ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

БРОЈ 1184

4 динара

6.9 1974 • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА XXXV

КОМПЛЕТАН СТРИП

МОДЕСТИ БЛЕЈЗ

Веровали или не!

ТЕЖАК ИСПИТ

ДА БИ ДОКАЗАО ДА ЈЕ СПОСОБАН ЗА ВРШЕЊЕ ОДГОВОРНЕ ДУЖНОСТИ, БУДУЋИ ПОГЛАВИЦА У АФРИЧКОМ ПЛЕМЕНУ ЊАСА МОРА ДА ПРЕСТОЈИ НА ЈЕДНОЈ НОЗИ ОД ИЗЛАСКА ДО ЗАЛАСКА СУНЦА МАШУЋИ КОПЉЕМ ИЗНАД ГЛАВЕ.

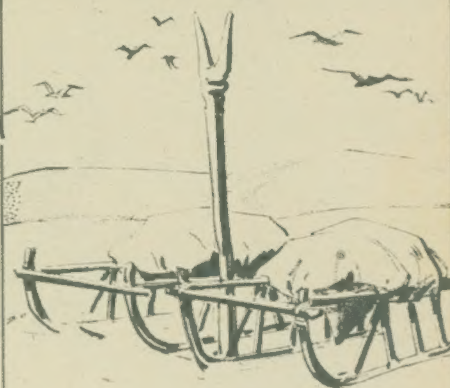
ЦРКВА СВ. ЂОРЂА

У СОЛУНУ (ГРЧКА) САГРАЂЕНА ЈЕ КАО ПАГАНСКИ ХРАМ. ЗАТИМ СУ ЈЕ ПРВИ ХРИШЋАНИ ПРЕТВОРИЛИ У ЦРКВУ. КАДА СУ ТУРЦИ ОСВОЈИЛИ СОЛУН ПРЕТВОРИЛИ СУ ЈЕ У ЏАМИЈУ. НАЈЗАД, У 19. ВЕКУ, ОПЕТ ПОСТАЈЕ ЦРКВА.

ЛОРД КЕНЈОН

(1732–1802) ВРХОВНИ СУДИЈА ЕНГЛЕСКЕ 46 ГОДИНА ОДЛАЗИО ЈЕ НА СПАВАЊЕ У 19,15 ЧАСОВА ДА БИ ШТЕДЕО СВЕЋЕ.

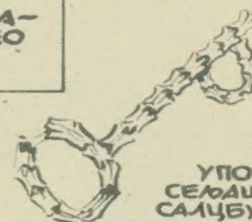
ГРОБОВИ

ПРИПАДНИКА СИБИРСКОГ НАРОДА САМОЈЕДА УВЕК СУ ОБЕЛЕЖЕНИ СА ДВОЈЕ САНКИ НА КОЈИМА ЈЕ НАТОВАРЕНА СВА ЛИЧНА ИМОВИНА ПРЕМИНУЛОГ.

КРИСТАЛИ ЦИНКА

ЧЕСТО ИМАЈУ ОБЛИК ЛЕПИХ ЦВЕТОВА.

КЉУЧ

КОЈИ СУ НЕКАД УПОТРЕБЉАВАЛИ СЕЉАЦИ ИЗ ОКОЛИНЕ САЛЦБУРГА (АУСТРИЈА) КАО АМАЈЛИЈУ ПРОТИВ ГРЧЕВА У СТОМАКУ, ПРАВЉЕН ЈЕ ОД ПРШЉЕНОВА ЗМИЈА.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● стари Персијанци употребљавали су ласте да им преносе вести, као што се данас употребљавају голубови.

● Пунта Аренас у Чилеу најјужнији је град на свету.

● калемљење воћака примењивало се много векова пре наше ере.

● недавно је један Американац из Канзас Ситија, у држави Канзас, добио налог да службено отпутује у Литл Рок у држави Арканзас где се налазило седиште његове фирме. По доласку, претпостављени су га обавестили да треба да отпутује у Форт Ворт у држави Тексас на један семинар. Кад је најзад та-

мо стигао сазнао је да се семинар одлаже. Све ово не би била никаква вест да тема семинара није била — рационално коришћење времена.

● песак у пустињи пева — кажу многи путници и научници. У пустињама Кине овај феномен проучавало је више научника који су дошли до закључка да „песма" песка настаје услед наизменичног притиска кварцних кристала које песак садржи, а јавља се у часовима наглих промена у температури — у зору и у време сутона. Тада настаје енергија у виду сталних звучних вибрација.

● добро бачена лопта у безболу лети брзином од 150 километара на час. Добро бачена тениска лопта достиже брзину од 180, док вешто ударена голф-лопта постиже брзину и преко 270 километара на час.

● стари Јевреји и стари Египћани умели су да справљају разне врсте сирева. Према Арис-

тотеловом писању, стари Грци употребљавали су за згрушавање млека смоквин лист, као и сириште из желуца младих срна и јелена.

● осмог јуна 1892. године одржано је такмичење у брзом ходању у Француској. Пријавило се 850 учесника а стазу од Пар-

иза до Белфора, дугачку 423 километара, први је савладао Жан Риможе, професор математике. Он је ходао пуних сто часова и на циљ стигао 24 часа пре осталих такмичара. Организатори трке су одмах по доласку у Белфор измерили Риможеа и утврдили да је изгубио три килограма и смањио се 2 сантиметра.

Walt Disney

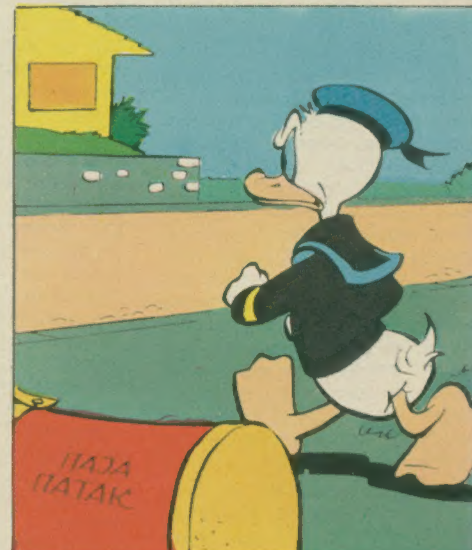
ПАЈА ПАТАК

”КЕ БЕЛА БАМБИНА, МАМА

МАЛИ ЈУНАЦИ ВЕЛИКОГ РАТА

Не бих могла да кажем да ли се то догодило крајем 1941. или почетком 1942. године. Јер окупатори су већ тада, да би онемогућили илегални народноослободилачки покрет опасали Љубљану бодљикавом жицом. Контролисали су све улазе и излазе из града. Није било лако проћи...

Али, ипак смо налазили путеве и начине да достављамо илегалну пошту партизанским одредима широм Словеније. Једном смо, тако, курирски задатак поверили једанаестогодишњој Даници. Њена мајка је била грађевинска радница, иначе комуниста, члан Партије још пре рата... И поред све жеље, не могу се сетити њеног презимена. Правила илегалног рада била су таква: не питати за имена и презимена, не памтити их, да случајно не би открио неког од другова. А и време чини своје...

Иако је требало да потпуно сама путује возом до Долењске и још да носи нашу илегалну пошту девојчица се није плашила.

Размишљајући где би било најбоље да сакријемо материјал, одлучили смо се за капу мале Данице. Распарали смо је и између поставе и лица све лепо сложили, па је изгледало као да је капа дебело „ватирана“.

☆ Бис! Бис!

Даница је ставила капу на главу и пошла за Долењску. Знала је шта носи и шта би се десило ако је открију. Али, била је сасвим мирна и прибрана. Отишла је на железничку станицу и села у воз за Долењску — као да путује код „рођака“. Али, већ на првој станици од Љубљане, у њен вагон ушла је група окупаторских војника, Италијана. Један од њих сео је поред девојчице, а остали на седиште преко пута ње... Није јој било пријатно, али ничим није показивала своју зебњу. Гледала их је и ћутала. Гледали су и они њу...

Даница је била лепа девојчица. Имала је крупне, веселе црне очи, а коса јој је била сва у несташним увојцима. Румених образашчића с капом као каквом ћубом на глави, неодољиво је подсећала на портрете деце које су радили стари француски сликари.

Кад су је мало боље загледали, Италијани, који су ушли у вагон, почели су да јој се диве. Онај што је седео до ње ускликну:

— Ке бела бамбина, мама миа! (Што је лепа девојчица, мајко моја!)

— Бела бамбина! Бела бамбина! — прихватили су и остали.

Даница је разумела шта говоре италијански војници, али је ћутала и мислила само о томе када ће стићи до Долењске. То што јој се диве и кажу да је лепа и није тако лоше, јер вероватно неће посумњати у њу.

Али, у једном тренутку Италијан који је седео до ње и понављао оно „бела бамбина“, подигао је руку. Вероватно је хтео да је помилује по глави. Уплашила се. Тај војник може случајно да додирне капу у којој су била писма и други материјал. Шта ће онда бити? Шта ће да каже? Да ли ће је тући да призна како се зове, ко јој је то дао, коме носи пошту у Долењској? Да ли ће издржати батине? А онда јој је, наједном, синула спасоносна мисао...

Савлађујући у себи страх и урођену стидљивост, Даница се осмехнула, весело погледала Италијане, устала са свог седишта и, начинивши мали поклон, почела да пева једну дечју песмицу. Имала је пријатан, умиљат гласић и Италијани су је са дивљењем слушали. Нарочито војник који је био дигао руку да је помилује.

Даници није било до песме, али певала је — само да јој нико не додирне капу са партизанском поштом! Певала је што је лепше могла и умела. Кад је завршила прву песму, Италијани запљескаше и повикаше:

— Бис! Бис! Анкора, бамбина бела! (Још, још, лепа девојчице!).

Док су јој Италијани пљескали, Даница је погледала кроз прозор вагона. Воз је још ишао... Још није станица на којој је требало да сиђе. Осетила је језу. Шта да радим? — питала се у себи. Ако седнем можда ће онај војник опет хтети да ме помилује, додирнуће моју капу... Зато је одлучила да настави да пева. Опет се поклонила и почела другу песму.

Воз је тутњао кроз магловито јутро, а Даница је певала већ трећу, четврту песмицу... Све су оне кратке, неколико стихова. Време лети, а воз никако да уђе у станицу. У једном тренутку учинило јој се да не зна више ниједну песмицу. Опет је целим телом прође језа. Шта ћу сада да радим, како да „забављам“ Италијане? Почећу да играм! — одлучила је.

МИА!"

Када је у возу италијански војник пружио руку да је помилује по глави, мала Даница је устала и почела да пева. Јер, у њеној капи била је скривена партизанска пошта.

Ида Сабо, скојевка од 1934. морала је да напусти родну Суботицу јер је као напредна радница остала без посла. „Трбухом за крухом" отишла је у Словенију где наставља свој револуционарни рад. Била је од 1939. а и за време рата секретар Окружног комитета СКОЈ-а Љубљане. У многим акцијама које је против окупатора организовала у Љубљани и другим местима, учествовали су и најмлађи. О њима, својим малим саборцима, она увек радо и са узбуђењем говори.

И девојчица је играла иако јој није било до игре. Играла је час брже, час спорије, али све лепше. Није смела да предахне ни за тренутак. Чувала је тако своју капу да је неко од Италијана случајно не додирне...

Играла је све док воз није стигао у станицу на којој је требало да сиђе. Тада се љупко поклонила. Италијани су је испратили из вагона пљескањем, стално понављајући:

— Бела бамбина, мама миа!

Били су одушевљени њеном лепотом, песмом и игром. Нису ни слутили да је у капи те мале „беле бамбине" била партизанска пошта, писма и поруке да се баш против италијанских окупатора треба да води беспоштедна борба, писма која су се завршавала поруком „Смрт фашизму — слобода народу".

Волела бих да знам где је сада мала Даница. Чула сам да је 1943. године отишла са мајком у партизане и да су обе у тешком рату остале живе. После ослобођења неко ми је причао да су једно време живеле у Војводини, негде у Банату, мислим у Вршцу, а да су се потом вратила у Словенију. Где су сада не знам, а толико бих желела да видим малу „белу бамбину".

☆ Путуј даље!

... То што сам и данас жива, дугујем једном вршњаку мале Данице. Био је само нешто мало старији од ње. Није још био напунио ни петнаест година. Марјан мали брат друга Јанеза Хочевара, секретара месног комитета СКОЈ-а у месту Велике Лашче.

... Требало је у јануару месецу 1942. године да идем на један састанак у том месту. Пошла сам возом из Љубљане, у саму зору. И, када сам тог магловитог јутра стигла на железничку станицу Велике Лашче, још на степеницама вагона пресрео ме је мали Марјан. Познавао ме је јер сам и раније долазила у њихову кућу. Без даха ми је рекао:

— Ево карте за воз, за Кочевје. Путуј даље, одмах! Не силази! Код нас су карабињери. Могу те ухапсити...

Изговорио је то и отишао. Послушала сам га. Наставила сам пут до Кочевја. Касније сам сазнала шта се догодило. Италијански карабињери почели су да опкољавају Велико Лашче. Марјанова старија сестра Анчка знала је да ћу доћи. Зато је брзо дала новац малом Марјану да оде на станицу, да купи карту за Кочевје и да ме сачека. Једино је он могао да се провуче кроз италијанску блокаду. Успео је. Иначе, карабињери би ме сигурно ухапсили...

Тужан је крај приче о малом Марјану, мом спасиоцу. О томе ми је говорила његова сестра Анчка Хочевар-Јагер... Марјан је касније отишао у партизане. За време непријатељске офанзиве на партизанско упориште Рог, заробили су га Италијани и одвели у Падову, у логор. Одатле, требало је да буде пребачен преко Загреба за Немачку. Како се после ослобођења сазнало, Марјан је некако остао у Загребу код неких рођака Хочеварових, затим код других... Последњег дана пред ослобођење Загреба, хтео је да отме мотоцикл од једног усташе. У гушању, усташа је убио малог Марјана...

Било је још много храбрих дечака и девојчица у окупираној Љубљани који су од првог дана радили за Освободилну фронту. Сећам се двојице, чија имена, на жалост, не памтим.

Године 1941. италијански окупатори сматрали су да се могу „комотно" понашати у Љубљани. За време спарних летњих дана купали су се у Љубљаници. Своје ствари, па и оружје, остављали би на обали, поред неког жбуна, у хладовини... То су приметила двојица једанаестогодишњих малишана. Одлучили су да украду Италијанима један револвер. Прикрали су се и спретно га „узели". Оружје су одмах однели једном старијем омладинцу, скојевцу. Он их је, међутим, изгрдио. Знао је да су такве акције опасне, јер ако Италијани ухвате дечаке, тући ће их и можда присилити да кажу с ким су повезани. Цела скојевска организација могла би бити откривена...

☆ »Каубој« и »Индијанац«

Али, охрабрени успехом, дечаци су и други пут украли револвер, па су се одлучили и за трећу „акцију." Италијани су им, међутим, тада поставили заседу. Један од дечака успео је да побегне и да баци револвер у реку. Другог су ухватили. Саслушавали су га, тукли, али он није хтео ништа да им каже. Стално је понављао да не зна име дечака који је побегао, да су се случајно срели на обали и да су револвер узели да би се играли „каубоја и Индијанаца". Није одао ни оног омладинског скојевца, коме су предали први и други украдени револвер... Три месеца су га Италијани држали у затвору али ништа нису сазнали. Упорно је понављао да су се играли, да је у тој игри он био „каубој", а онај други дечак „Индијанац".

Кад су га пустили из затвора, „каубој" је са целом породицом отишао у партизане, на слободну територију...

Где су сада храбри „каубој" и „Индијанац" — не знам. Зато и причам о њима. Нека се јаве...

Ида Сабо

ДИКАН и ШПИЈУНИ

Н. ЛЕКИЋ — Л. СРЕДАНОВИЋ

СТРОГО ПОВЕРЉИВО

* ТАКО ЈЕ НАСТАО ТАЈ ИЗРАЗ.

ДОК СЕ ГОВОРИ О КРАЉИЦИ ЈЕС-МИНИ, ОНА СЕ НАЛАЗИ У ВЕЛИКОЈ ОПАСНОСТИ. АЛИ, ВРАТИМО СЕ НЕКОЛИКО ДАНА УНАЗАД. **ИСТОВРЕМЕНО КАД И ГЕНЕРАЛ ЖБИРОС, У САРМАТИЈУ ЈЕ ДОШЛА И САРКА ЈАГУАРКА...**

ИДУЋЕГ ПЕТКА: ЈЕС-МИНА ОТКРИВА ТАЈНУ!

ПОТКОВАО САМ МАЧКА!

БАТИНЕ КОЈЕ СЕ ПАМТЕ

Мирјана је тога јутра, док смо заједно ишли према школи, толико хвалила свог мачка Марка да сам морао да јој кажем оно што ми је одавно лежало на срцу.

— Може тај твој мачор бити најлепши на свету, али ако још једном завири у нашу оставу жива ћу га одрати! — запретио сам.

— Само покушај! — подсмехнула ми се Мирјана.

— Е, видећеш! — рекао сам љутито.

Одавно сам вребао тог великог жућкастог мачора који се често увлачио у нашу кућу, па право у оставу одакле би увек нешто здипио: сланину, кобасицу... Али, ускоро сам заборавио на Марка. На часу српскохрватског језика требало је да изрецитујем неку песмицу, а ја је нисам научио и добио сам јединицу у дневник!

— Јеси ли нешто одговарао данас у школи? — упитала ме је мајка кад сам се после наставе вратио кући.

— Нисам — одговорио сам. Појео сам нешто на брзину и одјурио на игралиште. Ни Мирјанин Марко ни јединица због ненаучене песмице нису ми тада били ни на крај памети. Играо сам се безбрижно све док није почео да пада мрак.

— Тако ти, сине, ређаш јединице у дневник и још лажеш! — дочекао ме је отац кад сам дошао кући.

Нисам имао времена да се браним јер се уто појави ла мајка са Мирјаном.

— Је ли тачно да је Миша данас добио јединицу? — упитао је отац Мирјану.

Прострелио сам је погледом, али она је мирно одговорила:

— Јесте, због песмице.

Отац ми је ударио шамар, један па други и добро ме изгрдио. Запамтиће ово Мирјана, зарекао сам се тада. Осветићу се ја њој!

УХВАТИО САМ ГА

Следећег дана одлучио сам да свој гнев искалим на Мирјанином мачку Марку, то ће њу највише погодити. Да га удавим, обесим или затрпам у неку рупу — то ми се није допало. Требало је урадити нешто да мачак остане жив а да се ипак осветим. Да му одсечем једну ногу или да га бацим вучјаку нашег суседа — ни то не би ваљало.

Пре него што сам ишта смислио, кад сам се вратио из школе пошао сам са једним омањим сандуком и парчетом сланине да намамим Марка. Сандук сам поставио у двориште, окренувши му отвор надоле, ставио испод њега парче сланине и једно дрво тако да је један крај сандука био одигнут од земље толико да Марко може да се увуче. Са дугачким канапом чији сам један крај везао за дрво под сандуком сакрио сам се иза гомиле дрва и чекао.

Прошло је више од пола сата кад је мачак најзад наишао. Пришао је опрезно сандуку и, као да је намирисао сланину, облизнуо језиком бркове, затим се осврнуо унаоколо и почео да се увлачи под сандук. Ја сам га пажљиво пратио и кад му је још само крајичак репа вирио испод сандука, нагло повукао канап. Дрво је склизнуло испод сандука и он је поклопио Марка! Сад ми није било тешко да га ухватим и однесем у шупу. Док сам га гурао у неки стари џак, одједном ми је синула идеја: потковаћу га!

ДУГО САМ РАЗМИШЉАО КАКО ДА СЕ ОСВЕТИМ МИРЈАНИ, А ОНДА МИ ЈЕ СИНУЛА ИДЕЈА. БИЛО МИ ЈЕ ПОТРЕБНО САМО МАЛО ТУТКАЛА И ЧЕТИРИ ОРАХОВЕ ЉУСКЕ.

САКРИВЕН У БАШТИ

Завезао сам џак, да ми Марко не побегне, и турнуо га у ћошак шупе, да се маукање не чује напољу, а онда пожурио по материјал који ми је био потребан за поткивање. Прво сам из куће кришом изнео шаку ораха и нож, а онда од комшије Бошка столара мало туткала. У шупи сам нашао стару конзерву и свето, са џаком у коме је био Марко, опрезно, да ме нико не примети однео у башту.

Наложио сам ватру под једним дрветом и, док се она разгоревала, ножем преполовио два велика ораха и повадио им језгра. Оно парче туткала ставио сам у конзерву па на ватру а онда извадио Марка из џака и везао му ноге канапом да ми не побегне. Сада сам истопљено туткало сипао у ораховe љуске и сачекао да се мало охлади. Остало ми је још само да четири ораховe љуске залепим мачку за шапе. Кад су се „потковице" стврдле, одвезао сам мачка и потерао га. Али, он ни да макне, само је беспомоћно покушавао да скине љуске са шапа. Бојећи се да ће Марко остати у башти све док га неко не пронађе, одлучио сам да га сам однесем у Мирјанино двориште. Уз пут сам држао руку на његовим устима да не мауче, има времена кад ће се драти да га чује и Мирјана и цео комшилук.

Убацио сам Марка у двориште и закључио да је најбоље да се на неко време изгубим одатле. Нико од мене није био срећнији, једва сам чекао да видим израз на Мирјанином лицу кад буде угледала свог љубимца.

ДА СЕ НЕ МУЧИ

Кад сам предвече дошао кући, отац је био још на послу а мајка негде изашла, али ускоро се вратила.

— Где си био цело поподне? — упитала је.

— Напољу, играо сам лопте — одговорио сам не дижући поглед.

— А знаш ли ко је упропастио комшијиног мачка?

— Не знам — рекох убедљиво.

— Мирјана је толико плакала да никако нисмо могли да је утешимо — говорила је мајка. Ја се нисам узбуђивао. Нека, тако јој и треба, радовао сам се у себи.

Ускоро је дошао отац, за њим и комшија Бошко. Кад сам га угледао, ноге су ми се одсекле. Сигурно је рекао тати да сам узео туткало од њега. Али, отац није био љут, а Бошко у разговору није помињао ни туткало ни потковaног мачка. Већ сам био у кревету кад је у кућу ушао Мирјанин отац Раде и разговор се повео о потковaном мачку.

— Никако не могу да скинем оне љуске, мораћу да га убијем да се не мучи — допрле су до мене речи Мирјаниног оца.

Тек сада ми је било жао мачка, али нисам хтео да мислим на то. Покрио сам се по глави и покушао да спавам. Нисам могао. Кад су комшије отишле, отац је ушао у моју собу и наредио да устанем.

— Ти си узео туткало од Бошка и ложио ватру у башти — упитао је.

— Нисам...

— И потковао си Мирјаниног мачка...

Сад више нисам имао куд.

Отац је већ извлачио каиш из панталона и, правдао се ја не правдао, исто ми је. Вриштао сам од бола док су ударци пљуштали по мени. Мајка је покушала да ме одбрани, али није вредело. Отац је ударао немилосрдно док му није досадило да слуша моје запомагање. Кроз сан сам те ноћи осећао како ми тело, све у модрицама од очевог каиша, гори и боли.

Избегавао сам Мирјану после овог кад год сам могао, све док није мало заборавила свог љубимца Марка.

Милош Јовановић,
ученик,
Слободана Козарева,
Лазаревац
(Хонорар: 250 дин.)

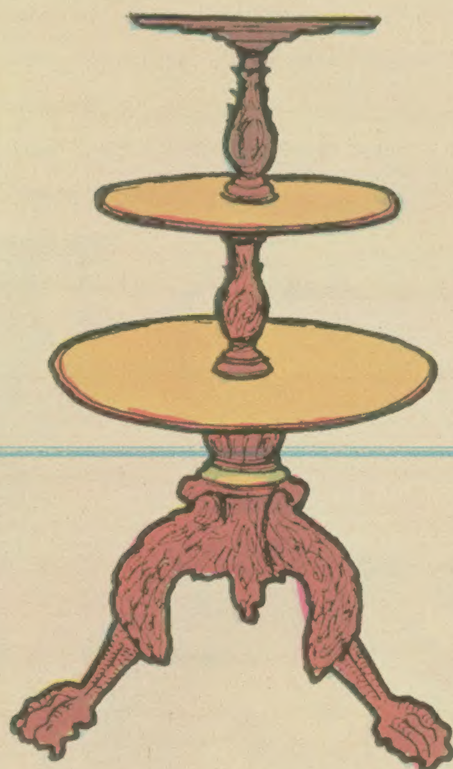

НАМЕШТАЈ КРОЗ ВЕКОВЕ 2

РУКОТВОРИН

Мали сто за доручак или вечеру са две крилне плоче. Шупљикаве преграде на полици штитиле су храну од паса.

Овакви столови, познати под именом „неми послужитељ", били су у Чипенделово време веома популарни. На њих је могло да се стави све што је требало да се послужи па послуга није била потребна.

Реч чипендел обухвата све што се тиче унутрашње декорације и намештаја у Енглеској средином XVIII века. За обележје овог периода није послужило име краља или неког чувеног уметника, већ име енглеског столара Томаса Чипендела (1718—1779)!

Чипендел израђује намештај од скупоценог махагонија и продаје га богаташима тадашње колонијалне, моћне Енглеске. На слици: библиотека од махагонија из тог периода.

Е ТОМАСА ЧИПЕНДЕЛА

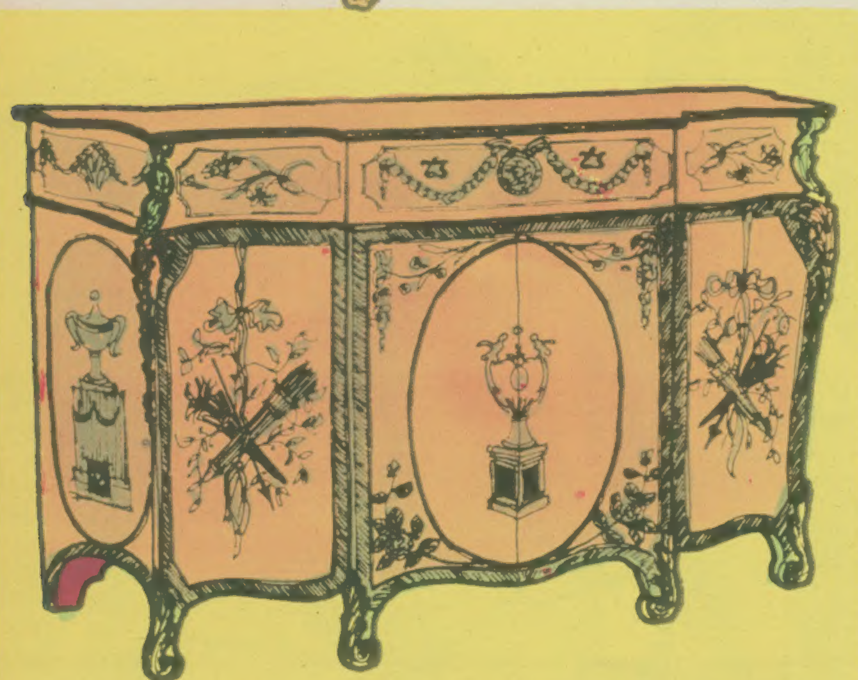
Канабе од махагонија, чувен и редак модел приказан у Чипенделовој књизи „Столар — уметник"

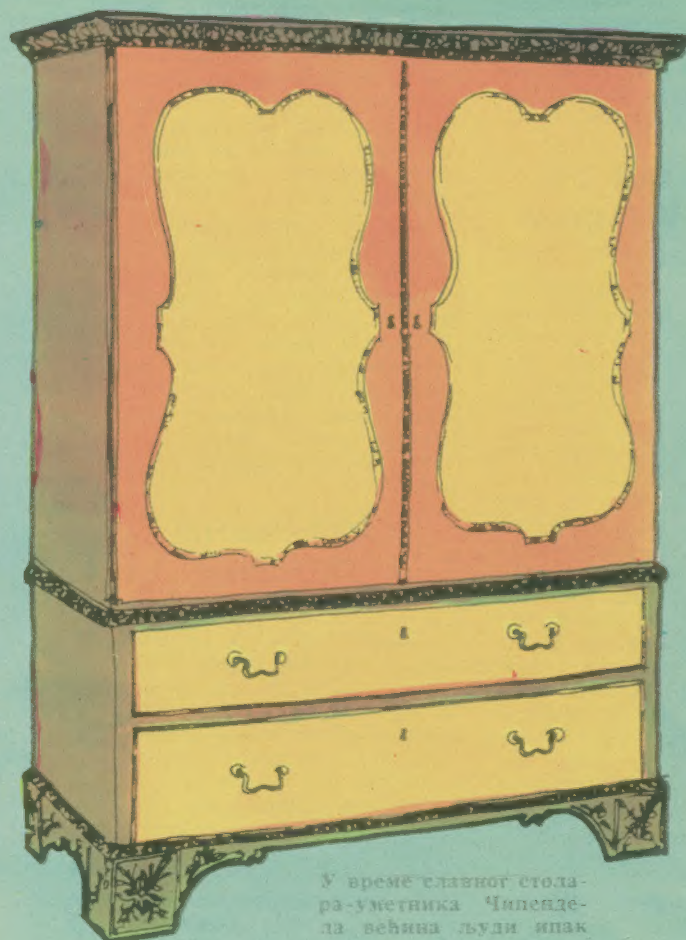
У енглеским провинцијама за израду намештаја често се користила ораховина. Карактеристичан је био овакав креденац за посуђе, са полицама и фиокама. За разлику од осталих предмета који су углавном у музејима он се налази у приватном власништву.

У другој половини XVIII века намештај у Енглеској не израђује се само у стилу чипендел; осећа се утицај других стилова, нарочито рококоа. У моди је кинески лак, интарзија, тапети и порцулан са истока. На слици чајни сто од махагонија

Комода у интарзији и бронзи, израђена око 1771—1773. Овај луксузан комад намештаја украшавао је свечане просторије.

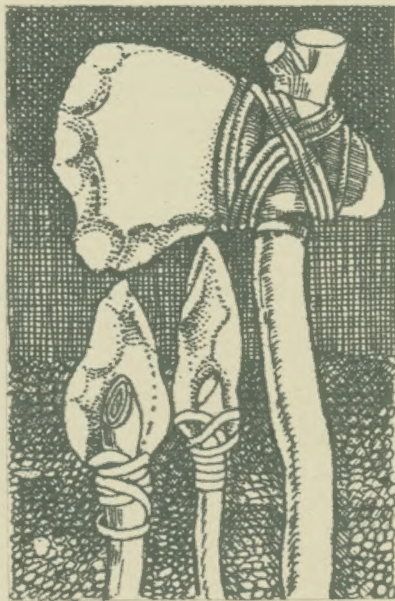
У време славног столара-уметника Чипендела већина људи ипак више воли сиромашно украшен намештај једноставних облика

ВОЛЕЛИ СУ ЦВЕЋЕ

Група антрополога, предвођена професором Ралфом Солецким, обрела се 1951. године у Шанидар-пећини, високо у планинама Курдистана у северном Ираку. Професор Солецки и његови сарадници надали су се да ће ту пронаћи оно за чим су трагали: остатке оружја нашег далеког претка — Homo sapiensa. Али њихово изненађење било је огромно кад су открили нешто сасвим друго: остатке скелета за које је радио-угљеничком анализом утврђено да су стари око 48.000 година.

Како се сматра да се први Homo sapiens појавио 40000—35000 година пре нове ере, било је очигледно да је експедиција професора Солецког открила скелет његовог претходника — Homo neandertalensisa.

Остаци неандерталца пронађени су први пут пре више од сто година, тачније 1856. године у Неандерталу код Диселдорфа, у Западној Немачкој. Отада је учињено више од 155 појединачних открића у 68 налазишта Европе и Блиског истока. Француски палеонтолог Марслен Бул успео је да на основу остатака лобање приближно реконструише изглед неандерталског човека. Homo neandertalensis је био ниског раста, велике главе са истуреним јагодицама, великим ноздрвама, јаким надочним луком и ниским челом. Масивна доња вилица није имала изражену браду. Научници верују да му ход није био сасвим усправан. Претпоставља се да је живео у леденом добу и да је насељавао област између Гибралтара, Палестине и Русије.

БАВИЛИ СЕ ХИРУРГИЈОМ

Али, сада када његов изглед више није представљао тајну, пред антрополозима се испречио нов проблем: од кога води порекло, како је живео и нестао? Све донедавно веровало се да је Homo neandertalensis био праотац Homo sapiensa. Неки научници тврдили су да је био засебна врста која се истовремено развијала са Homo sapiensom (као што је то случај са лисицом и вуком) или да је био подврста Homo sapiensa формирана у другачијим географским условима (као што и данас у свету постоје различите расе). Ипак, готово сви научници су се слагали у једном: неандерталац је био на веома ниском ступњу развитка, суров и дивљи баш као и средина у којој је живео.

Откриће у Шанидар-пећини побило је неке од ових претпоставки. На чему своју претпоставку заснива овај искусни антрополог?

Двадесет седмог априла 1957. године један од чланова експедиције Дејл Стјуарт са Смитсоновог института за физичку антропологију пронашао је остатке скелета за које је утврдио да су припадали четрдесетогодишњаку. За сурове околности у којима је живео прачовек ово је била дубока старост. Далеко веће изненађење изазвало је откриће да је човекова десна рука била закржљала од рођења и због тога ампутирана у раној младости. И не само то: на лобањи постоје знаци повреде, која је била зацељена у тренутку када га је задесила смрт под одроњеним стенама.

Овим је теорија научника да је неандерталац био на веома ниском ступњу развитка озбиљно уздрмана. Јер, ако је Homo neandertalensis заиста био тако примитиван, као што се тврди, како онда објаснити један овако сложени хируршки захват? Прави одговор до сада није пронађен.

САХРАЊЕНИ У ПЕЋИНИ

„Ненди", како су антрополози назвали откривени скелет, пронађен је између два огњишта. Његови зуби били су веома оштећени па је из тога изведен закључак да се „Ненди" у недостатку десне руке служио зубима. Да ли је један интелектуално неразвијени дивљак који је изгубио руку могао да доживи тако дубоку старост без ичије помоћи? Свакако да није. Очигледно, о њему су се старали његови саплеменици.

У прилог тврдњи професора Солецког да су неандерталци поседовали и друга осећања осим нагона да утоле глад, жеђ и продуже врсту, иде његово откриће које је запрепастило свет. Неандерталци су сахрањивали своје мртве а чак су полагали и цвеће на њихове гробове.

Свршени студент Харвардског универзитета Фил Смит открио је 23. маја 1957. године у Шанидару скелете још неколико неандерталаца страдалих од одрона стена. Намеће се питање како су погинули неандерталци доспели у пећину? Вероватно тако што су их преживели чланови заједнице пренели унутра и ту сахранили. Испод слоја земље било је наслагано камење за које се са сигурношћу може тврдити да га је сложила људска рука.

Узорак те земље из пећине професор Солецки је послао у Париз на испитивање. Ускоро је стигао неочекивани одговор од стручњака за фосиле биљака — Арлете-Леруа Гуран. Анализом полена она је утврдила да је узорак садржавао остатке осам врсти разног цвећа па чак и бора. Професор Солецки је изнео своју претпоставку о томе како је цвеће доспело у пећину. Вероватно је да су га убрали рођаци покојника и положили га на њихов гроб. Обичај приношења цвећа на гроб очигледно није изум новијег датума.

Оно што су научници открили у Шанидар-пећини променило је мишљење о нашем далеком претку — неандерталцу.

Па ипак, тај народ који се хранио уловљеним животињама, скупљеним плодовима, који је сахрањивао своје мртве и волео цвеће, изненада је нестао 35000 година пре нове ере. Зашто, питају се научници? Да ли је неандерталце потиснуо развијени Homo sapiens или су изумрли? Професор Солецки има своју теорију о томе.

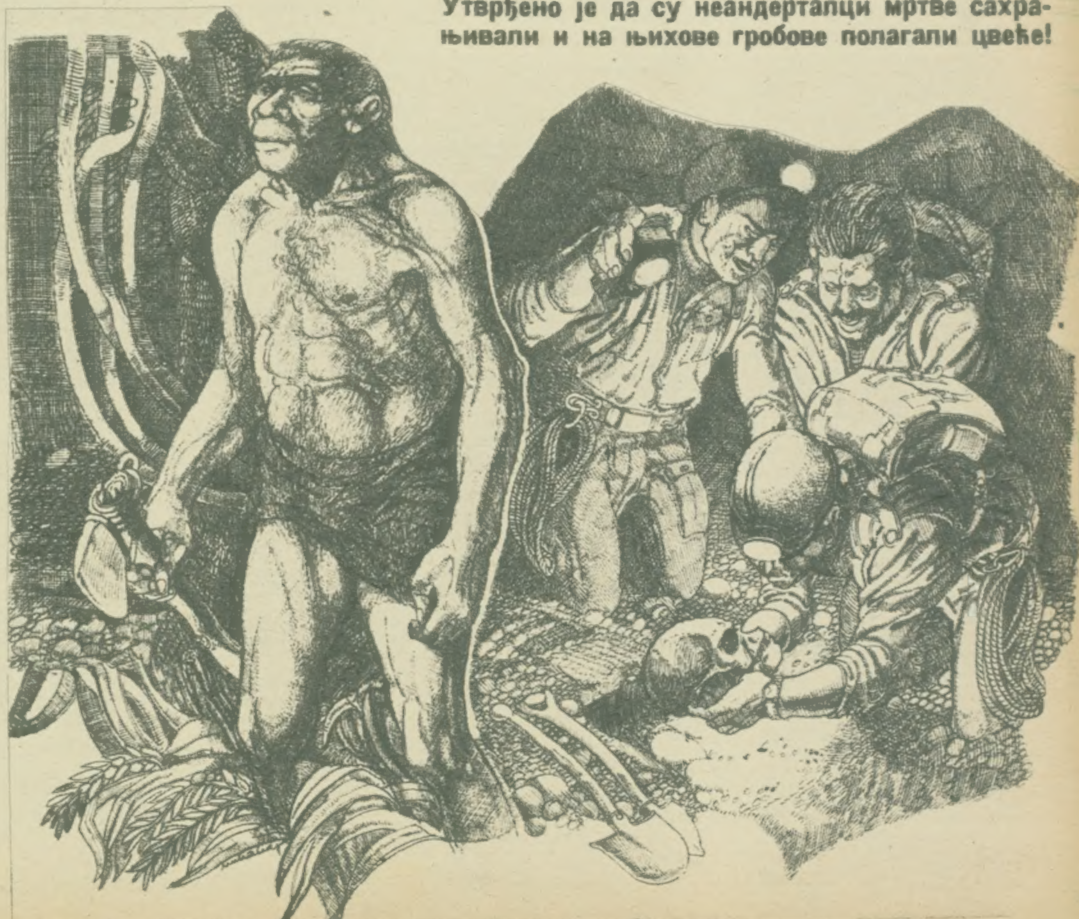
ЗАШТО СУ НЕСТАЛИ?

Вероватно је, сматра он, да су неандерталци нестали из два разлога. Прво: споразумевали су се говором који још увек није био артикулисан, па нису могли један другоме и својој деци да преносе стечена искуства у прављењу и побољшању оруђа и оружја. Homo sapiens је, мада и сам врло примитиван, знао да стечена знања пренесе на своје потомство. Поред тога, Homo sapiens је за разлику од Homo neandertalensisa запажао извесне промене које су се периодично понављале у природи и умео је да њима прилагоди свој живот. То је било преимућство над неразвијеним неандерталцем које му је омогућавало да не устукне пред тешкоћама пред којима је његов предак био потпуно немоћан. О томе сведоче бројне слике на зидовима пећина, старе око 30.000 година, са сценама из живота Homo sapiensa.

Али, као што се дешава са свим живим бићима у природи, јачи је немилосрдно потиснуо слабијег. Homo neandertalensis је изгубио своје место под сунцем.

О. В.

Утврђено је да су неандерталци мртве сахрањивали и на њихове гробове полагали цвеће!

СТАРИ КАМЕНИ МОСТОВИ

МАКЕДОНИЈА

ПЛАХА РЕКО, МОРАМ ПРЕЋИ ПРЕКО!

Највећи број старих камених мостова у СР Македонији налази се у Кратову, старом рударском месту северно од Штипа. Готово сви камени мостови у овој живописној вароши где су некад вађени злато, сребро, олово, бакар и железо, саграђени су још у доба турске владавине Македонијом.

Иако у Македонији има много старих мостова, из римског доба није се сачувао ниједан. Само стари камени мост преко Вардара у Скопју стоји на римским темељима.

ЈЕЛЕН-МОСТ [illegible] у Радику [illegible]

НА ТАБАЧКОЈ РЕЦИ [illegible]

ВОЈВОДА РАДЕ [illegible]

[illegible]

СМАРАГДИ КОЈИ УБИЈАЈУ

У знак добродошлице и пријатељства, последњи цар Инка, Атахуалпа, понудио је шпанском конквистадору Франсиску Пизару на дар седам огромних смарагда. Безазлени индијански владар није ни сањао да ће од тог тренутка почети безобзирно уништавање његовог народа. Било је то 1532. године.

Својим даром Атахуалпа је открио Шпанцима да у Новом свету постоје налазишта овог драгог камења којим су Инке украшавале своје храмове. Грамзиви освајачи одмах су се дали у пљачку не штедећи ни светилишта. У старим хроникама је чак забележено да је један од најкрупнијих и најлепших смарагда, послат из Новог света шпанском двору, био скинут са чела статуе богиње Илла-Тице у храму Сунца у Киту.

Али, Шпанцима није било довољно да покупе већ извађене смарагде. Желели су да дођу и до њихових налазишта која Инке нису желели да им открију чак и кад су их стављали на муке. Ипак, већ 1537. године Шпанци су успели да сазнају за нека налазишта у Колумбији. У Перуу, међутим, где је смарагде било много више, ништа нису могли да открију.

ТАЈАНСТВЕНА КЊИГА

То што је остало непознато шпанским конквистадорима из 16. века и њиховим потомцима, покушао је да открије у 20. веку Стјуарт Конели.

Конели је рођен 1899. године у једном малом месту државе Илиноис. Одмах по завршетку школовања пријавио се у војску и био је упућен на европско ратиште. Била је то последња година првог светског рата. Демобилизација га је затекла у Француској. Конели се није вратио у Америку са својим друговима и он следећих неколико година обилази стари континент да би се, најзад, скрасио у Мадриду. Ту је почео да изучава историју шпанских освајања Јужне Америке.

Највећи део времена проводио је у Националној библиотеци где је читао све што би му о Пизаровим освајањима дошло до руку. После неколико недеља открио је, сасвим случајно, једну стару хронику која ће потпуно изменити његов даљи живот.

Био је то запис једног свештеника из Пизарове пратње који се звао Санчез. Поред осталог свештеник је описао како је при првом сусрету цар Атахуалпа поклонио Пизару седам великих смарагда.

Свештеник је даље писао:

„Пизаро је био задовољан и кад су домороци отишли, окренуо се мени и рекао: „Ово драго камење послаћу нашем краљу у Шпанију у знак моје верности. Али вама, мој оче, стављам у задатак да сазнате одакле долазе ове драгоцености. Ово је, додао је показујући руком на смарагде, право благо Инка. Нађите ми, оче, налазиште смарагда па ћу вам препустити све њихово злато...“

Санчез је даље описивао узалудна трагања за рудницима смарагда, муке на које су шпански војници бацали Инке да би од њих што сазнали, убијања, черечења, „купања“ у врелом уљу. Једино што су успели да докуче било је то да се рудници налазе негде далеко у огромним џунглама североисточно од Кита где се данас протеже граница између Колумбије и Еквадора.

Конелија је ова свештеникова прича о баснословном богатству толико занела да ју је научио напамет. И онда је одлучио да учини нешто што дотле ниједан белац није ни покушао: да се пробије у џунглу и пронађе руднике смарагда.

ЧАРОБНА ФРУЛА

Из Шпаније је отпутовао право у Гвајакил, главну морску луку Еквадора, а одатле за Кито. Ту се настанио у некој колиби од набоја и бацио се на проучавање једне старе карте коју је пронашао у градском архиву. У његовој глави полако је сазревао план који ће га одвести до циља. Становници осталих колиба сиротињског предграђа са чуђењем су гледали на необичног странца који је тумарао по граду, а онда дуго седео и буљио у неке хартије. Једног дана купио је фрулу од бамбуса и увече, кад би се све утишало, покушавао да из ње извуче неке необичне звуке.

После неколико недеља приметили су да је купио мулу, натоварио на њу нешто својих ствари, узјахао је и нестао у правцу истока, према врховима високих Анда.

ЧУДАН ПОВРАТАК

Девет месеци касније два шпанска свештеника-мисионара, чија је мисија била недалеко од обале Рио Напе, угледала су једног дана у реци човека како се бори с таласима. Једва се довукао до обале и чим је ступио на чврсто тле онесвестио се. Свештеници су га пренели до мисије. Несрећник је стално бунцао на неком необичном индијанском дијалекту грчевито стежући кожну кесу која му је висила о врату.

Био је то Конели. Кад се после неколико недеља довољно опоравио да би могао да крене за Кито, одрешио је кесу, извадио из ње смарагд и поклонио га свештеницима. У знак захвалности, казао је.

Ускоро после тога, негде почетком 1925. године, у канцеларији владиног службеника надлежног за коришћење руда и природних богатстава у Киту појавио се необични истраживач. Показао је врећицу са 12 изванредно лепих смарагда и затражио дозволу за коришћење налазишта које је открио.

Настало је погађање. Власти су тражиле да Конели опише своје доживљаје од тренутка кад је на мули напустио Кито и пут којим се кретао. За то ће од владе добити привремену дозволу која ће касније кад буде могао да пружи тачан опис и локацију налазишта, постати стална.

Иако тешка срца, Конели је пристао да опише своје необичне доживљаје.

ПОЛУБОГ

„На основу проучавања која сам обавио у Шпанији — написао је — дошао сам до закључка да је белцу немогуће да продре на територију неких дивљих племена где се, по предању, и налазе смарагди. Зато сам сковао план да уђем у џунглу и приближим се Индијанцима али тако да они поверују да умно нисам најздравији. Из мени непозна-

КАД ЈЕ У БЕСКРАЈНОЈ ЏУНГЛИ ЗАЧЕПРКАО ПО ТЛУ, КОНЕЛИЈУ СЕ ПРЕД ОЧИМА ОТКРИЛО ОНО ЗБОГ ЧЕГА СЕ И УПУСТИО У ОПАСНУ АВАНТУРУ: МЕЂУ СТЕЊЕМ ЈЕ СВЕТЛУЦАЛО НА СТОТИНЕ СЈАЈНИХ, ЗЕЛЕНИХ КАМЕНОВА.

тих разлога — а то сам из многих књига и предања закључио — племена у џунгли гаје чудну наклоност према умно заосталим људима. Зато сам купио фрулу и научио да из ње извлачим необичне, нескладне тонове који су чудно одјекивали. Чинило ми се да ће ми то помоћи да одиграм улогу безазленог поремећеног човека од кога никоме не прети опасност...“

Даље Конелијева прича говори да се није преварио. Придржавајући се плана и одређујући себи правац компасом, он се кретао у правцу североистока, залазећи све дубље у џунглу. Пуних девет дана није срео нијелно људско биће, само мајмуне, егзотичне птице и крупне инсекте. Тек десетог дана угледао је људе омањег раста и косе дуге до рамена. Носили су сарбакане, дуваљке из којих избацују отровне стреле. На себи су од одеће имали само неку врсту малих прегача.

Конели је одмах засвирао у фрулу и почео да испушта сулуде крике, а онда да се смеје и кревељи. Индијанци су спустили своје дуваљке и окупили се око њега. Дуго су га ћутке посматрали а он није престајао да свира и да се кревељи. Тек после неколико часова они су га повели у своје насеље које се састојало од дванаестак колиба од прућа.

Полако и стрпљиво, изигравајући свирача-лудака, Конели је освајао поверење Индијанаца. Њихове жене, које су за разлику од мушкараца биле веома лене, доносиле су му кокосове орахе и поморанџе. Већ после неколико дана и он је своју одећу заменио прегачом и почео да лови с њима. Упијао је сваку њихову изговорену реч и ускоро је могао да се с њима споразумева. Тако је дознао да је то номадско индијанско племе Коринахуас које у потрази за храном лута џунглом.

За три месеца Конели се потпуно прилагодио животу својих домаћина и научио да се служи сарбаканом. Живот му је био прилично лагодан јер су га због разних вештина које је знао, а нарочито због његовог свирања на фрули сматрали готово као полубога. Могао је ту остати читаву вечност, али он није престајао да мисли на смарагде због којих је и кренуо у џунглу.

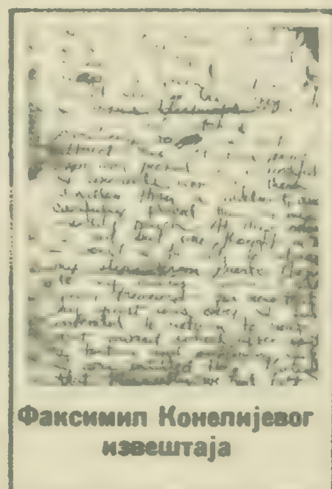
ДИВЉИ ОРИХОНЕСИ

„Из разговора са племенским врачем — писао је даље Конели у свом извештају — сазнао сам да далеко одавде, на североистоку, живи потпуно дивље племе Индијанаца Орихонес. Били су толико дивљи да нико од Коринахуаса никад није смео да ступи на њихову територију. Уколико би дошло до случајног сусрета одмах би почињала борба на живот и смрт...“

Конели даље пише да је о Орихонесима сазнао тако страшне ствари да је помишљао да одустане од даљег трагања. Али, жеља за богатством била је јача. И тако је једног јутра устао рано и, под изговором да иде у лов, кренуо према североистоку.

Петог дана путовања открио је трагове људских ногу и опрезно почео да их следи. У једној шикари је сакрио сарбакану и стреле и кренуо даље свестан да ће се ускоро одлучити његова судбина.

Ускоро је наишао на овећи поток на чијем су обалама дремали велики крокодили. На другој обали налазило се индијанско насеље са десетак колиба. Педесетак људи, жена и деце, потпуно нагих, играло је између колиба неку игру.

Факсимил Конелијевог извештаја

Неколико жена седело је око слабе ватре и пекло велику ћурку.

Конели се повукао да би потражио траву „барбаско“ чији мирис, како су Коринахуаси тврдили, одбија крокодиле. Њеним соком је намазао читаво тело, затим се полако спустио у воду, крај самих крокодила, извадио своју фрулу и засвирао. Индијанци су одмах прекинули игру. За њих је то морао бити несхватљив призор: непознати човек, и то беле коже каквог никад дотад нису видели, стоји у води и свира а око њега мирно леже опасни крокодили. Неки су, уплашени, полетели у џунглу, а они храбрији су се полако приближавали обали. Конели је схватио да је први и по њега најопаснији тренутак срећно прошао и почео је свирком, гестовима и речима да им објашњава да је он „бог крокодила“.

Тако је Конели по други пут ушао међу Индијанце. Ипак, морао је бити стално на опрезу. Нарочита опасност претила му је од врача кога су звали „Уајаи“ и који је према дошљаку показивао отворено непријатељство. Врач је говорио да мора убити „бога крокодила“ да би доказао своју надмоћност. Борба је била неизбежна и то пред целим племеном.

„Рано ујутру — писао је Конели у свом извештају искрао сам се у џунглу и добро намазао тело и лице соком „барбаскоа“. Нисам био сигуран да ли и врач зна за ову траву, али судећи према њиховом запрепашћењу кад су ме први пут угледали поред крокодила, сумњао сам у то...“

Кад је сунце изгрејало Конели и врач, праћени читавим племеном, кренули су ка брзацима. Борба је почела чим су загазили у воду. Вешти врач је избегао Конелијев ударац и дограбио га рукама, тако да се једва спасао његовог гвозденог загрљаја. У том тренутку из воде је изронила сива маса. Крокодил се устремио на врача и повукао га у воду која се обојила црвено.

ЗЕЛЕНО БЛАГО

Победа над врачем донела је Конелију моћ и углед какав није очекивао. Сада је био сигуран, могао је сву да да се креће, да истражује. Узео је себи за пратиоца младог ратника Катуку који је добро познавао џунглу и помагао му у лову и истраживању нових терена.

„Два дана смо Катуку и ја ишли према истоку — пише Конели у свом извештају — у правцу где су се, по његовом мишљењу, налазила најбоља ловишта. Трећег дана стигли смо до неких црних и огољених висова, а одатле наставили долином окруженом стенама прошараним белим кварцом. У подножју једне литице махинално сам зачепркао по тлу кад се пред мојим очима наједном открило оно због чега сам се и упустио у ову опасну авантуру: међу стењем светлуцало је на десетине, а можда и на стотине зелених каменова — смарагда...“

Катуку је остао равнодушан према благу које је стајало пред његовим ногама. Да Индијанац ипак не би посумњао, Конели је тобоже немарно и даље чепркао и тек пошто су се одморили покупио је неколико најзагаситијих зелених каменова. Наставили су лов.

Два дана касније вратили су се у село са убијеним тапиром тешким близу сто килограма. Хране је било у изобиљу и Конели, сит и задовољан, направио је те вечери своју прву грешку због које ће се касније горко кајати. Дао је Катуку компас на поклон јер је приметио да овај са жудњом гледа у чудну справицу.

Те вечери Конели је одлучио да своје благо пренесе у цивилизацију, претвори га у новац и да се затим врати са мулама натовареним опремом за вађење смарагда. Сутрадан, пре зоре искрао се из насеља и кренуо у џунглу. Али, већ после неколико часова видео је да се изгубио. Схватио је да је направио глупост што се лишио компаса, али више није имао куд: назад није смео. Недељама је лутао, управљајући се према сунцу, све док случајно није наишао на обалу Рио Напо и у даљини приметио малу цркву коју су водили мисионари.

НЕПОВРАТ

Кад је написао извештај и добио дозволу, Конели је продао неколико смарагда по баснословној цени и почео да се припрема за повратак у џунглу. Око њега се брзо окупила група авантуриста спремних на све само да дођу до богатства.

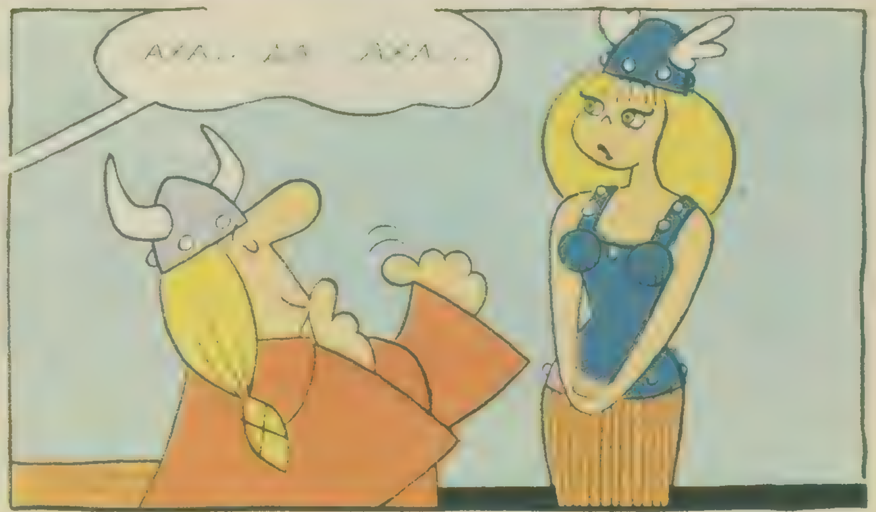
На шест мула натоварили су опрему, храну, оружје и муницију. Овога пута фрула од бамбуса била је заборављена. Експедиција је сматрала да је довољно јака да себи оружјем крчи пут.

Кренули су из Кита ка Андима у правцу Пуерто Напа. У ово мало индијанско насеље стигли су десет дана касније, ту су се мало одморили, а онда пошли у џунглу.

Од тада, па све до данас никад нико није ни чуо ни сазнао шта се догодило са Конелијем и његовом експедицијом. Џунгла је чувала своју тајну и нико се није ни усуђивао да крене да би је расветлио. Чак ни онда кад је десет година после Конелијевог нестанка објављен његов извештај. С. М.

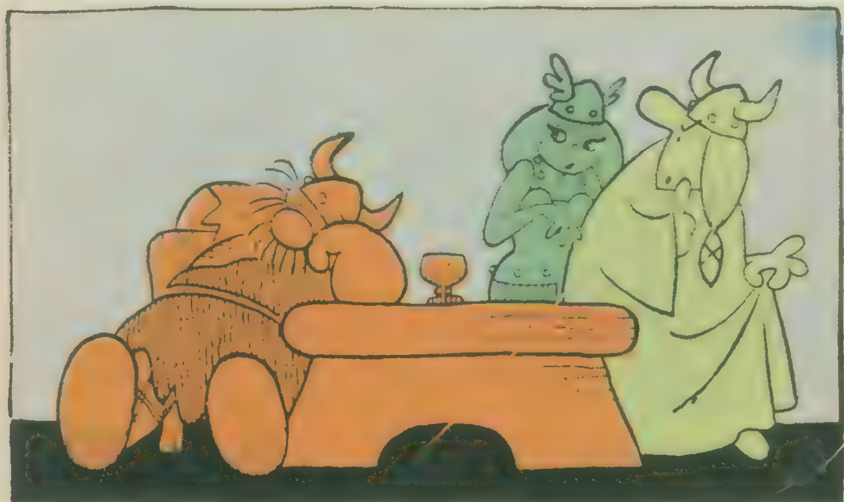
ХОГАР СТРАШНИ

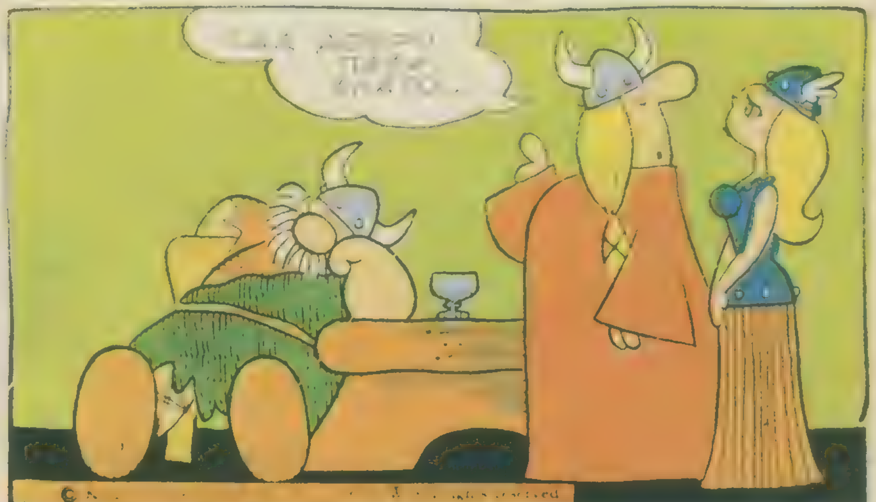

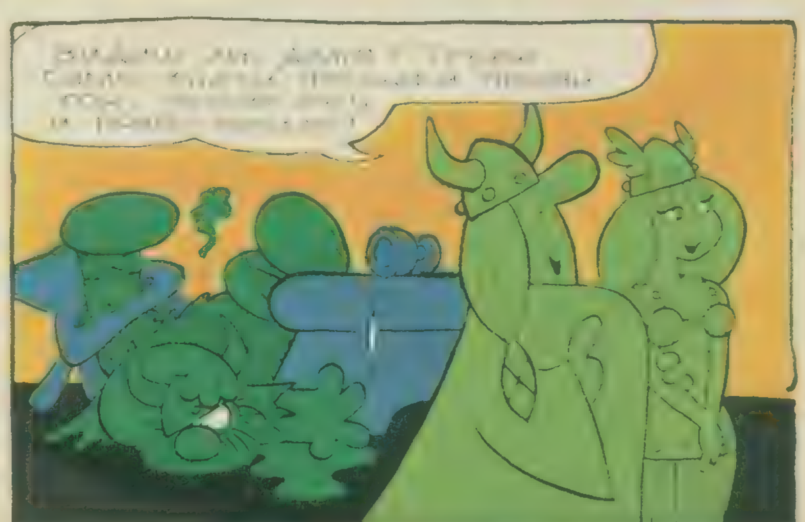

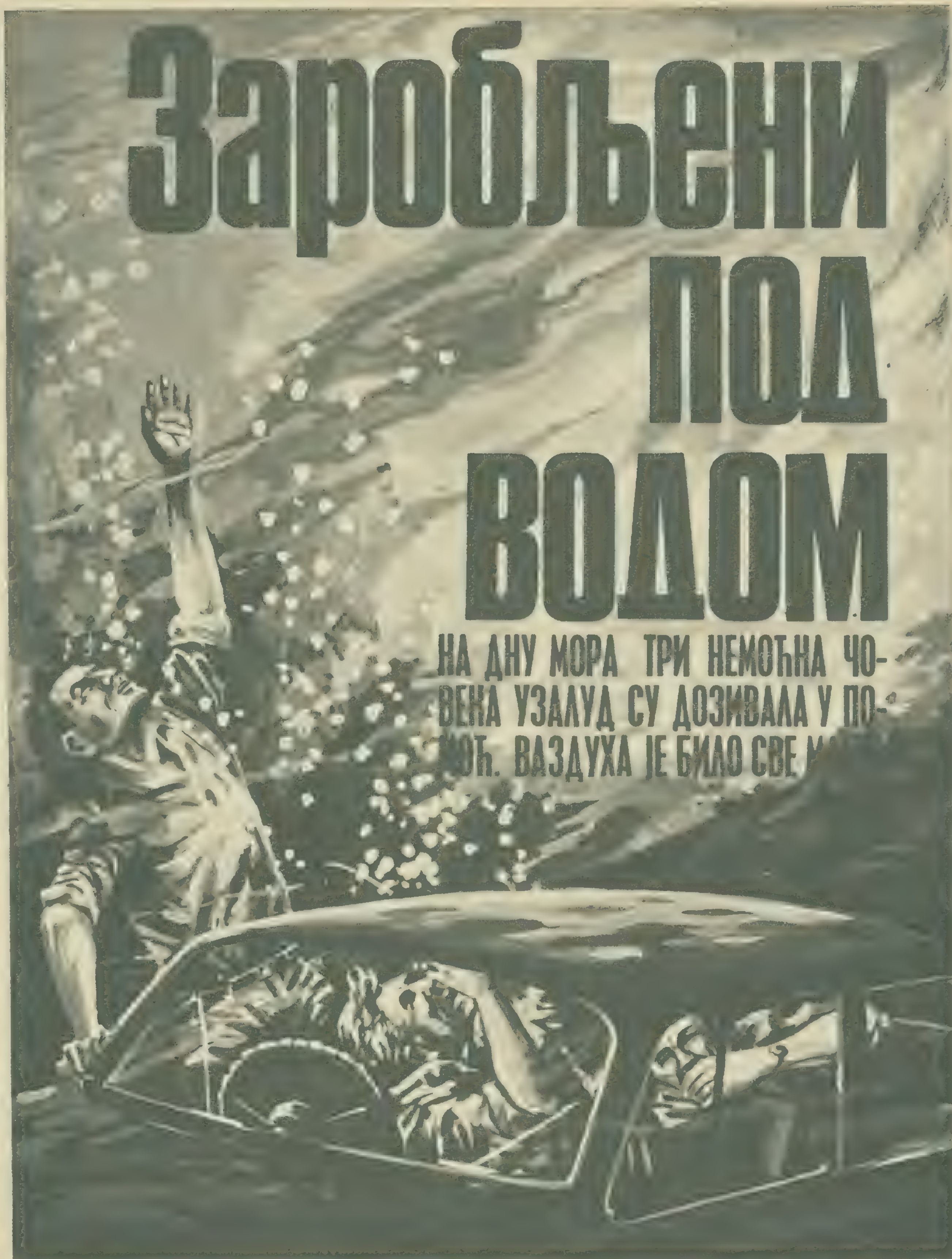

Уместо да скрене лево, аутомобил Томи Лојда наставио је да се креће право. У делићу секунде Томи је схватио да с воланом нешто није у реду. Разрогачених очију и укочен од страха, немо је гледао како кола вратоломном брзином јуре ка ивици дока. Свом снагом притиснуо је кочницу. Гуме су продорно зашкрипале и аутомобил је, занезши се, нај зад стао са предњим точковима над прљавом и дубоком водом залива Тејбл код Кептауна.

За тренутак је изгледало као да је опасност прошла. Али, пре него што су људи у њему могли било шта да учине, стари опел је склизнуо у море.

ЦРВЕНИ КОЛУТОВИ ПРЕД ОЧИМА

Дерк Смит и Хени Маре, који су са Томијем били у аутомобилу, учинили су оно што би готово сви људи у сличној ситуацији: панично су се уплашили. Бесомучно су ударали песницама о врата аутомобила. Страх је потпуно потиснуо разум. Иако су се налазили на дубини од девет метара, очајно су дозивали у помоћ, али вода је пригушила њихове крике.

На свом месту Томи је седео непомично. Био је уплашен као и његови другови, али је добро знао да не сме дозволити да га обузме паника ако жели да се спасе. Био је свестан да мора мирно да сачека тренутак да се изједначе спољни и унутрашњи притисак и да онда покуша да отвори врата. Жудно је удисао ваздух кога је сваког тренутка било све мање. Пред очима му се маглило. Да ли ће издржати? Не смем сада да изгубим разум", пролазило му је кроз главу.

На седишту поред њега тридесетогодишњи Хени покушавао је да отвори врата која као да су била прикована. Кад је вода почела да продире кроз одшкринуте прозоре, Хени је вриснуо. Није знао да ли аутомобил лежи на крову, точковима или боку. Около је свуда био непрозиран мрак. Због недостатка ваздуха свима су пред очима играли црвени колутови. Последње чега се сетио била је помисао на жену и троје деце.

ЈОШ САМО МАЛО

Дерк Смит, који је седео на задњем седишту, избезумљено је ударао по стаклу, али оно није попуштало. Спољни притисак био је још сувише јак. Смиту се чинило да ће полудети од страха и да ће му срце искочити из груди. Около је свуда била масна и прљава вода. „Готово је", помислио је.

Томију је изгледало да су секунде дуге као вечност. Почео је да дрхти. Зуби су му цвокотали од страха и хладне воде која му се пела уз тело. Још само мало и ...

И у тренутку кад му је вода допрла до уста, Томи је снагом очајника притиснуо ручицу и врата су се отворила! Последњи пут је удахнуо ваздух и снажно се одбацио ногама ка површини. Притисак му је раздирао плућа, хладна вода пресекла му је дах и он је инстиктивно отворио уста. Загрцнуо се и почео још снажније да млатара рукама.

Већ на ивици свести, гутајући прљаву, масну воду која је мирисала на уље, Томи је почео да израња. Кад је био близу површине, осетио је како га је захватила јака струја и понела навише. Тад се онесвестио.

ГДЕ СУ МИ ДРУГОВИ?

Журећи тог прохладног априлског јутра 1973. године на посао, Денес Хигинс је само на час приметио како задњи крај сивог аутомобила тоне у море. За тренутак је збуњено застао, а онда потрчао ка најближој телефонској говорници да обавести полицију. Када се десетак минута касније вратио на док, угледао је три непокретна тела како плутају на површини залива. Гледајући са обале, Хигинс није могао да утврди да ли су људи живи. Без двоумљења је скинуо џемпер и чизме и скочио у воду. Снажним замасима запливао је ка најближем телу. Зграбио је утопљеника и нагло га повукао к себи. Из обамрлог тела зачуло се промукло кашљање. Човек је био жив! Људи, који су се у међувремену окупили на доку, помогли су Хигинсу да га извуче из воде.

Затим је Хигинс на обалу извукао и остале настрадале. У даљини се већ чуло завијање сирене болничких кола. Лекари су одмах применили вештачко дисање и ускоро се у лица настрадалих људи почело да враћа руменило.

☆ ☆ ☆

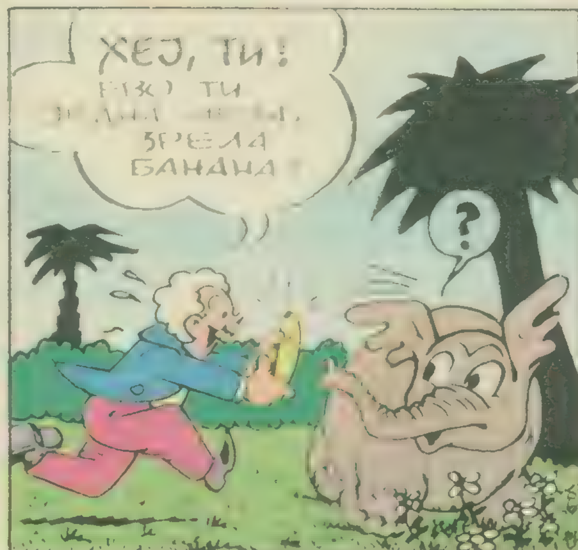
Прво што је Томи угледао кад се освестио било је плаво, ведро небо. Као из велике даљине до њега су допирали узбуђени гласови људи. Препознавши у окупљеној гомили лица својих другова са посла, Томи се сетио Дерка и Хенија. Питао се у себи да ли су заувек остали на морском дну људи с којима је годинама, сваког јутра, хитао на посао. Једва мичући отеклим уснама упитао је лекара да ли су пронашли њихова тела. Кад је чуо да су спасени, уморно је склопио очи.

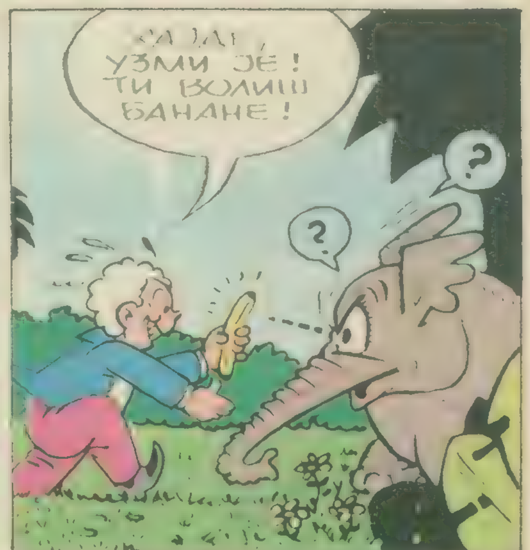
О. В.

БИМ И БУМ
JOE MUSIAL
ВИДИШ ЛИ ОВУ БАНАНУ? ЊОМЕ ЋУ ДА РАЗБИЈЕМ ЈЕДНУ ЗАБЛУДУ О СЛОНОВИМА!

ПАЗИ САМО, ЛЕНО! НАПУНИО САМ ЈЕ БИБЕРОМ... К'О И ЈАБУКУ КОЈУ САМ МУ ДАО ПРЕ НЕДЕЉУ ДАНА!
АЛИ.. СЛОНОВИ НЕ ЗАБОРАВЉАЈУ!

ТО ЈЕ БАШ ТА ВЕЛИКА ЗАБЛУДА!
БАШ СИ ЗАО! ПА ОН ЈЕ ЈОШ БЕБА!

ХЕЈ, ТИ!
ЗРЕЛА БАНАНА!

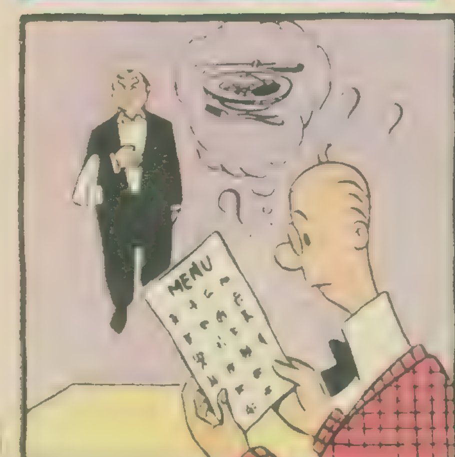

УЗМИ ЈЕ! ТИ ВОЛИШ БАНАНЕ!

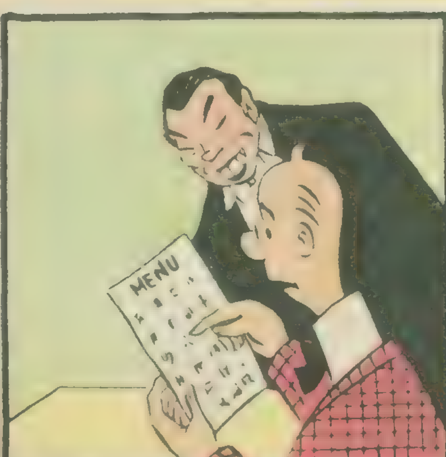

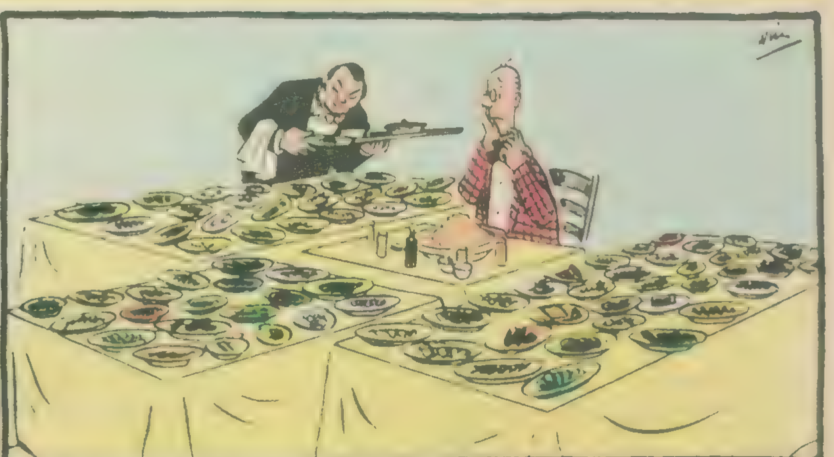

УПОМОЋ!

БУААА!
ШТО СИ ТРАЖИО ТО СИ И ДОБИО!

СРЕЋКО

MENU

MENU

Модести Блејз: ОБРАЧУН У ПУСТИЊИ

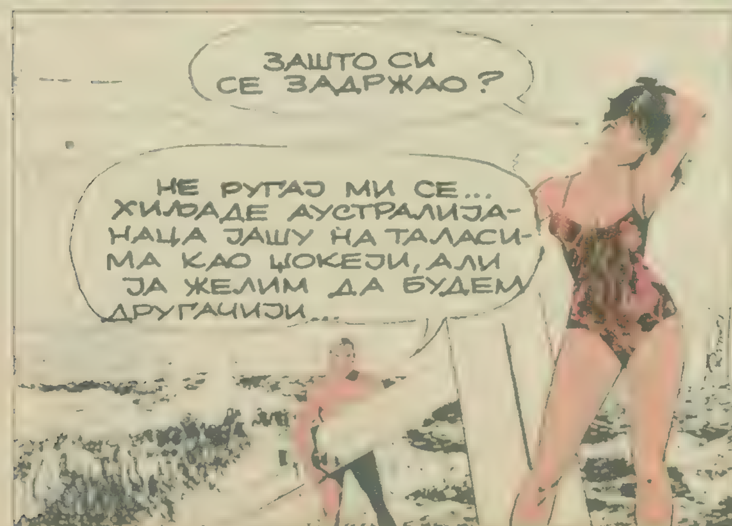

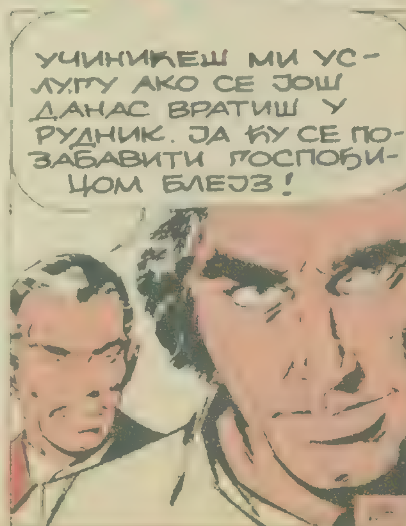

ШТА ЋЕШ С ЊОМ?
ПОРАЗГОВАРАЋУ. МИ СМО СТАРИ ПРИЈАТЕЉИ!

АКО СЕ ОВДЕ НАЛАЗИ СЛУЧАЈНО НАСТАВИЋЕМО ПОСАО... АКО НЕ, ЖАО МИ ЈЕ, АЛИ МОРАЋУ ДА СЕ ПОВУЧЕМ.
ШТА КАЖЕШ?

ДРАГИ ПРИЈАТЕЉУ, ВЕЛИКА ЈЕ МУДРОСТ НЕМАТИ МОДЕСТИ БЛЕЈЗ ЗА ПРОТИВНИКА!
25.2

ДИВНО! БАШ ЛАСКАВО ЗА МЕНЕ!
ЗНАШ ЛИ ДА МИ НЕДОСТАЈЕ ВИЛИ ГАРВИН.

ХМ! ДА... ТАКАВ САМ ЈА.
БАШ САМ ТАКО И ЗАМИШЉАЛА МУШКАРЦЕ!

КАКВА СЛУЧАЈНОСТ ДА ВАС СРЕТНЕМ ОВДЕ, ГОСПОЂИЦЕ БЛЕЈЗИ!
25.3

ГОСПОДИН ВУ СМИТ... ДР ДЕЈВИД КОЛИНС.
ДРАГО МИ ЈЕ, ДР КОЛИНСЕ! НЕМОЈТЕ ДА УСТАЈЕТЕ.

МОГУ ЛИ ДА ВАМ СЕ ПРИДРУЖИМ, ГОСПОЂИЦЕ БЛЕЈЗ?
СВАКАКО, ГОДИНАМА СЕ ВЕЋ НИСМО ВИДЕЛИ.
Romero

А ЗА ТО ВРЕМЕ ВИ СТЕ ПОСТАЛИ ЈОШ ЛЕПШИ!
ЧУЈЕШ ЛИ, ДЕЈВИ?
И ЈА САМ ТО ПРИМЕТИО.
25.4

БИЋУ ИСКРЕН, ГОСПОЂИЦЕ БЛЕЈЗ... ИМАМ ДОБАР ПОСАО У РУКАМА И НЕ БИХ ЖЕЛЕО ДА СЕ КОСИ СА ВАШИМ.
ЗНАЧИ, ИНТЕРЕСУЈЕ ВАС ШТА РАДИМ ОВДЕ?

ЧУО САМ ДА СТЕ СЕ ПОВУКЛИ.

ВОЛЕО БИХ ДА ЈЕ ТО ИСТИНА.
ОВДЕ САМ САМО НА ОДМОРУ, ВУ...

... И НИКАКВИ ПОСЛОВИ МЕ НЕ ИНТЕРЕСУЈУ!
ДА ЛИ ТО ВАЖИ И ЗА ВИЛИЈА? НЕ ВИДИМ ГА ОВДЕ.

ХТЕЛА САМ ДА КУПИМ ЦРНИ ОПАЛ, АЛИ ЈЕ ВИЛИ НАУМИО ДА ГА САМ ИСКОПА. ЗАТО СМО У АУСТРАЛИЈИ...

СИГУРНО ВАМ ЗВУЧИ ЛУДО, АЛИ МОГУ ДА ВАМ ПОТВРДИМ ДА ЈЕ ТО ТАЧНО.
НИЈЕ ПОТРЕБНО, ТО ЛИЧИ НА ВИЛИЈА.

РАДУЈЕ МЕ ШТО ЈЕ ТАКО... НЕШТО ЋУ ВАС ПОСАВЕТОВАТИ...

НЕ ПРИХВАТАЈТЕ СЕ НИКАКВОГ ПОСЛА У СКОРОЈ БУДУЋНОСТИ.

ИМА НЕЧЕГ ЗЛОСЛУТНОГ У ТОМ КИНЕЗУ. НЕОБИЧАН РАЗГОВОР...
ТО ТИ СЕ САМО УЧИНИЛО, ДЕЈВИ.

НИКАДА ЈОШ НИСАМ СПАВАО СА НЕКИМ КО ПРАВИ ТОЛИКУ БУКУ, МАБЕЛ!
СЕДАМДЕСЕТ КИЛОМЕТАРА СЕВЕРНО ОД АНДАМОКЕ НАЛАЗИ СЕ НАПУШТЕНИ ГРАД...

ЧИТАВЕ НОЋИ СТЕЊЕШ И ГРОКЋЕШ...

ДОЂИ ДА ТЕ НАТОВАРИМ, МАБЕЛ!
258

ВИЛИ ГАРВИН НАСТАВИО ЈЕ ПУТ КРОЗ ДИВЉИНУ...
СКРЕНУЋЕМО ЛЕВО, МАБЕЛ.

ЗНАШ ЛИ ЗАШТО САМ ИЗНАЈМИО КАМИЛУ УМЕСТО АУТОМОБИЛА? ЈЕР СИ МНОГО ПОУЗДАНИЈА...

...А АКО ДОЂЕ ДО НАЈГОРЕГ МОГУ ДА ТЕ ПОЈЕДЕМ!

ИМАО САМ СРЕЋЕ ДА ПРОНАЂЕМ ДИВАН ОПАЛ ЗА ПРИНЦЕЗУ!
2520

ЛЕП КАМЕН, АЛИ МАЛИ. ПОКУШАЋЕМО ДА ПРОНАЂЕМО ВЕЋИ, МАБЕЛ!

ХЕЈ... НЕКА КОЛА!
ПОГЛЕДАЈМО, МАБЕЛ, ШТА СЕ ДОГОДИЛО.

ЏИП ЈЕ БИО ПРАЗАН, А ИСПОД ЊЕГА...
НЕКА ДЕВОЈКА!

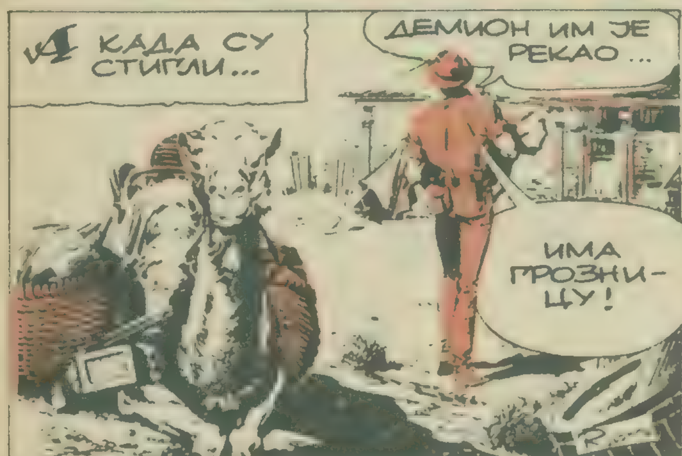

САМО ЈЕ ИСЦРПЉЕНА... МАЛО ВОДЕ ЋЕ ЈЕ ПОВРАТИТИ.
УУХ!

ХАЈДЕ, ЛУТКИЦЕ, САМО ГУТЉАЈ...

ВОДЕ...
ИМА ЈЕ ПУНО, САМО МОРАШ ПОЛАКО ДА ПИЈЕШ. ПОГЛЕДАЋУ ШТА ЈЕ С ЏИПОМ...

ДО ЂАВОЛА! НЕМА БЕНЗИНА А И ХЛАДЊАК ЦУРИ.
НЕЋУ ДА МЕ ПРОНАЂУ...

НЕ ДОЗВОЛИТЕ ИМ...
НЕ БРИНИ... НИКО ТИ НЕЋЕ НИШТА!
ВИЛИ ЈЕ ЗАМОТАО ДЕВОЈКУ У ЋЕБЕ И КРЕНУЛИ СУ НАЗАД У НАПУШТЕН ГРАД.
ШТА ЛИ ЈЕ ТО МУЧИ?
2522

А КАДА СУ СТИГЛИ...
ДЕМИОН ИМ ЈЕ РЕКАО...
ИМА ГРОЗНИЦУ!

...ДА МЕ ОСТАВЕ ДА УМРЕМ...
ОНА ЈЕ ЗАИСТА УПЛАШЕНА!

У СИДНЕЈУ...
ПОПИЋЕМО ПО ЧАШУ ПИВА...
СЛАЖЕМ СЕ, ДОКТОРЕ.
2523

УБРЗО СУ НАПУСТИЛИ РЕСТОРАН...
ПРОВОЗАЋЕМО СЕ ВАН ГРАДА И ПОРАЗГОВАРАТИ С ВИЛИЈЕМ.
МОРАЋЕШ МНОГО ДА ВИЧЕШ. КО ЗНА КОЛИКО ЈЕ КИЛОМЕТАРА УДАЉЕН!

ОБОЈЕ ИМАМО РАДИО. УГРАДИЛА САМ ГА ЧИМ САМ КУПИЛА КОЛА.
ЈЕ ЛИ ОН УГРАДИО СВОЈ У КАМИЛУ?
2525

ВИЛИ ИМА РАДИО-ОДАШИЉАЧ НА БАТЕРИЈЕ.
ПИТАЈ ГА НЕШТО!

...VK2 QRO ЗОВЕ. ЧУЈЕШ ЛИ МЕ?

VK5 QRM СЛУША. ПРИЈЕМ ДОБАР.

У НАПУШТЕНОМ ГРАДУ...
ДОБРО ЈЕ ШТО СИ СЕ ЈАВИЛА, ПРИНЦЕЗО. У НЕПРИЛИЦИ САМ... ЈЕДНА ДЕВОЈКА ЈЕ У ПИТАЊУ.
КАКВО ИЗНЕНАЂЕЊЕ...

ЧАК И У ТОЈ ДИВЉИНИ УСПЕО СИ ДА ПРОНАЂЕШ ДЕВОЈКУ! ЛЕПА?
НЕ МОГУ ЈОШ ДА ТИ КАЖЕМ, У ЛОШЕМ ЈЕ СТАЊУ.

...ДАЋУ ТИ ПОЛОЖАЈ ГДЕ СЕ НАЛАЗИМ.

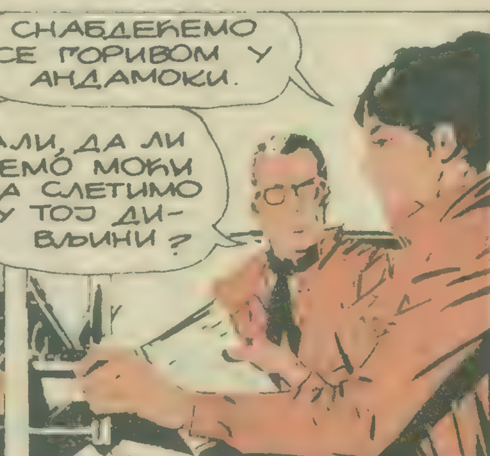

САЧЕКАЈ, ВИЛИ...
ДАЈ МИ ОЛОВКУ ДА ЗАПИШЕМ, ДЕЈВИ.
ЕВО!
2527

У зору...
БАШ ЈЕ ТО ГЛУПО! ВИЛИ ЈЕ НАШАО ТУ ДЕВОЈКУ КОЈУ, КАКО КАЖЕ, НЕКО ХОЋЕ ДА УБИЈЕ...
...МОДЕСТИ И ДЕЈВИ УЗЛЕТЕЛИ СУ У ИЗНАЈМЉЕНОМ АВИОНУ...

...А ТИ СИ ВЕЋ УСКОЧИЛА У АВИОН И ТРЧИШ К ЊЕМУ!
НЕСАМ ТЕ ЗВАЛА, ДЕЈВИ: САМ СИ ПОШАО...

ИЗ ЧИСТЕ РАДОЗНАЛОСТИ!
ДОДАЈ МИ МАПУ!
2528

И ШТА ЈОШ?
НАДАМ СЕ ДА ЈЕ ТА ДЕВОЈКА ЛЕПА И БОГАТА И ДА ЋЕ СЕ ЛУДО ЗАЉУБИТИ У МЕНЕ.

СНАБДЕЋЕМО СЕ ГОРИВОМ У АНДАМОКИ.
АЛИ, ДА ЛИ ЋЕМО МОЋИ ДА СЛЕТИМО У ТОЈ ДИВЉИНИ?

РЕКАО ЈЕ ДА ЋЕМО УЗ МАЛО СРЕЋЕ УСПЕТИ – АКО НЕМА ВЕТРА И АКО ИЗБЕГНЕМО ПЕСАК.
БАШ ЈЕ ШАЉИВЧИНА ТАЈ НАШ ВИЛИ!
2529

Девојка се пробудила после дугог сна...
ТРЕБАЛО БИ ДА МЕ ПИТАШ "ГДЕ САМ"?
КО... КО СИ ТИ?

ЗОВЕМ СЕ ВИЛИ ГАРВИН. ЈАХАО САМ НА КАМИЛИ КАДА САМ УГЛЕДАО ТВОЈ ЏИП...
Romero

НАШАО САМ ТЕ ПОЛУМРТВУ ИСПОД ЊЕГА...
ОНИ ЉУДИ У КОСМИК ВЕЛИЈУ... ХТЕЛИ СУ ДА УМРЕМ.

А САД МИ РЕЦИ КАКО СЕ ЗОВЕШ!
ЏУДИ ВЕЛЧ... ДА ЛИ НЕКО ЗНА ДА САМ ОВДЕ?

САМО МОЈА ПРИЈАТЕЉИЦА... ДОЋИ ЋЕ АВИОНОМ ПО ТЕБЕ...
ЈЕ ЛИ ОНА ЛЕКАР?

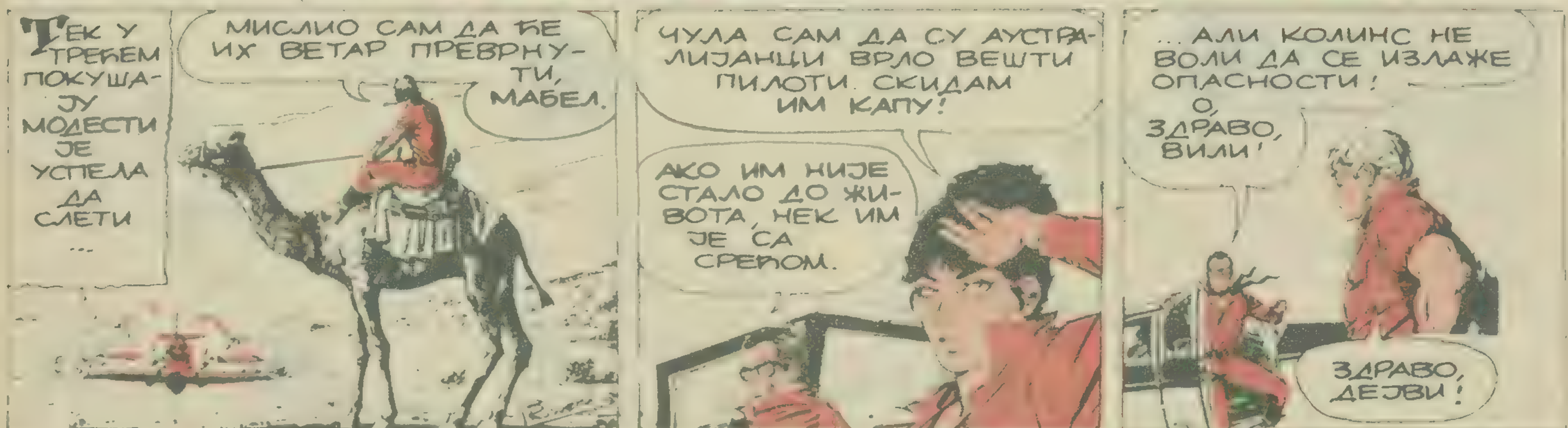

НИЈЕ ТИ ПОТРЕБАН ЛЕКАР. КАД СЕ ДОБРО НАСПАВАШ И НАЈЕДЕШ ОСЕЋАЋЕШ СЕ САСВИМ ДОБРО.

Дао је девојци нешто да поједе...
ЈЕ ЛИ ТИ САД БОЉЕ?
МАЛАКСАЛА САМ МАЛО... ХВАЛА ТИ ШТО СИ МЕ ОЧЕШЉАО.

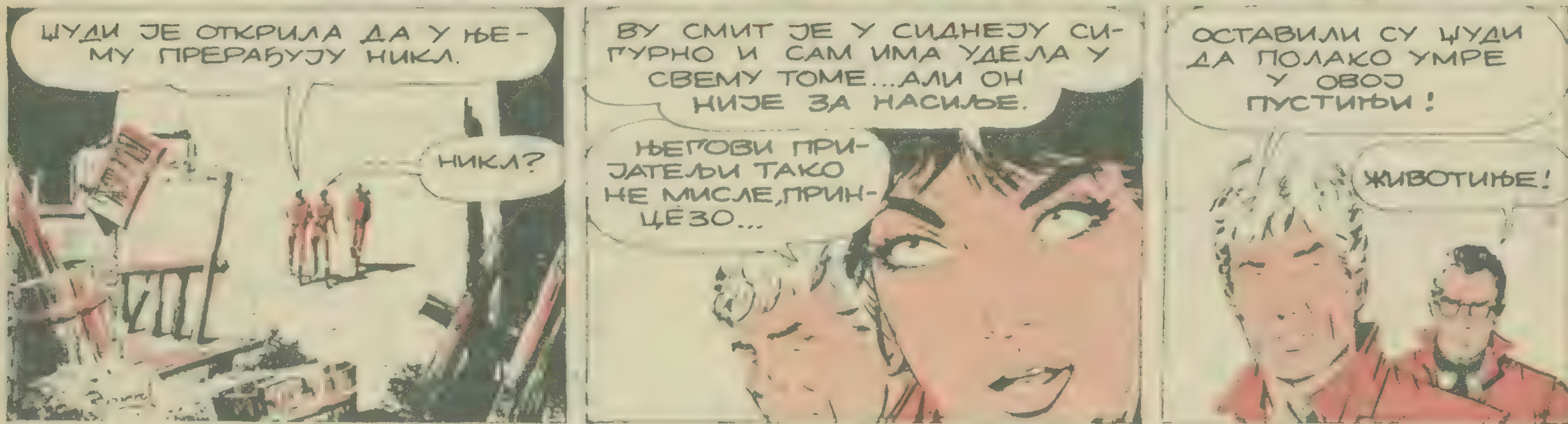

ВРЛО СИ ВЕШТ. КАО ДА СИ ФРИЗЕР.
ЧЕШЉАО САМ ЈЕДНУ ПРИЈАТЕЉИЦУ ДОК ЈЕ БИЛА ТЕШКО РАЊЕНА!
2532

ТО ТИ ЈЕ ИЗГЛЕДА НЕКА ДРАГА ПРИЈАТЕЉИЦА! КАКО СЕ ЗОВЕ?
МОДЕСТИ БЛЕЈЗ.

МОДЕСТИ ЈЕ ОЗНАЧИЛА НА МАПИ НАПУШТЕНИ ГРАД ...
ПОКАЗУЈЕ МИ ГДЕ ДА СЛЕТИМ. ДУВА ЈАК ВЕТАР...
ЗАШТО ВИЛИ, ДО ЂАВОЛА ЈУРИ ГОРЕ ДОЛЕ НА ТОЈ КАМИЛИ?
ЗНАЧИ, НЕЋЕМО МОЋИ ТАКО ЛАКО ДА СЛЕТИМО ...
ДА, АЛИ НЕ ТРЕБА ДА СЕ ПРЕДАМО!
2533

ТЕК У ТРЕЋЕМ ПОКУШАЈУ МОДЕСТИ ЈЕ УСПЕЛА ДА СЛЕТИ ...
МИСЛИО САМ ДА ЋЕ ИХ ВЕТАР ПРЕВРНУТИ, МАБЕЛ.
ЧУЛА САМ ДА СУ АУСТРАЛИЈАНЦИ ВРЛО ВЕШТИ ПИЛОТИ. СКИДАМ ИМ КАПУ!
АКО ИМ НИЈЕ СТАЛО ДО ЖИВОТА, НЕК ИМ ЈЕ СА СРЕЋОМ.
...АЛИ КОЛИНС НЕ ВОЛИ ДА СЕ ИЗЛАЖЕ ОПАСНОСТИ!
О, ЗДРАВО, ВИЛИ!
ЗДРАВО, ДЕЈВИ!

НЕ ОБРАЋАЈ ПАЖЊУ НА ЊЕГА, ДРАГИ. ДА ЛИ ТИ ЈЕ ЈОШ НЕШТО РЕКЛА?
ШТА?
ГДЕ ЈЕ ТА ДЕВОЈКА КОЈА ЋЕ СЕ СТРАСНО ЗАЉУБИТИ У МЕНЕ?
САСВИМ МАЛО...
ТРИДЕСЕТАК КИЛОМЕТАРА ИСТОЧНО ОДАВДЕ НАЛАЗИ СЕ РУДНИК КОСМИК ВЕЛИ. ДРЖИ ГА НЕКИ ДЕМИОН
2535

ЏУДИ ЈЕ ОТКРИЛА ДА У ЊЕМУ ПРЕРАЂУЈУ НИКЛ.
НИКЛ?
ВУ СМИТ ЈЕ У СИДНЕЈУ СИГУРНО И САМ ИМА УДЕЛА У СВЕМУ ТОМЕ...АЛИ ОН НИЈЕ ЗА НАСИЉЕ.
ЊЕГОВИ ПРИЈАТЕЉИ ТАКО НЕ МИСЛЕ, ПРИНЦЕЗО...
ОСТАВИЛИ СУ ЏУДИ ДА ПОЛАКО УМРЕ У ОВОЈ ПУСТИЊИ!
ЖИВОТИЊЕ!

ЕВО НАС, ЏУДИ. ОВО СУ МОДЕСТИ БЛЕЈЗ И ДЕЈВИ КОЛИНС, ПОПРИЧАЈТЕ МАЛО ДОК ДОНЕСЕМ ВОДЕ.
ВИЛИ ЈЕ ДОБРО БРИНУО О ВАМА?
БИО ЈЕ ДИВАН. ВЕЋ СЕ ОСЕЋАМ САСВИМ ДОБРО.
НИЈЕ ВИЛИ ТАКО ЛОШ!
НЕ ГОВОРИТЕ ТАКО О ЊЕМУ!
САМО САМ СЕ ШАЛИО. ОН ЈЕ МОЈ ДОБАР ПРИЈАТЕЉ.

РЕЦИ МИ НЕШТО О ТОМ ДЕМИОНУ..
ПРЕ ДВЕ ГОДИНЕ УПРОПАСТИО ЈЕ МОГ МУЖА! ДИК СЕ ОДАО ПИЋУ И ПОГИНУО У САОБРАЋАЈНОЈ НЕСРЕЋИ.

ВЕТАР ДУВА СВЕ ЈАЧЕ !
...ПРЕ НЕКОЛИКО НЕДЕЉА ЗАПОСЛИЛА САМ СЕ У ТОМ РУДНИКУ ПОД СВОЈИМ ДЕВОЈАЧКИМ ИМЕНОМ.
2538

ЗНАЛА САМ ДА ЈЕ ТО ПРЉАВ ПОСАО! ЖЕЛЕЛА САМ ДА САЗНАМ НЕШТО ВИШЕ О ТОМЕ И ТАКО УНИШТИМ ДЕМИОНА!

ЗНАЧИ, РУДА НИКЛА СЕ НЕ ВАДИ У КОСМИК РУДНИКУ...
ТУ СЕ САМО ПРЕРАЂУЈЕ.

И ПРЕРАЂЕНА СЕ ПРОДАЈЕ ПО СТОСТРУКОЈ ЦЕНИ!
У ПРАВУ ЈЕ... И МИ СМО САДА УВУЧЕНИ У СВЕ ТО.

ДОЂИ ДА СКЛОНИМО АВИОН У ЗАВЕТРИНУ. НАПОЉУ ЈЕ СТРАШНА ОЛУЈА.
2539

ВЕТАР ЈЕ БЕСНЕО НАПУШТЕНИМ ГРАДОМ...
ОДВУЋИ ЋЕМО ГА У ОНУ СТАРУ ГАРАЖУ.
ЗАШТО НЕ УЂЕМО УНУТРА И ОДВЕЗЕМО ГА?

ОСЛОНИ СЕ НА КРИЛА АВИОНА ДА ГА ВЕТАР НЕ ОДНЕСЕ...
ВОЛЕО БИХ ДА ТИ ПОМОГНЕМ АЛИ НИСАМ ТОЛИКО СНАЖАН.

НЕ ПРИЧАЈ ВЕЋ ГУРАЈ!
НЕУСТРАШИВИ КОЛИНС БОРИ СЕ ПРОТИВ НЕМИЛОСРДНЕ ДИВЉИНЕ СА ОСМЕХОМ НА ЛИЦУ.

ЗАР НЕ МОЖЕМО САДА ДА КРЕНЕМО? ДЕМИОН ЋЕ НАС ПРОНАЋИ!
ОНИ МИСЛЕ ДА СИ ТИ ВЕЋ МРТВА, ШУДИ...

...А НЕ МОЖЕМО ДА УЗЛЕТИМО ДОК ОЛУЈА НЕ ПРЕСТАНЕ.

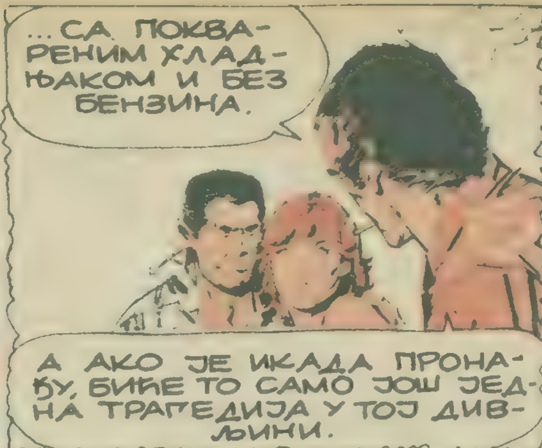

КО СЕ СВЕ НАЛАЗИ У КОСМИК ВЕЛИЈУ?
ДЕМИОН, КОРЗОН И ЈОШ ДВАНАЕСТОРИЦА...

ТАКО СИ ТИ ОТКРИЛА ПОДВАЛУ А ОНИ ТЕБЕ?
ДА...МИСЛИЛА САМ ДА ЋЕ МЕ КОРЗОН ОДМАХ УБИТИ.

ПА, ЛУТКИЦЕ, ВЕРОВАО САМ ДА СИ ДОБРА СЕКРЕТАРИЦА...
ЕВО ТИ ЗА ШПИЈУНИРАЊЕ!

ПРЕСТАНИ, КОРЗОНЕ! НЕ СМЕ ДА ИМА ТРАГОВЕ НАСИЉА АКО ЈЕ ПРОНАЂУ.

ШУДИ ЈЕ НАСТАВИЛА СВОЈУ ПРИЧУ...
МОРА ДА НЕСТАНЕ ЈЕР СУВИШЕ ЗНА!

ОСТАВИЋЕМО ЈЕ У ЏИПУ УСРЕД ПУСТИЊЕ...

...СА ПОКВАРЕНИМ ХЛАДЊАКОМ И БЕЗ БЕНЗИНА.
А АКО ЈЕ ИКАДА ПРОНАЂУ, БИЋЕ ТО САМО ЈОШ ЈЕДНА ТРАГЕДИЈА У ТОЈ ДИВЉИНИ.

И ЗАИСТА...
...ТО СУ И УЧИНИЛИ. ОСТАВИЛИ СУ МЕ ДА УМРЕМ ОД ЖЕЂИ.

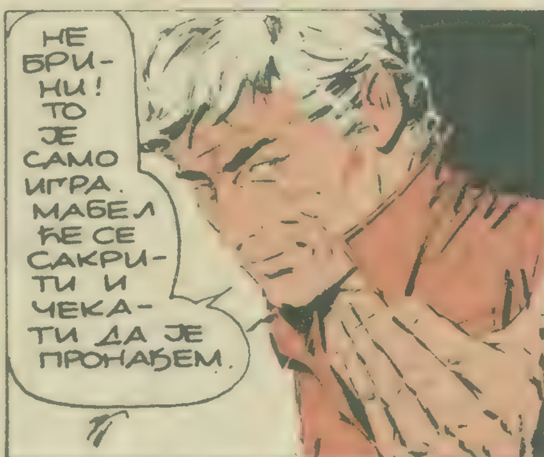
ЧУДИ МЕ ДА СЕ НИКО НИЈЕ ПОБУНИО И ТРАЖИО ДА ТЕ УБИЈУ?

НЕ ЗНАМ! И САМА САМ СЕ ТО ПИТАЛА!
25-4

У ТОКУ ДАНА ШУДИ СЕ ВЕЋ САСВИМ ОПОРАВИЛА...
ХОЋЕМО ЛИ ПРЕДУЗЕТИ НЕШТО ПРОТИВ ТЕ БАНДЕ, ПРИНЦЕЗО?
ТО СЕ НАС НЕ ТИЧЕ...

...КАДА ПРЕСТАНЕ ВЕТАР ПРЕНЕЋЕМО ШУДИ АВИОНОМ А ОНА НЕКА СВЕ ИСПРИЧА ПОЛИЦИЈИ...
...ИДЕШ ЛИ С НАМА, ВИЛИ?

НЕ МОГУ ДА ОСТАВИМ МАБЕЛ... А НИСАМ НИ ИСКОПАО ОПАЛ ЗА ТЕБЕ...
ЗАИСТА... БАШ САМ ГЛУПА!

ПРЕД ЗОРУ ВИЛИ ЈЕ ПРОБУДИО МОДЕСТИ...
ПРИНЦЕЗО! МАБЕЛ ЈЕ НЕСТАЛА! ИДЕМ ДА ЈЕ ПРОНАЂЕМ.
АЛИ НЕ МОЖЕШ ПЕШИЦЕ!

НЕ БРИНИ! ТО ЈЕ САМО ИГРА. МАБЕЛ ЋЕ СЕ САКРИТИ И ЧЕКАТИ ДА ЈЕ ПРОНАЂЕМ.

ОНА УЖИВА У ТОМЕ!
НЕВОЉА С ТОБОМ, ВИЛИ, ЈЕ У ТОМЕ ШТО КВАРИШ ЖЕНСКИ ПОЛ.

ЈЕДАН САТ ПОШТО ЈЕ СУНЦЕ ИЗИШЛО...
ДОСТА ЈЕ, МАБЕЛ!
ДА МИ ЈЕ САМО ЗНАТИ КО ТЕ ЈЕ НАУЧИО ТОЈ ИГРИ ЖМУРКЕ?

ХАЈДЕ, ДЕЈВИ, ТРЕБА ДА ПОМОГНЕШ ВИЛИЈУ!
ГДЕ ЈЕ ОН? ЗАР НАМ НЕЋЕ ДОНЕТИ ЧАЈ? МИСЛИО САМ ДА СМО ЊЕГОВИ ГОСТИ...

ОТИШАО ЈЕ ДА ПРОНАЂЕ МАБЕЛ...
ТИШИНА! ЧУЈЕМ КАМИОН!
ОХ, НЕ!

ПЕТОРИЦА ИХ ЈЕ И СВИ СУ НАОРУЖАНИ...
ЈЕСУ ЛИ ИЗ РУДНИКА, ЏУДИ?

ДА. ДЕМИОН ИХ ЈЕ СИГУРНО ПОСЛАО ДА СЕ УВЕРЕ ДА САМ МРТВА.

НЕ ВРЕДИ ДА СЕ КРИЈЕМО.
А НЕМАМО НИ КУДА ДА БЕЖИМО!

У ПЕСКУ СУ ТРАГОВИ ЈЕДНОГ МУШКАРЦА, ЈЕДНЕ ЖЕНЕ И КАМИЛЕ...
У РЕДУ...

...ПОГЛЕДАЈМО...

ПРЕТРАЖУЈУ С ОБЕ СТРАНЕ УЛИЦЕ!
ИМАМО САМО ВИЛИЈЕВ НОЖ!

УБИЋЕ НАС! ШТА ЋЕМО ДА РАДИМО?
ПОКУШАВАМ ДА СМИСЛИМ НЕШТО.

СЕТИО САМ СЕ! АВИОН ЈЕ НА СЕВЕРУ-АКО ЈА ПОТРЧИМ КА ЈУГУ ОНИ ЋЕ ПОЈУРИТИ ЗА МНОМ...

ЗА ТО ВРЕМЕ ВАС ДВЕ МОЖЕТЕ ДА СЕ УКРЦАТЕ У АВИОН!
А ТЕБЕ ДА ИЗРЕШЕТАЈУ! НЕ, ДЕЈВИ...

ХЕЈ! ИМАМ БОЉУ ИДЕЈУ!
СИГУРНО НЕ БИСМО УСПЕЛИ А ТЕБЕ БИ УБИЛИ!

МОЖЕШ ЛИ ДА ИЗИЂЕШ НА КРАЈ СА НАОРУЖАНИМ УБИЦАМА?
ИМАМ ИСКУСТВА У ТОМЕ, ДЕЈВИ. ПОКУШАЋЕМО ТАКО...

ЏУДИ, ТИ ЋЕШ БИТИ МАМАЦ!

МОДЕСТИ ЈОЈ ЈЕ ДАЛА УПУТСТВА...
СТРАШНО СЕ БОЈИМ, АЛИ УРАДИЋУ ТАКО...
БУДИ СИГУРНА ДА НЕЋЕ ОДМАХ ПУЦАТИ...

ПОЂИ ДВА МИНУТА ПОСЛЕ НАС...

У ЗАДЊЕМ ДЕЛУ КУЋЕ...
ОТКУД ЗНАШ ДА НЕЋЕ ПУЦАТИ?
БИЋЕ У ПОЧЕТКУ ЗБУЊЕНИ А ЗА ТО ВРЕМЕ МИ ЋЕМО СТУПИТИ У АКЦИЈУ...

ХЕЈ, ПОГЛЕДАЈ!!
ИЗНЕНАДА СЕ ПРЕД ГОНИОЦИМА ПОЈАВИЛА ДЕВОЈКА...

ВАЉДА ЋЕ СВЕ ИЋИ ПО ПЛАНУ!
ХЕЈ!
ПА ТО ЈЕ НАША ДЕВОЈКА!

ЏУДИ ЈЕ ПОТРЧАЛА...
ДОЛАЗЕ! ДЕЈВИ, УРАДИ ОНО ШТО ТИ ЈА КАЖЕМ!

...ЈУРНУЛИ СУ ЗА ЊОМ...

МОДЕСТИ ЈЕ ДОЧЕКАЛА ПОСЛЕДЊЕГ ОД ЊИХ – КОРЗОНА...
УХХ!

МОТРИ НА ЊЕГА, ДЕЈВИ... АКО ТРЕБА УПОТРЕБИ И НОЖ!
ШТА?

МОДЕСТИ ЈЕ ВИКНУЛА ЗА ГОНИОЦИМА И ОНИ СУ СТАЛИ...
НЕ МРДАЈТЕ, АКО НЕ ЖЕЛИТЕ ДА ДОБИЈЕТЕ МЕТАК У ЛЕЂА!

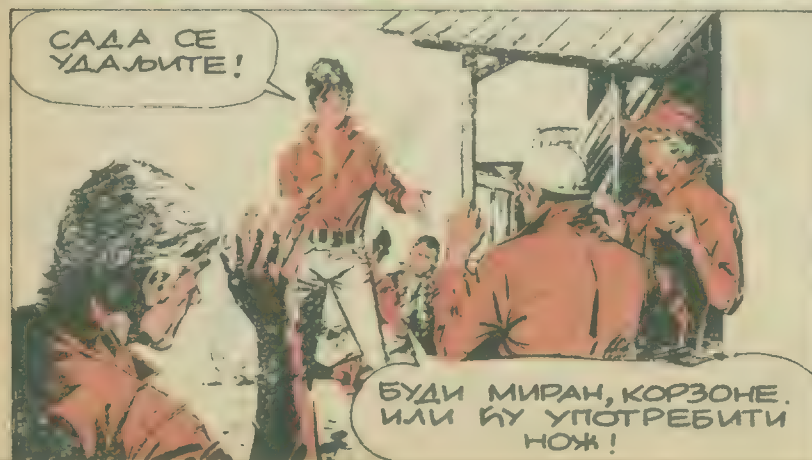

ТАКО...
ПАЗИ НА ТОГ, ДЕЈВИ!

НЕ МРДАЈ!

ПОГЛЕДАЈТЕ, МОМЦИ! ДЕВОЈКА СА ПИШТОЉЕМ ПОКУШАВА ДА НАС УПЛАШИ!

МОДЕСТИ ЈЕ ОПАЛИЛА...
ОВО ЈЕ САМО ОПОМЕНА! БАЦИТЕ СВИ ПИШТОЉЕ!

ОХ! УСПЕЛИ СМО! УХВАТИЛИ СМО ИХ!

САДА СЕ УДАЉИТЕ!
БУДИ МИРАН, КОРЗОНЕ, ИЛИ ЋУ УПОТРЕБИТИ НОЖ!

ДЕЈВИ ЈЕ СУВИШЕ ОКЛЕВАО...
ПАЗИ!
ЏУДИ, ПОКУПИ ПИШТОЉЕ!

ДЕЈВИ ЈЕ БИО НЕСМОТРЕН И КАДА СЕ МОДЕСТИ ОКРЕНУЛА...

НЕЕ!

ДОБРО СИ ТО СМИСЛИЛА, ЛУТКИЦЕ, АЛИ СИ СЕ ИПАК ПРЕВАРИЛА!
ТА БУДАЛА ЈЕ СВЕ ПОКВАРИЛА!

СВЕ НАС ЈЕ УПРОПАСТИО!
ДА...ЖАО МИ ЈЕ...

ДА ГА УБИЈЕМ?
НЕ ЈОШ...

ОДВЕШЋЕМО ИХ ДЕМИОНУ ПА НЕКА ОН ОДЛУЧИ ШТА ЋЕ С ЊИМА.
2559

МОРА ДА ЈЕ ПОБЕГЛА!
КОШАРЕ ЗА КАМИЛУ!
НАТОВАРИ СВЕ ТО НА КАМИОН!

ЈЕСТЕ ЛИ ЗАДОВОЉНИ СВОЈИМ ТРУДОМ, ДР КОЛИНСЕ!
ПОМОЗИ МИ ДА СМЕСТИМ МОДЕСТИ!

ТРИ КИЛОМЕТРА ОДАТЛЕ...
МОРАМО ДА ПОЖУРИМО, МАБЕЛ! ЧЕКАЈУ НАС!
2560

КАДА СЕ ВИЛИ ВРАТИО СВЕ ЈЕ БИЛО ПУСТО...
ШТА СЕ ТО, ДО ЂАВОЛА, ОВДЕ ДОГОДИЛО?

ТРАГОВИ КИМИОНА!

СИГУРНО ДЕМИОНОВА БАНДА! КО БИ ДРУГИ?
2561

МОДЕСТИ СЕ ОСВЕСТИЛА У КАМИОНУ...
ЛЕЗИ МИРНО! ДОБИЛА СИ СНАЖАН УДАРАЦ У ГЛАВУ!
ЖАО МИ ЈЕ ЗБОГ ОВОГА...

НИЈЕ ТВОЈА КРИВИЦА, **ОН** ЈЕ СВЕ ПОКВАРИО!
ДА...У ПРАВУ ЈЕ...ТРЕБАЛО ЈЕ ДА УПОТРЕБИМ НОЖ, АЛИ САМ СЕ УКОЧИО...

ТО ЈЕ САМО ДОКАЗ ДА СИ ХУМАН!
БАШ МИ ЈЕ ТО НЕКА УТЕХА!

У РУДНИКУ КОСМИК ВЕЛИ...
ОВО СУ УЗОРЦИ РУДЕ КОЈИ СУ СТИГЛИ ЈУЧЕ...

ПАЖЉИВО СУ УПОРЕЂЕНИ СА ОВИМ СТЕНАМА ОВДЕ, АЛИ САДРЖЕ МНОГО ВИШЕ НИКЛА!
ОДЛИЧНО!

ДА? ...КО?
МОДЕСТИ БЛЕЈЗ! ... ВЕОМА ИНТЕРЕСАНТНО!

МОДЕСТИ БЛЕЈЗ И ЊЕН ПРИЈАТЕЉ ПРОНАШЛИ СУ НАШУ ЛУТКИЦУ... НА НАШУ СРЕЋУ КОРЗОН ИХ ЈЕ СВЕ ПОХВАТАО.
НЕ СВИЂА МИ СЕ СВЕ ТО!

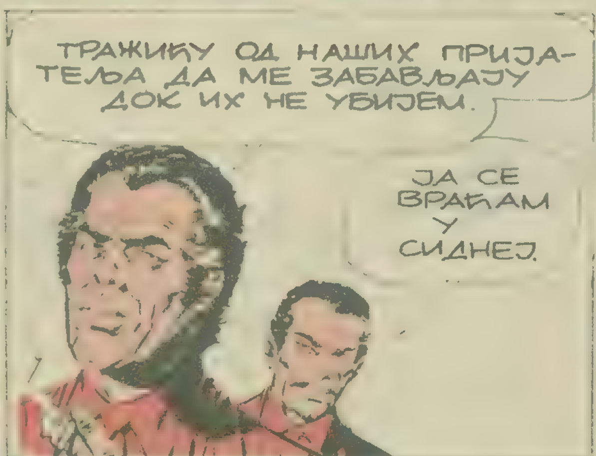

НИМАЛО ЈЕ СЕ НЕ ПЛАШИМ, ВУ!

НИКАДА НИСАМ ВОЛЕО ДА ВАС ИМАМ ЗА ПРОТИВНИКА, ГОСПОЂИЦЕ БЛЕЈЗ!

... АЛИ ОВОГ ПУТА МОРАЋУ ДА ВАС УКЛОНИМ БЕЗ ОДЛАГАЊА!

ГОСПОДИМ СМИТ ВАС СЕ БОЈИ, АЛИ ЈА НЕ ... ЗАТО НЕЋУ ДА ЖУРИМ СА ОДЛУКОМ!

ОВДЕ ЈЕ ТАКО ДОСАДНО...

ТРАЖИЋУ ОД НАШИХ ПРИЈАТЕЉА ДА МЕ ЗАБАВЉАЈУ ДОК ИХ НЕ УБИЈЕМ.
ЈА СЕ ВРАЋАМ У СИДНЕЈ.

ОСТАНИ! БИЋЕ КАО У „ХИЉАДУ И ЈЕДНОЈ НОЋИ" — ШТО МЕ БОЉЕ ЗАБАВЉАЈУ, ДУЖЕ ЋЕ ЖИВЕТИ!

ЗАЈЕДНО ЋЕМО РУЧАТИ, ГОСПОЂИЦЕ БЛЕЈЗ. ПОКУШАЈТЕ ДА БУДЕТЕ ДУХОВИТИ.

СМЕСТИ ДЕВОЈКЕ У БИВШУ ШУДИНУ СОБУ.
О ДОКТОРУ НЕ ТРЕБА ДА БРИНЕШ...

...АЛИ МОТРИ НА ЊУ!
НЕ ЈА... ТИ И ТВОЈЕ ГОРИЛЕ ЋЕТЕ ЈЕ ПАЗИТИ. ЗАТО ВАС И ПЛАЋАМ!

ЗАКЉУЧАНЕ У ЏУДИНОЈ СОБИ...
ДЕМИОН ЖЕЛИ ДА ГА ЗАБАВИМО...

МОГУ ЛИ ДА ОБУЧЕМ НЕКУ ТВОЈУ ХАЉИНУ, ЏУДИ? ЖЕЛИМ ДА МУ СЕ ДОПАДНЕМ
ТО ТИ НЕЋЕ ПОЋИ ЗА РУКОМ... НИЈЕ ОН ТАЈ ТИП.

ПА КАКАВ ЈЕ ОНДА?
МИСЛИ ДА ЈЕ МНОГО ПАМЕТАН И ОШТРИЋЕ СВОЈ УМ НА НАМА ДОК СЕ НЕ ЗАМОРИ...

ЈАДНИ ДЕЈВИ...УПЛАШИО СЕ КАД ЈЕ ТРЕБАЛО ДА УПОТРЕБИ НОЖ...
И САДА ЋЕ НАС УБИТИ ЗБОГ ТОГ ЊЕГОВОГ СТРАХА!

ТРЕБАЛО ЈЕ ЈА ТО ДА УЧИНИМ... ОН ЈЕ ПРЕВИШЕ ОСЕТЉИВ...
ХЕЈ! ЈЕСИ ЛИ ЗАЉУБЉЕНА У ЊЕГА?

НЕ, АЛИ МИ СЕ ДОПАДА... НИКАДА НИСАМ ЦЕНИЛА МУШКАРЦА ПО ТОМЕ КОЛИКО БРЗО ОКИДА ОБАРАЧ.

А ЗА ТО ВРЕМЕ...
СИГУРНО НИСМО ДАЛЕКО, МАБЕЛ...

... ГРУПА ДОМОРОДАЦА...

ВИЛИ! ШТА ИМА НОВО?

КАКО ЈЕ ГОСПОЂИЦА БЛЕЈЗ?
ХЕЈ, ЏЕКО!

ШТА ТИ РАДИШ ОВДЕ?
ЧЕГА ТУ ИМА ЧУДНОГ ШТО САМ ОВДЕ?

ПРЕ ВИШЕ ГОДИНА КРЕНУО САМ У СВЕТ И ОНДА САМ СРЕО ТЕБЕ...
НИСУ СВИ ТЕ СРЕЋЕ!

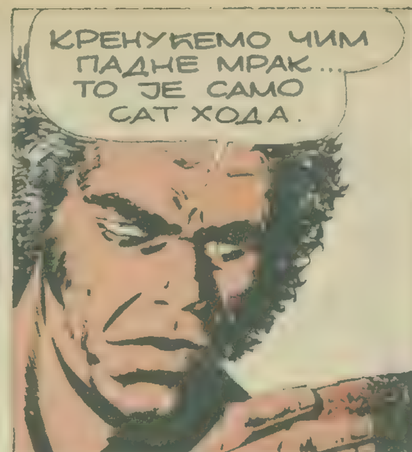

... ДОВЕО СИ МЕ У ОРГАНИЗАЦИЈУ ГДЕ САМ РАДИО ЗА БЛЕЈЗ... СВЕ ДОК СЕ НИЈЕ ПОВУКЛА...

...САДА САМ МОРНАР, АЛИ НИСАМ ЗАБОРАВИО СВОЈЕ ПЛЕМЕ! ЧЕСТО НАВРАТИМ...
ЏЕКО СЕ ОБРАТИО СВОМ ПЛЕМЕНУ...

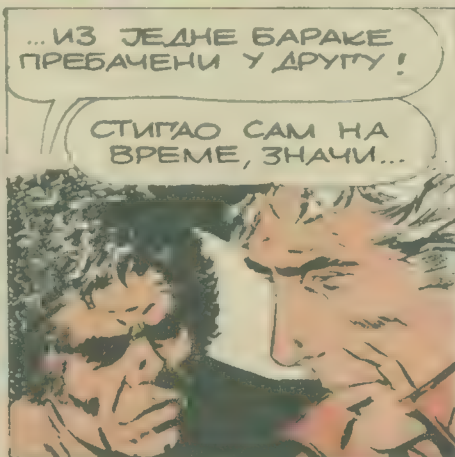

МИ СМО ПОБРАТИМИ...

КАКО ЈЕ ГОСПОЂИЦА БЛЕЈЗ?
НИКАД НЕЋУ ЗАБОРАВИТИ КОЛИКО МИ ЈЕ ПОМОГЛА...

ОДУВЕК СЕ О СВИМА БРИНУЛА, А САДА ЈЕ У НЕВОЉИ...
ТРАЖИМ РУДНИК КОСМИК ВЕЛИ.

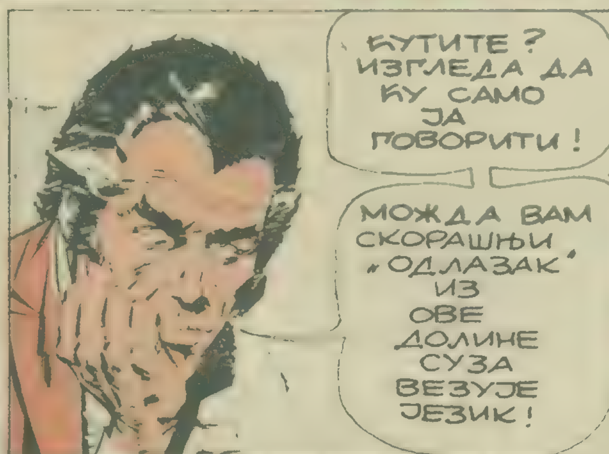

КРЕНУЋЕМО ЧИМ ПАДНЕ МРАК... ТО ЈЕ САМО САТ ХОДА.

ЧЕКО ЈЕ ПОСЛАО ЈЕДНОГ ОД СВОЈИХ ЉУДИ ДА ОСМОТРИ РУДНИК...
КАЖЕ ДА СУ СВИ НАОРУЖАНИ! А ЗАРОБЉЕНИЦИ СУ...

...ИЗ ЈЕДНЕ БАРАКЕ ПРЕБАЧЕНИ У ДРУГУ!
СТИГАО САМ НА ВРЕМЕ, ЗНАЧИ...

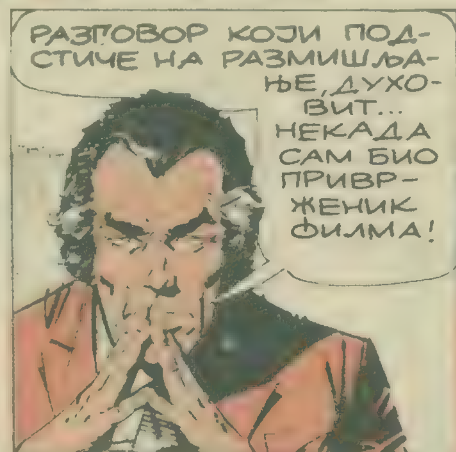

СПРЕМАН САМ ДА ТИ ПОМОГНЕМ, ВИЛИ, АЛИ АКО НАС УХВАТЕ ЧЕКА НАС СИГУРНА СМРТ.

ЗА РУЧКОМ...
НИЈЕ БАШ СВЕ ПРВОКЛАСНО...
...АЛИ ЈЕ САСВИМ ДОБРО ЗА ОВАЈ РУДНИК У ДИВЉИНИ.

ЋУТИТЕ? ИЗГЛЕДА ДА ЋУ САМО ЈА ГОВОРИТИ!
МОЖДА ВАМ СКОРАШЊИ „ОДЛАЗАК" ИЗ ОВЕ ДОЛИНЕ СУЗА ВЕЗУЈЕ ЈЕЗИК!

ДЕЈВИ, РЕЦИ НЕШТО!

НИСТЕ БАШ ЗАБАВНИ! ПИТАМ СЕ ДА ЛИ ВРЕДИ ДА ВАС ЈОШ ДРЖИМ У ЖИВОТУ?
А КАКВУ ВРСТУ ЗАБАВЕ ЖЕЛИТЕ?

РАЗГОВОР КОЈИ ПОДСТИЧЕ НА РАЗМИШЉАЊЕ, ДУХОВИТ... НЕКАДА САМ БИО ПРИВРЖЕНИК ФИЛМА!

ТА ВАША ПОСЛЕДЊА РЕЧЕНИЦА ОБИЧНА ЈЕ ФРАЗА...
ТАКО ЈЕ! ТО ЖЕЛИМ .. ДА СТЕ ЗАЈЕДЉИВИ...

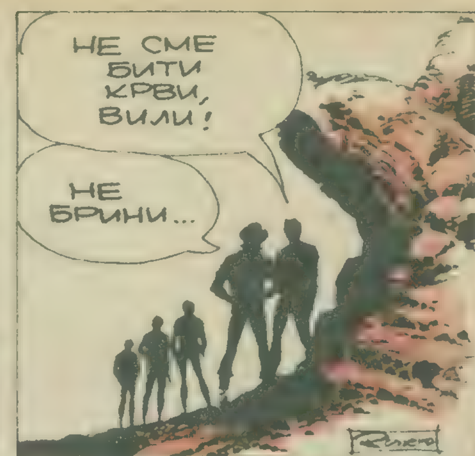

ДОКТОРЕ, СПРЕМАН САМ ДА ПРЕВАРИМ МНОГЕ ЧЕСТИТЕ ГРАЂАНЕ... УБИЋУ СВАКОГ ОНОГ КО ПОКУША ДА МЕ СПРЕЧИ У ТОМЕ...
ШТА МИСЛИТЕ О ОВОМЕ?

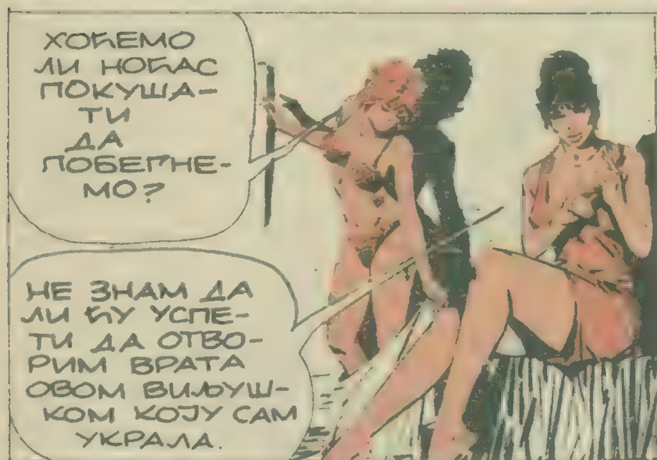

ЈЕДАН ВАШ ЕНГЛЕСКИ ФИЛОЗОФ СМАТРА ДА СУ СВИ ЉУДИ СПРЕМНИ НА СВЕ ДА БИ САЧУВАЛИ ЖИВОТ...

СЈАЈНО! НАСТАВИТЕ...
ХАЈДЕ, ДЕЈВИ... САМО ПАЗИ ДА НЕ ИСПАДНЕШ ПАМЕТНИЈИ ОД ЊЕГА...

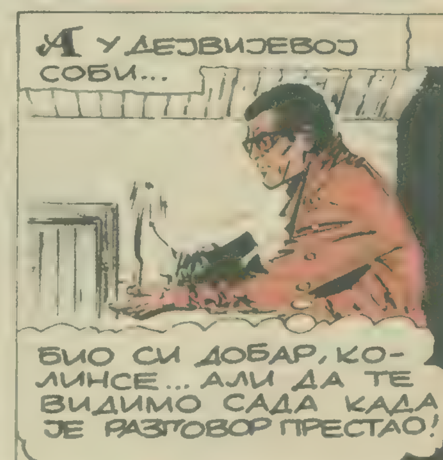

КАЖЕ ДА СУ ЗАТВОРЕНИЦИ ПРЕБАЧЕНИ У СВОЈЕ БАРАКЕ...
Стигао је нови извештај...

ХВАЛА, ШЕКО. ЗА ЈЕДАН САТ КРЕНУЋУ ДОЛЕ...

НЕ СМЕ БИТИ КРВИ, ВИЛИ!
НЕ БРИНИ...

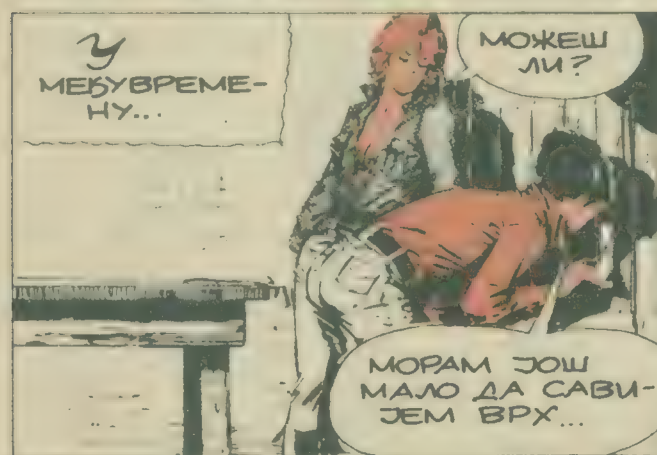

ХОЋЕМО ЛИ НОЋАС ПОКУШАТИ ДА ПОБЕГНЕМО?
НЕ ЗНАМ ДА ЛИ ЋУ УСПЕТИ ДА ОТВОРИМ ВРАТА ОВОМ ВИЉУШКОМ КОЈУ САМ УКРАЛА.

ДЕЈВИ ЈЕ БИО СИЛАН! УСПЕО ЈЕ ДА ЗАИНТЕРЕСУЈЕ ДЕМИОНА...
ДА... ЗАТО СМО ЈОШ ЖИВИ.

А у Дејвијевој соби...
БИО СИ ДОБАР, КОЛИНСЕ... АЛИ ДА ТЕ ВИДИМО САДА КАДА ЈЕ РАЗГОВОР ПРЕСТАО!

Стражар је упао у собу на позив у помоћ...
ОСТАВИО САМ НАОЧАРИ НЕГДЕ И САДА НЕ ВИДИМ ДА ИХ НАЂЕМ...

МНОГО СИ СМЕШАН... ТИ БИ СЕ И НА СУВОМ УДАВИО!
СНАЖАН УДАРАЦ У ПРОДУЖЕНУ МОЖДИНУ ЋЕ ГА УСПАВАТИ...

У међувремену...
МОЖЕШ ЛИ?
МОРАМ ЈОШ МАЛО ДА САВИЈЕМ ВРХ...

ДОЛАЗИ СТРАЖАР! СКЛОНИ СЕ!

ХЕЈ, ТО САМ ЈА!
ДЕЈВИ!

ТРЕСНУО САМ СТРАЖАРА ЧИЗМОМ ТО ИСТО САМ ХТЕО ДА УЧИНИМ И СА ВАШИМ, АЛИ...
КАКО СИ ИЗИШАО?

ВИЛИ! ГДЕ СИ?
...АЛИ ЈЕ ОН ВЕЋ БИО ИСПРУЖЕН НА ЗЕМЉИ!

ЕВО МЕ, ПРИНЦЕЗО! ТАМАН САМ ГА СРЕДИО КАД САМ ЧУО ДА НЕКО ДОЛАЗИ. НИСАМ ЗНАО ДА ЈЕ ТО ДЕЈВИ.

НЕМА ПИШТОЉ! САМО НОЖ...
ОХ! ОНАЈ КОГА САМ ЈА ЛУПИО ИМАО ГА ЈЕ... ЗАБОРАВИО САМ ДА ГА УЗМЕМ...

...СУВИШЕ САМ БИО ОПИЈЕН УСПЕХОМ!
НЕ СМЕМО ДА ПУЦАМО. ОБЕЋАО САМ ТО ЏЕКУ.

ЏЕКО? ДОМОРОДАЦ КОЈИ ЈЕ РАДИО ЗА НАС?
ДА... ЧЕКА НАС ...

ПУСТИО СИ ТОГ ТУПАВЦА ДА ТИ ПОБЕГНЕ!
НИЈЕ ВАЖНО, КОРЗОНЕ...
БЕКСТВО ЈЕ ОТКРИВЕНО...

...КРЕНУЛИ СУ ПЕШИЦЕ. НАШ ТРАГАЧ ЋЕ НАС ДОВЕСТИ ДО ЊИХ У РОКУ ОД 24 ЧАСА!

...АЛИ НАУЧИ ПАМЕТИ ТУ БУДАЛУ!
2584

ПОШТО СУ МАЛО ОДМАКЛИ ОД РУДНИКА...
УСКОРО ЋЕ СВАНУТИ И ОНИ БАНДИТИ ЋЕ ПОЋИ ЗА ВАМА...
ШТА ТЕ МУЧИ, ЏЕКО?

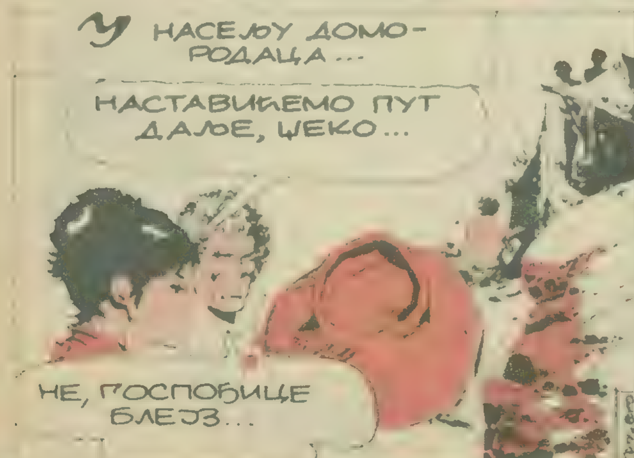

ЗНАМ ДА НЕ ЖЕЛИШ ДА ТВОЈИ ЉУДИ БУДУ УМЕШАНИ У ОВО! НЕ БРИНИ. САДА ЋЕМО НАСТАВИТИ ПУТ САМИ!
АЛИ ПОМРЕЋЕТЕ СВИ У ПУСТИЊИ!

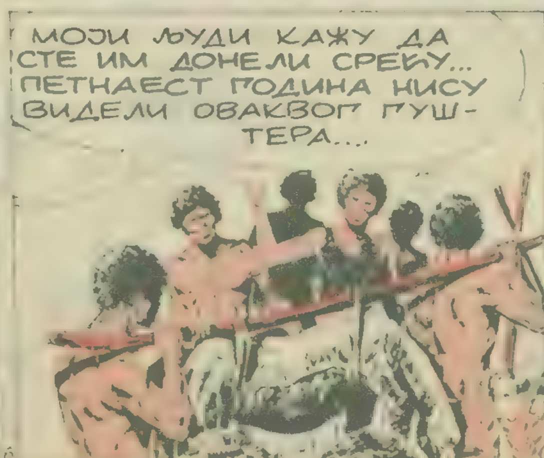

ДЕЈВИ!
2585

ЏИНОВСКИ ГУШТЕР! НЕ БОЈ СЕ! СУВИШЕ СИ ВЕЛИКИ ЗАЛОГАЈ ЗА ЊЕГА.

ВЕЛИКО УЗБУЂЕЊЕ ПРЕКИНУЛИ СУ ДОМОРОЦИ...

ЗАШТО СТЕ ГА УБИЛИ, ЏЕКО?
ЗА МОЈЕ ПЛЕМЕ ОВАЈ ГУШТЕР ПРЕДСТАВЉА СРЕЋУ.
2586

У НАСЕЉУ ДОМОРОДАЦА...
НАСТАВИЋЕМО ПУТ ДАЉЕ, ЏЕКО...
НЕ, ГОСПОЂИЦЕ БЛЕЈЗ...

МОЈИ ЉУДИ КАЖУ ДА СТЕ ИМ ДОНЕЛИ СРЕЋУ... ПЕТНАЕСТ ГОДИНА НИСУ ВИДЕЛИ ОВАКВОГ ГУШТЕРА...

ПОСТОЈИ ЈЕДНА КОСТ НА ЊЕМУ КОЈА ЈЕ ЗА МОЈЕ ПЛЕМЕ СВЕТИЊА!
ТО НЕЋЕ СПРЕЧИТИ ДЕМИОНА ДА НАС УНИШТИ...

Џеко је сковао план...
Где ћемо се сакрити?
Њихов трагач ће вас наћи, али ћу га спречити овом коском да вас открије гониоцима.

Постаћете домороци, Вили!

Џеко, ти си геније!
Намазаћете се машку, нацрнити угљеном.
2588

Све ми се чини да сањам. Пре два дана био сам обичан зоолог...

...А сада сам у пустињи и мажем се да бих изгледао као домородац, гоне ме убице... То се не догађа свакоме!
Стајаћете позади када се појаве...
До врага, Вили! Ти баш ниси рођен за једног домороца!

Прави се као да си заузет прављењем бумеранга.

А шта ћемо ми, Џеко?
Вас две ћете бити заокупљене чишћењем гуштера.

А сада да завршимо са улепшавањем Вилија.
Склоните камилу!

Демионови људи кренули су у потрагу...
Станите!

Траг води у брда — наћи ћу их ускоро!

Пола сата касније...
Долазе! Сви на своја места!

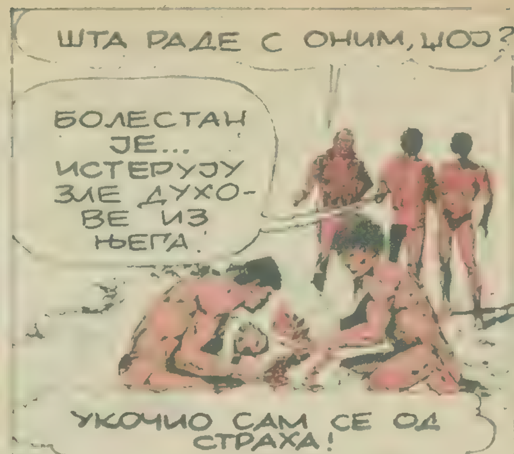

Мало касније...
Домороци... сигурно су видели Блејз и њене пријатеље!

Џеко је пришао трагачу...
Ни реч да им ниси рекао или ћу уперити ову кост на тебе и за два дана ћеш умрети!

Сагни главу, Џуди!
2592

РЕЦИ ИМ, ЏОЈ, ДА ЈЕ ЗА ЊИХ БОЉЕ ДА ГОВОРЕ.
ОХ! ОНИ И ДАЉЕ ИСТРАЖУЈУ!

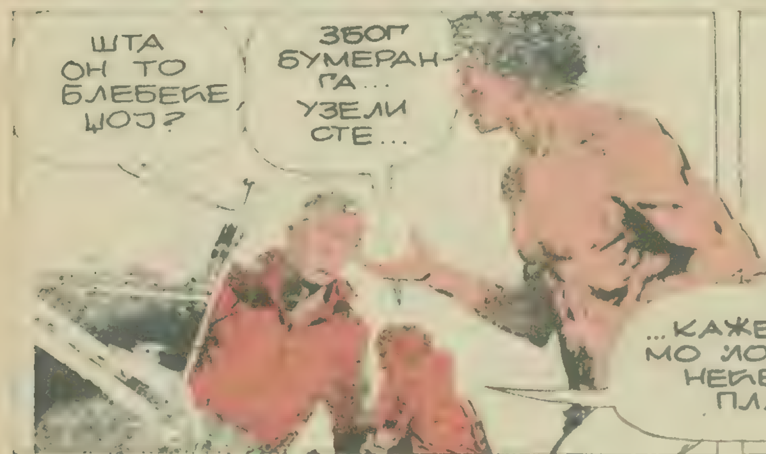

ЏЕКО ЈЕ ШАПНУО ...
ПАЗИ! МАГИЈСКА МОЋ ОВЕ КОСТИ ЋЕ ТЕ УБИТИ! РЕЋИ ЋЕШ ИМ САМО ОНО ШТО ТИ ЈА КАЖЕМ!

ШТА РАДЕ С ОНИМ, ЏОЈ?
БОЛЕСТАН ЈЕ... ИСТЕРУЈУ ЗЛЕ ДУХОВЕ ИЗ ЊЕГА.
УКОЧИО САМ СЕ ОД СТРАХА!

ТРАГАЧ ЈЕ УЧИНИО ОНАКО КАКО МУ ЈЕ ЏЕКО НАРЕДИО...
БЕЛЦИ КОЈЕ ТРАЖИТЕ ПРОШЛИ СУ ОВИМ ПУТЕМ И НЕСТАЛИ У БРДИМА.

ПОЂИМО ЗА ЊИМА!
УСПЕЛО ЈЕ, МОДЕСТИ!

НЕЋЕМО ВИШЕ МОЋИ ДА ИХ ПРАТИМО ЏИПОМ...
2594

ШТА ОН ТО БЛЕБЕЋЕ, ЏОЈ?
ЗБОГ БУМЕРАНГА... УЗЕЛИ СТЕ...
...КАЖЕ ДА САМО ЛОШИ ЉУДИ НЕЋЕ ДА ПЛАТЕ.

ПРЉАВИ ДОМОРОДАЦ!

ГУБИ СЕ!
ЈЕСИ ЛИ ВИДЕЛА ТОГ МАЈМУНА?
ЋУТИ, ШУДИ!

КОРЗОН И ЊЕГОВИ ЉУДИ КРЕНУЛИ СУ ДАЉЕ...
У РЕДУ ЈЕ, ВИЛИ! МОЖЕШ ДА УСТАНЕШ.
УХ! НИМАЛО МИ СЕ НЕ ДОПАДА ВАША ЛЕКАРСКА ПОМОЋ, ПРИЈАТЕЉИ.

ПРЕСТАНИ ДА ДЕЉЕШ ТАЈ БУМЕРАНГ!
И ВИ, ДЕВОЈКЕ! ДОБРО СТЕ СЕ ДРЖАЛЕ.

ЏЕКО, МНОГО ТИ ХВАЛА!
ЖАО МИ ЈЕ ШТО ТЕ ЈЕ УДАРИО...
2596

СПАСЛИ СМО СЕ, ШУДИ. ОСЕЋАМ СЕ ДИВНО, ЧАК МИ СЕ И МЕСО ТОГ ГУШТЕРА ДОПАДА!
КАКО ЋЕМО СЕ ОПРАТИ ОД ОВОГА...

ИМАТЕ СРЕЋЕ... ПАШЋЕ КИША ПОСЛЕ ДУЖЕГ ВРЕМЕНА...

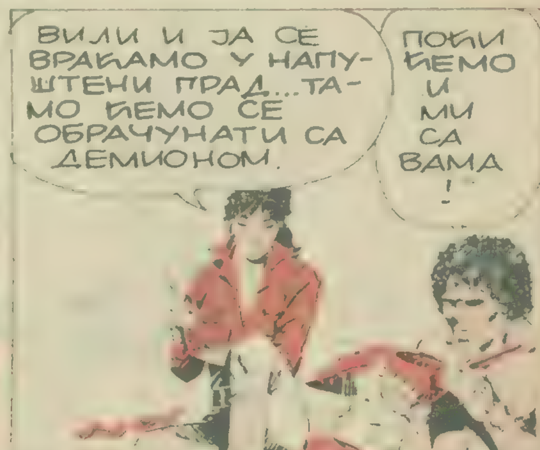

ИЗГЛЕДА ДА СМО ОВОГ ПУТА ИПАК УСПЕЛИ...
И ЈА У ТО ВЕРУЈЕМ, ПРИНЦЕЗО!

КИША ЈЕ ЗАИСТА ПОЧЕЛА ДА ПАДА...
ГОТОВО СМО СЕ САСВИМ ОПРАЛИ...
МОЈА КОСА! СВА ЈЕ УЛЕПЉЕНА!

УТРЉАЈ ПЕСАК, ВИЛИ.
ДА ПОКУШАМО, ВИЛИ!

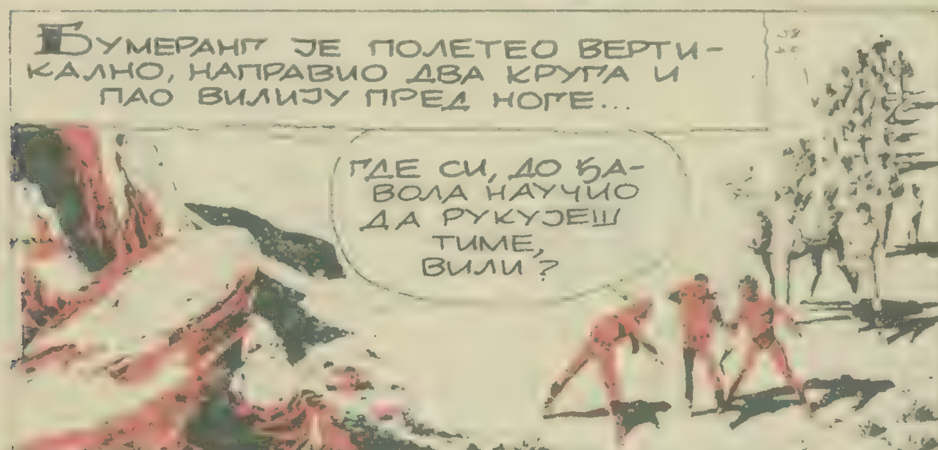
ООХ! ПОЛАКО...
НЕ ДЕРИ СЕ, ВИЛИ! ЈА ЋУ ЗБОГ ТЕБЕ ОГУЛИТИ ПРСТЕ!

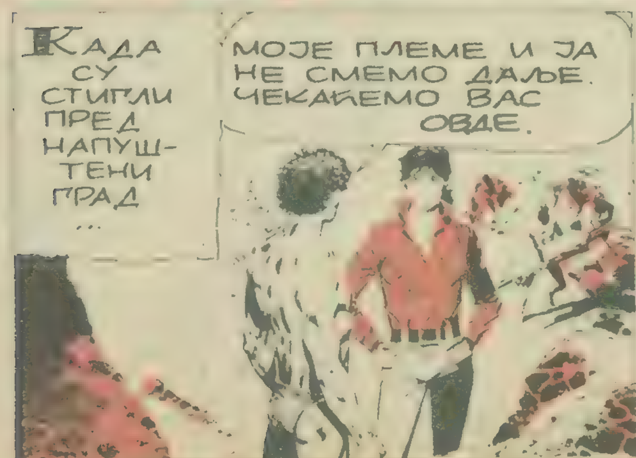
ШТА НАМ ТО ДОНОСИШ ЗА ЈЕЛО, ВИЛИ?
НИСУ БАШ ВЕШТИ КАДА ЈЕ У ПИТАЊУ СТРАНА КУХИЊА, АЛИ ЈЕ ЗАТО ЊИХОВА ИЗВРСНА!

...НИГДЕ НЕ СЛУЖЕ ТАКО ДОБРЕ ГУСЕНИЦЕ КАО ОВДЕ.

ВИЛИ И ЈА СЕ ВРАЋАМО У НАПУШТЕНИ ГРАД... ТАМО ЋЕМО СЕ ОБРАЧУНАТИ СА ДЕМИОНОМ.
ПОЋИ ЋЕМО И МИ СА ВАМА!

УБРЗО...
ДА СЕ ЗАМЕНИМО, МОДЕСТИ?
НЕ, ХВАЛА, ЏУДИ. НАВИКЛА САМ ДА ХОДАМ...

НАПРАВИЛИ СМО БУМЕРАНГЕ СВИХ ВЕЛИЧИНА!

С ЈЕДНЕ СТРАНЕ СУ РАВНИ, А С ДРУГЕ ИСПУПЧЕНИ. ЧУДО АЕРОДИНАМИКЕ!
ПОГЛЕДАЈ САМО...

БУМЕРАНГ ЈЕ ПОЛЕТЕО ВЕРТИКАЛНО, НАПРАВИО ДВА КРУГА И ПАО ВИЛИЈУ ПРЕД НОГЕ...
ГДЕ СИ, ДО ЂАВОЛА НАУЧИО ДА РУКУЈЕШ ТИМЕ, ВИЛИ?

ОД ЏЕКОА.
ПА НАРАВНО. БАШ САМ ГЛУП!

КАДА СУ СТИГЛИ ПРЕД НАПУШТЕНИ ГРАД...
МОЈЕ ПЛЕМЕ И ЈА НЕ СМЕМО ДАЉЕ. ЧЕКАЋЕМО ВАС ОВДЕ.

ИДЕМ И ЈА СА ВАМА. И МЕНЕ ЈЕ ДЕМИОН ХТЕО ДА УБИЈЕ.
ТВОЈ ЗАДАТАК ЈЕ ДА СЕ БРИНЕШ О ЏУДИ.

ИЗГЛЕДА ДА ТИ СЕ УСЛАДИО УКУС БОРБЕ, ДЕЈВИ. НЕ ПУШТАЈ ГА, ЏУДИ!
НЕЋУ... СВЕ МИ СЕ ВИШЕ ДОПАДА.
2602

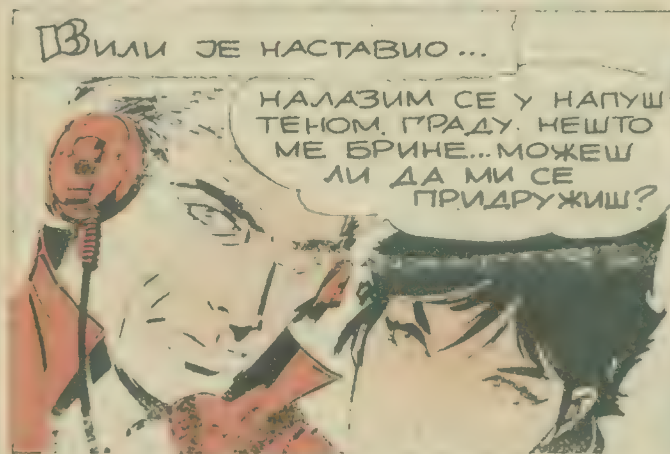

У НАПУШТЕНОМ ГРАДУ...
ДЕМИОН СИГУРНО НЕЋЕ ПОВЕСТИ ВИШЕ ОД ДВОЈИЦЕ СВОЈИХ ЉУДИ.
НАДАМ СЕ ДА ЈЕ ЈЕДАН ОД ЊИХ КОРЗОН!

ОВО ЈЕ ЗА ТЕБЕ, ПРИНЦЕЗО!
ХВАЛА, ВИЛИ.

ИЗБЕГАВАЈ КРЧМУ КАДА ПОЧНЕ АКЦИЈА. ПОДУПИРАЧИ СУ ТРУЛИ!

МОЖЕШ ЛИ ДА ИМИТИРАШ ГЛАС ВУ СМИТА?
РАЗГОВАРАО САМ С ЊИМ ВИШЕ ПУТА. ПОКУШАЋУ...

ПОЗВАЛИ СУ РУДНИК ПРЕКО РАДИО ОДАШИЉАЧА КОЈИ СЕ НАЛАЗИО У АВИОНУ...
ДЕМИОНЕ, ОВДЕ ВУ СМИТ...

...ШТА СЕ ДОГОДИЛО, ВУ?

ВИЛИ ЈЕ НАСТАВИО...
НАЛАЗИМ СЕ У НАПУШТЕНОМ. ГРАДУ. НЕШТО МЕ БРИНЕ...МОЖЕШ ЛИ ДА МИ СЕ ПРИДРУЖИШ?

ДОЛАЗИМ, ВУ. ДА ПОВЕДЕМ ЈОШ НЕКОГ?
САМО КОРЗОНА...ШТО МАЊЕ ЉУДИ ЗНА О ОВОМЕ ТИМ БОЉЕ!

ДЕМИОН ЈЕ УЗДАХНУО...
ТО ЈЕ ГАРВИН... ОДЛИЧАН ЈЕ ИМИТАТОР!
СВА СРЕЋА ДА СИ ОВДЕ, ВУ. ИНАЧЕ, ГАДНО БИ МЕ НАСАМАРИЛИ.

ТРИ ЏИПА СУ КРЕНУЛА...
НЕШТО НИЈЕ У РЕДУ?

ДЕМИОН ДОЛАЗИ СА ЧИТАВОМ ВОЈСКОМ!
ОХ! А МОДЕСТИ И ВИЛИ НЕМАЈУ НИ ПИШТОЉ!

ПОЋИ ЋУ ДА ИМ ПОМОГНЕМ...
И ЈА. НЕ ПОКУШАВАЈ ДА МЕ СПРЕЧИШ, ЏЕКО!

МОДЕСТИ И ВИЛИ СУ У НЕВОЉИ!
МОДЕСТИ МИ ЈЕ НАРЕДИЛА ДА ТИ ЗАБРАНИМ ДА СИЂЕШ ДОЛЕ...

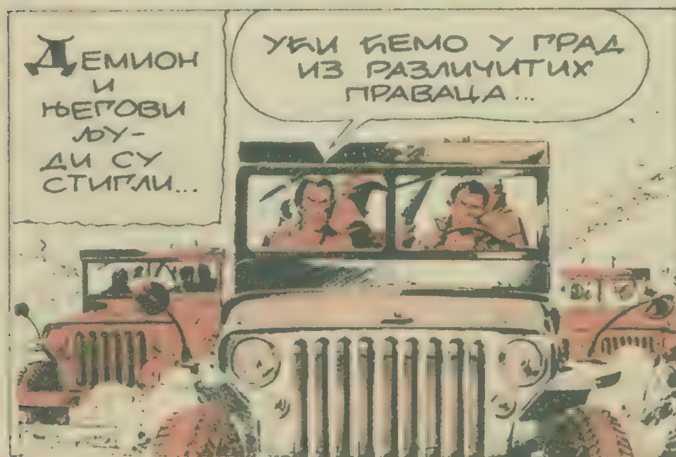
...АЛИ ИДИ. СРЕЋНО! И ВРАТИ СЕ ЧИТАВ!

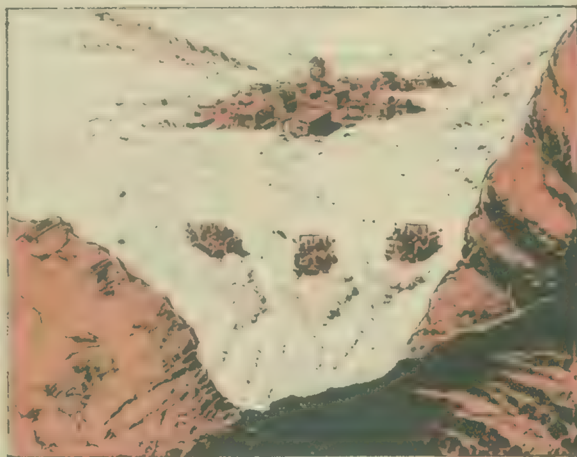
ПОСЛЕ НЕКОЛИКО МИНУТА...
ХЕЈ, ПОГЛЕДАЈ! ТО СУ ЏЕКО И ДЕЈВИ НА МАБЕЛ!

НАПРЕД, МАБЕЛ!
ДЕЈВИ, ШТА ДО ЂАВОЛА, РАДИШ ОВДЕ?

ДОНЕО САМ НЕКОЛИКО БУМЕРАНГА, ВИЛИ!
ТВОЈ ТРИК НИЈЕ УСПЕО. ДЕМИОН ДОЛАЗИ СА СВОМ СВОЈОМ БАНДОМ!

ДЕЈВИ И ЈА ЋЕМО КРЕНУТИ ЗАЈЕДНО У АКЦИЈУ, А ТИ ЋЕШ СА ЏЕКОМ!
2608

ДЕМИОН И ЊЕГОВИ ЉУДИ СУ СТИГЛИ...
УЋИ ЋЕМО У ГРАД ИЗ РАЗЛИЧИТИХ ПРАВАЦА...

КЛАДИМ СЕ ДА НЕЋЕШ ПОГОДИТИ ВОЗАЧА ЏИПА, ЏЕКО!
ПРИХВАТАМ ОПКЛАДУ!

БУМЕРАНГ ЈЕ ПОЛЕТЕО У ВАЗДУХ И ПОГОДИО ЦИЉ...
ЈАО!

СКЛОНИ СЕ, ДЕЈВИ! ПРОВАЛИЋЕ КРОЗ ЗИД!

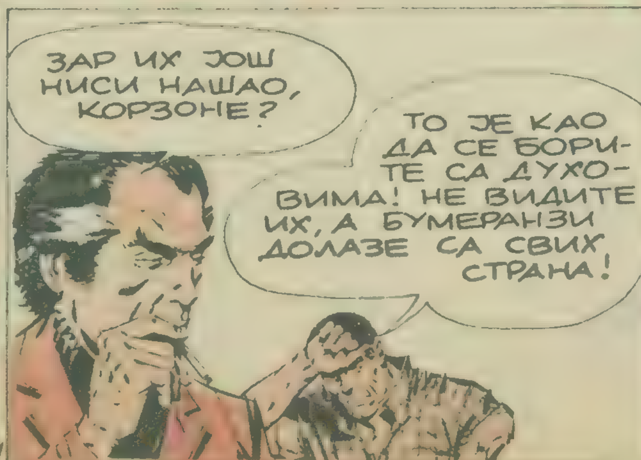

ПОГОДИО САМ ГА, ВИЛИ!
ИМАО СИ СРЕЋЕ!

ЗБУЊЕНИ НЕОЧЕКИВАНИМ НАПАДОМ КОРЗОНОВИ МОМЦИ СУ ЛАКО САВЛАДАНИ...

НЕ УДАРАЈ ПЕСНИЦОМ, ДЕЈВИ! ТАКО ВИШЕ БОЛИ!
ТО САМ ВЕЋ ОСЕТИО! АЛИ ВРЕДЕЛО ЈЕ...

НИЈЕ ТО НИШТА ЗА ОВАКВОГ МОМКА!
УМУКНИ И ПОГЛЕДАЈ ДА ЛИ ЏИП РАДИ. ИМАМ ИДЕЈУ...

НЕМА НИКОГ, ГАЗДА. ХЕЈ, АВИОН!
ИЗВУЦИТЕ ГА. МОГУ ДА ГА УПОТРЕБИМ ЗА ИЗВИЂАЊЕ.

ЗАР ИХ ЈОШ НИСИ НАШАО, КОРЗОНЕ?
ТО ЈЕ КАО ДА СЕ БОРИТЕ СА ДУХОВИМА! НЕ ВИДИТЕ ИХ, А БУМЕРАНЗИ ДОЛАЗЕ СА СВИХ СТРАНА!

САГНИ СЕ!
2612

Борба жмурке у напуштеном граду се наставила...

Колико ли је бумеранга Џеко донео ?

Дејви је истерао џип кроз срушени зид...

2613

... тог тренутка угледао је црну цев пушке...

Али пре него што је обарач притиснут...

Зар ниси могла раније да га средиш ?

Не гунђај! Идемо даље !

Шта? Јеси ли луд, Корзоне?

Истина је!

Недостају нам четворица!

Пуцај!

Ено је Блејз!

2615

Метак је фијукнуо крај њене главе и Модести се брзо склонила у крчму...

Греде су пуцале под њом...

За њом!

Вили се није шалио. Крчма само што се није срушила!

Дејви ју је чекао с друге стране...

Она искаче кроз прозор и сада ја ступам у акцију...

Дејви је налетео џипом на главни носач... једанпут, двапут...

И тог тренутка гониоци су заустављени... крчма се рушила!

Готови смо!

Вили је све то посматрао...

Сјајно! То је Модестино дело!

ИСПОД РУШЕВИНЕ ЧУО СЕ ПОЗИВ У ПОМОЋ...
ШТА СЕ ДОГОДИЛО?
НАМАМИЛА САМ ИХ У КРЧМУ...
...А ДЕЈВИ ЈУ ЈЕ СРУШИО ЏИПОМ.
КАКАВ ЈЕ ТО ДИВАН ОСЕЋАЈ, ВИЛИ!
ПРИПРЕМИ ГРАНАТЕ. БОМБАРДОВАЋЕМО ИХ!
2618

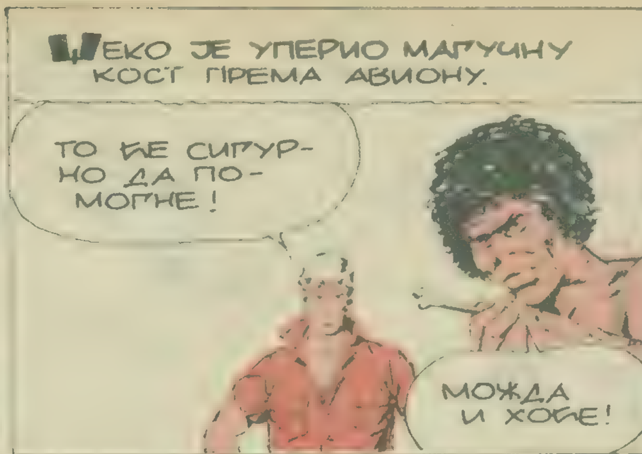

ГДЕ ЈЕ ЏЕКО?
ОТИШАО ЈЕ ДА ДОНЕСЕ ЈОШ БУМЕРАНГА, ОСТАВИЛИ СМО ИХ У БЕРБЕРНИЦИ.
СЛУШАЈ!
ТО ЈЕ НАШ АВИОН!
ДЕМИОН И КОРЗОН ГА ИЗВЛАЧЕ!
2619

БОМБАРДОВАЋЕ НАС!
НИСАМ ИМАО ВИШЕ БУМЕРАНГА ДА ИХ ЗАУСТАВИМ!
НАПАШЋЕ И ТВОЈЕ ЉУДЕ И ЏУДИ!
ИМАМО САМО МИНУТ ВРЕМЕНА ДА НЕШТО ПРЕДУЗМЕМО!
ТРЧИ У БЕРБЕРНИЦУ, ВИЛИ!

МОДЕСТИ! МОЖЕ ЛИ ДА СЕ ЗАУСТАВИ АВИОН ОВОМ ПУШКОМ?
НИ СЛУЧАЈНО!
БАЦИЋЕМО ПРВО НАЈВЕЋЕ БУМЕРАНГЕ!
2621

АВИОН СЕ СПРЕМАО ДА УЗЛЕТИ...
КАДА АВИОН БУДЕ У ПРАВОЈ ЛИНИЈИ ПОЧЕЋЕМО ДА ИХ БОМБАРДУЈЕМО БУМЕРАНЗИМА.
КЛАДИМ СЕ ДА БОЉЕ БАЦАМ ОД ТЕБЕ!
ШТО ВИШЕ БУМЕРАНГА БАЦИМО, ВЕЋА ЈЕ МОГУЋНОСТ ДА ГА ПОГОДИМО!
2622

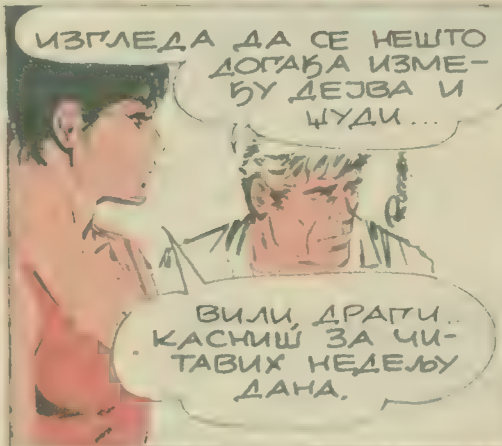

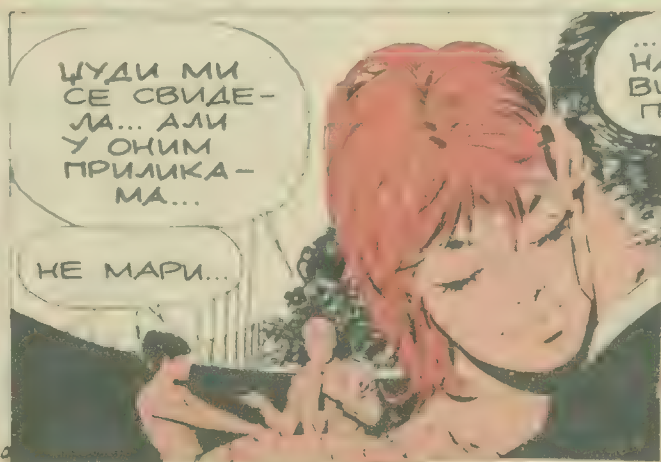

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП: **Талисман**

ПОПАЈ
By BUD SAGENDORF

ОВАЈ ДАНАШ-ЊИ ЖИВОТ МНОГО ЈЕ КОМПЛИКО-ВАН... МОРАШ СВА ШТА ДА ЗНАШ!
ТИ СИ БИО СРЕЋАН-РАСТ'О СИ У БЛАЖЕНОМ НЕЗНА-ЊУ!

МОГУ Л' НЕШТО ДА ТЕ ПИТАМ?
ПИТАЈ! ТО ЈЕ НАЈБОЉИ НАЧИН ДА НЕШТО НАУЧИШ!

МЕТЕО-РИ?
ТО ЈЕ ВЕЛИКО КАМЕЊЕ КОЈЕ ПАДА С НЕБА!

ЕВО, МЕТЕОР ИЗГЛЕДА КАО ОВА КАМЕНЧИНА... И СТРАШНО ЈЕ ОПАСАН!
?

ПОКАЗАЋУ ТИ КАКО И КОЛИКО ОПАСАН!

САМО ГЛЕДАЈ! АКО БИ СЛУЧАЈНО ПАО НА НЕКОГ.. МОГ'О БИ И ДА ГА РАНИ!
ДУУУ!
ВИСОКО...

Е-ХЕЕЕЈ! ПОПАЈУ!
ЗДРАВО, ОЛИВИЦЕ!

? ? ?
САМО МЕ ЈЕДНО ЗАНИМА... ДА ЛИ СУ МЕТЕОРИ ОПАСНИ И КАД СЕ ЖЕНСКЕ ОСОБЕ НЕ МУВАЈУ ОВУДА ?!?
?
1184/17
BUD SAGENDORF

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ...

ПОКИДАНА ОГРЛИЦА

Кога то видим? Па то је мој стари пријатељ инспектор Жеди — зачуо сам иза себе један пријатељски глас.

Окренуо сам се и угледао весело лице свог пријатеља Алија, власника познатог ресторана МАЈСТОР КУСКУСА.

— Драги пријатељу — наставља је Али — шта по овој јулској жези радите усред Париза? Зар за вас никад нема одмора?

— Немојте ми и ви, Али, стајати на муку. Бар ви знате какав је наш посао. Умногоме сличан вашем. Рад, рад и увек рад.

— Е, па онда дођите једно вече да вас угостим — рече Али. — Бар ћете за тренутак, уживати у мојим јелима, заборавити на свакодневицу.

— Са задовољством, пријатељу. Ако се слажете, доћићу сутра увече.

— Одлично — одговори Али опраштајући се.

Алијев ресторан је на гласу у Паризу. Није много велик, али сви столови су увек пуни јер је његова оријентална кухиња заиста изванредна.

Чим сам се сутрадан увече појавио на вратима његовог ресторана Али ми је пожурио у сусрет и повео ме до слободног стола.

И док сам чекао да ми Али донесе арапско јело кускус, више по навици погледао сам око себе. За суседним столом седела је нека дебела Американка која је на себи имала толико накита да је наликовала на новогодишњу јелку. Јело у њеном тањиру ишчезавало је невероватном брзином. У тренутку кад сам помислио да је права глупост шетати се с толиким накитом на себи, у ресторану је настао мрак. А онда се зачуо продоран женски врисак.

Махинално сам скочио и налетео на неку руку. Покушао сам да је ухватим али тада ме је неко тако ударио да сам видео све звезде. И поред болова довикнуо сам Алију да упали свеће.

Ускоро, сала се осветлила. Око мене су били унезверени људи који су се питали шта се дешава. Само је Американка и даље вриштала и рукама показивала на голи врат.

— Мо... ја... огрлица... нестала је ... — урлала је.

Мало ошамућен од ударца вратио сам се за сто и у свом тањиру угледао искидану огрлицу. Обрисао сам је салветом и дао запрепашћеној туристкињи која је без речи захвалности излетела из ресторана.

Сео сам да одахнем и погледао унаоколо Сви. гости седели су сад за својим столовима с невиним изразом лица. Позвао сам Алија у страну и шапнуо му:

— Један од ваших гостију је кривац, али како је успео да изазове прекид струје?

— То је бар лако, инспекторе. Иза шанка је сандуче с прекидачима. Вероватно су била двојица и док је један искључивао струју други је напао Американку.

— Познајете ли све госте који се вечерас налазе у ресторану, Али?

— Све, изузев нападнуте Американке и оне двојице младих људи који седе за одвојеним столовима. Једног никад нисам видео, док ми је други однекуд познат, можда је некад и свраћао.

Посаветовао сам Алија да позове дежурног полицајца да би узео имена она два непозната госта. Док је полицајац узимао податке, записао сам их и ја, за сваки случај.

Први је био Александар Бареф, без сталног места боравка и занимања, а други Лик Бернар, новинар једног булеварског листа.

Сутрадан ујутру у мом стану зазвонио је телефон. Био је то Али.

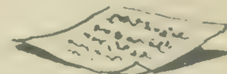
— Инспекторе — започео је узбуђеним гласом мој пријатељ Али. — Целе ноћи сам размишљао ко је од оне двојице покушао да покраде америчку туристкињу и чини ми се да сам открио. Можете ли да дођете после подне у мој ресторан да се посаветујемо пре него што полицији поднесем пријаву.

— Свакако, Али. Будите без бриге! Доћи ћу.

Кад сам се око четири часа после подне појавио на вратима Алијевог ресторана, сала је била празна.

— Али! Али! — Позвао сам га више пута.

Пошто ми нико није одговорио пошао сам у кухињу која се налазила иза сале.

Тамо, с главом на кухињском столу, лежао је сироти Али. Био је без свести... Позвао сам одмах хитну помоћ и полицију ...

Чим су болничари изнели Алија, пришао ми је полицијски комесар Гранжан и ја сам му показао цедуљицу коју сам затекао поред Алија.

— Вероватно га је неко напао док је писао ову реченицу на арапском — приметио сам Гранжану...

— Одмах ћу дати неком да је преведе. Можда ћемо тако пронаћи кривца.

— Кривац је, свакако један од оне двојице чија је имена синоћ записао полицајац из ваше станице.

Два дана касније нашао сам се у полицијској станици у канцеларији инспектора Гранжана. Ту су били и Бареф и Бернар.

Бареф је изјавио да је оног дана када је Али нападнут био у његовом ресторану, да је тамо стигао у 2 часа и 55 минута јер је хтео да задржи сто за увече...

— У каквом је стању био Али кад сте га напустили? — упитао сам Барефа.

— Управо је почео да пише на арапском, ево ту... у левом углу хартије. Вероватно је наставио пошто сам ја отишао.

Инспектор Гранжан се окрете Лику Бернару:

— А ви?

Бернар је рекао:

— И ја сам видео Алија јуче после подне. Стигао сам око 3.25. Мало смо разговарали и кад сам га напуштао био је потпуно здрав, заклињем се.

— Да ли сте видели шта је писао Али?

— Нисам ни видео да је нешто писао.

Показао сам му реченицу коју је Али исписао на арапском.

— Не вреди да ми показујете, тај језик уопште не разумем — одговорио је Бернар.

Тог тренутка у собу је ушао преводилац и прочитао реченицу коју је Али био написао:

„Кривац је свакако Б ..."

На жалост, и један и други осумњичени имали су имена која су почињала словом Б.

Тада ми је синула једна идеја. Знао сам ко је од двојице осумњичених кривац и шта га је одало...

Шта мислите, драги читаоци, какву је грешку кривац начинио? Ако сте погодили, честитамо? Уколико нисте, прочитајте решење на 31. страни.

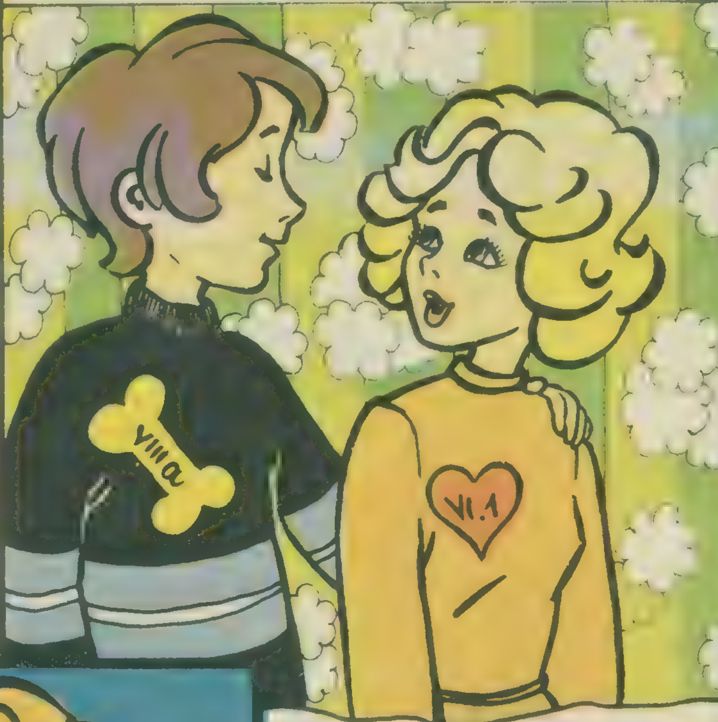

ЗА ПРВИ ШКОЛСКИ ДАН

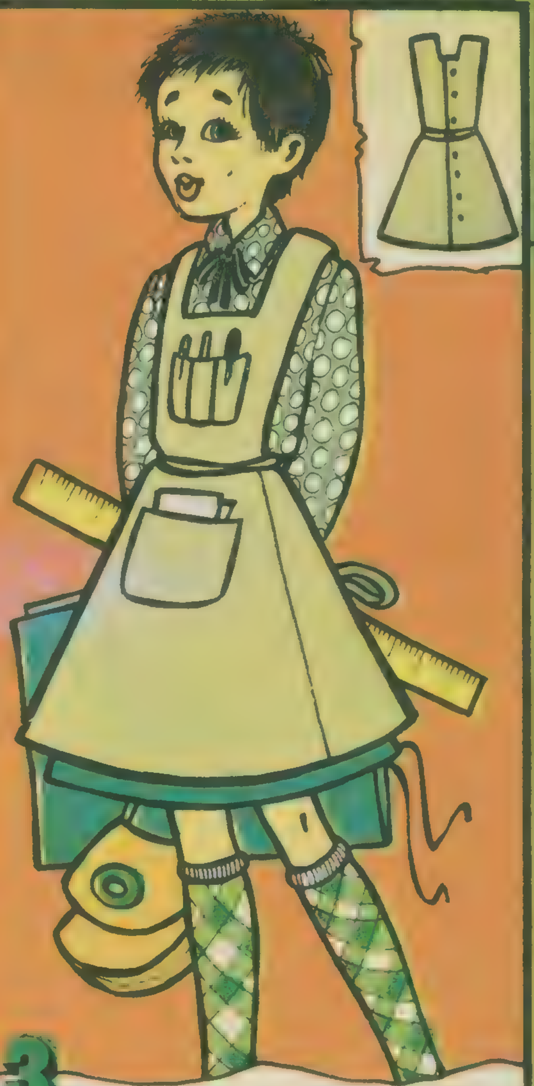

1

2

3

4

5

6

ПЕГАВИ УБИЦА ВРЕБА

Високо у гранама трновите акације велики бабун није спавао. Сметали су му ноћни звуци. Остали бабуни, подвијених ногу и приљубљени уз гране, мирно су спавали. Нико од њих још није осетио злослутну поруку која је допирала до њиховог вође: мирис леопарда осећао се у свежем ноћном ваздуху.

БЛАГ И СТРПЉИВ

Највећи од мужјака, тежак скоро 40 килограма, није случајно постао вођа чопора. Положај његове мајке, прве међу женкама, помогао му је да рано стекне самопоуздање. А касније је постепено крчио себи пут до вође све док у време када је навршио седам година сви остали мужјаци из чопора нису почели да му се покоравају.

У његовим снажним вилицама су оштри, смртоносни зуби, два пута већи од оних у женке. Њима може тешко да рани леопарда, да распори газелу или да натера на послушност своје потчињене. Повремено би се наљутио, али показивао је невероватно стрпљење и благост према женкама и младунцима. Већину времена проводио је скупљајући инсекте, јаја, мишеве, лишће, корење, цвеће, суве плодове, кору са дрвећа и сок који цури из стабла акације.

Дрво на коме је седео велики бабун лако се зањихало. Нато се густа длака око његовог врата и на глави накострешила. Та промена обично је показивала да је бесан и уливала страх непријатељима. Али, сада је то више био знак страха. Леопард се у једном скоку попео на најнижу грану. Женка која је спавала крај великог бабуна пробудила се и погледала га, чекајући шта ће вођа да учини.

Глава леопарда заклонила је Месечев зрак који је обасјавао једну од нижих грана. У истом тренутку сви бабуни су се пробудили: сада су и они осетили мирис леопарда.

Млади гладни леопард подигао је главу према крошњи дрвета где су се назирале силуете бабуна. Још се није усуђивао на скок. Тамо горе чекали су га опасни зуби. А онда је оштар крик једне рано пробуђене птице распарао ноћну тишину. Прилика за изненадни напад је пропала: леопард је нечујно скочио на земљу и нестао.

ПОКРЕТ!

Када је зора сванула, паника међу бабунима почела је да се стишава. Вођа чопора седео је на изглед потпуно спокојан, као да је снагом своје личности ослобађао страха и нагонио их на дисциплину.

РАЊЕНИ ВОЂА ЧОПОРА ОКРЕНУО СЕ ДА НЕПРИЈАТЕЉА ДОЧЕКА ЗУБИМА. СУДАР ЈЕ БИО СТРАШАН.

Сада, док се мирис леопарда губио из све топлијег јутарњег ваздуха, морао је да се одлучи за редован јутарњи покрет. Полако се спуштао с гране на грану. Видевши то, два снажна мужјака, који су ноћ проводили на гранама одмах испод његове, скочили су на земљу. За њима су скочили и сви остали. Млађи мужјаци су кренули напред, они су заштитници чопора чије језгро сачињавају младунци, женке и вођа.

Још подозрив, велики бабун је стајао на најнижој грани. Ужасно се бојао змија: знале су да се прикрију у високој трави око дрвећа. Тај страх потицао је још из детињства када је случајно нагазио на змију. Узана глава се уздигла и два отровна зуба су се приближила његовим очима. Као да је још осећао онај ужасан бол. Али, све је било мирно и вођа се придружио осталим бабунима.

Бабуни углавном живе на тлу и атар где је овај чопор налазио храну, обухватао је једну већу бару, око шест квадратних километара шуме кроз коју је текао поток и на западној страни, на око километар далеко, гомилу стена. Бабуни су се сада мирно кретали. Њихови стражари нису давали знак за узбуну. Једна женка је уз пут опљачкала јаја из гнезда, две грабљиве шапе уловиле су миша који је провирио из рупе. Младунци су се превртали и играли. Али будне очи вође биле су на опрезу.

Знао је да леопарду није тешко да се пришуња чопору. Теже му је било да улучи тренутак када се нека животиња одвоји од групе. Овако на окупу, чопор неће устукнути већ ће напасти леопарда.

До подне чопор је прешао око два километра и спуштао се низ брежуљак ка својој бари пуној воде. Велики бабун је са олакшањем видео витке импале како у близини појила пасу траву. Ова врста антилопа и бабуни често се крећу заједно и опомињу једни друге на заједничку опасност.

УСАМЉЕНО МЛАДУНЧЕ

Једно младунче је, шуњајући се кроз високу траву, пришло импали. Непомичан али спреман за скок, леопард је полузатвореним очима посматрао са гране како се две животиње приближавају једна другој. Већ два дана није ништа јео. Пошто се у зору, после неуспелог лова на уснуле бабуне, вратио до свог дрвета које му је служило као остава, видео је да су остатке његове последње жртве, једне газеле, појели лешинари. Још млад, лоше је сакрио свој плен. Други пут неће начинити ту грешку.

У том тренутку велики бабун, стално на опрезу, угледао је пегасто крзно како се спушта низ дебло. Пустио је крик сличан лавежу. Импале су почеле да трче, женке и младунци бабуна такође, сви сем оног младунчета које је било пришло импали. Оно је сада било најближе леопарду. Стајало је неодлучно, престрашено што се нашло одвојено од својих. На његов врисак четири мужјака издвојила су се из чопора.

Мада је леопард био неискусан у борби с бабунима, инстинктивно је осећао да мора да одабере једну животињу из чопора. Младунче му је било најближе, само десетак скокова далеко. Леопардово тело се згрчило а затим полетело као избачено опругом. Али, промашио је.

Велики бабун је видео леопардов скок. Женка и младунци су потрчали ка дрвећу. Мужјаци су искезили зубе и почели да вриште, чупајући у бусенима траву и бацајући је према леопарду. Покушавали су на све начине да натерају непријатеља у бекство.

ИЗГУБЉЕНИ ПОЛОЖАЈ

Уплашено младунче бабуна успело је да побегне у жбуње. Три мужјака су му похитала у помоћ, а четворица су се испречила испред леопарда. Чак и у овом тренутку општег страха, међу бабунима је владала дисциплина.

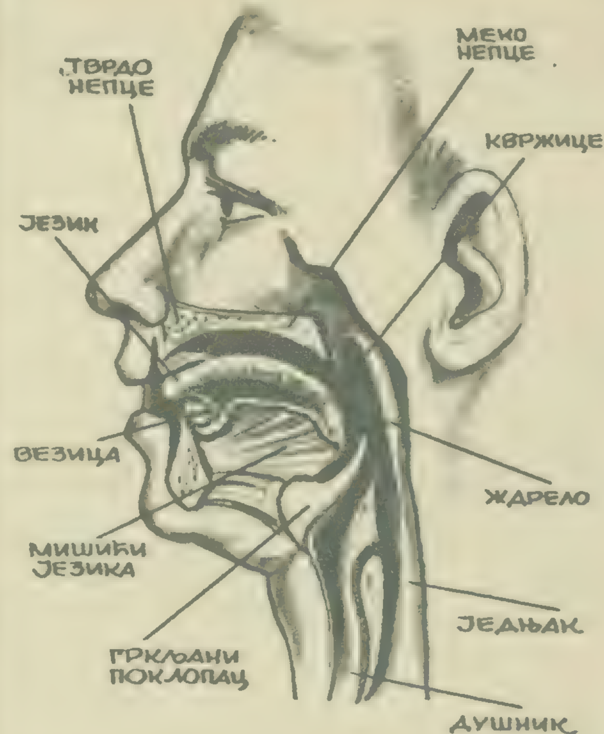
Леопард је устукнуо испред четири бабуна и пошао ка вођи који је остао опасно усамљен. У тренутку, велики бабун се нашао на дрвету. Али, у журби није био довољно опрезан. Трње му је изболо очи и шапе. Неспособан да се пење даље, окренуо се да непријатеља дочека зубима. Судар је био страшан. Вођа је зарио зубе у нападача, а леопард у њега канџе до костију. Урлик вође привукао је све мужјаке из чопора. Леопард је видео шта му се спрема, извукао је канџе из тела бабуна који је одмах пао на земљу. Велика мачка побегла је високо на дрво.

Мада је леопард био рањен, ниједан бабун се није усудио да га нападне на дрвету. Само су опколили дрво и бесно режали. Тек када је сунце зашло, чопор бабуна је наставио пут да би потражио коначиште. Велики бабун легао је у ракље прве акације на коју су наишли.

Све се изменило. Леопард ће из свог неуспешног напада на бабуне извући потребно искуство и постати опаснији. Бабуни су се окупили око свог вође, али он није могао да се креће. Није више могао да предводи. Сутра већ или после неколико дана, бар два снажна мужјака постаће његови ривали јер су осетили његову слабост. И он ће једном од њих морати да уступи место вође.

ЈА САМ ЈОВАНОВ ЈЕЗИК

Без моје помоћи чоколада не би била слатка, а со слана. Не треба заборавити ни моју улогу у говору.

С времена на време Јован ме исплази и загледа у огледалу. Ни сам не зна тачно шта очекује да види. Ако и опази нешто необично, скоро је сигурно да ће то погрешно протумачити. Погодили сте: ја сам Јованов језик.

Обично се сматра да немам неку нарочиту важност. Ако ме пореде са ушима и очима увек лоше прођем. Не цене ме много и често ме називају „сиромашним рођаком осталих чула". Није поштено, кажем вам! Нека Јован покуша да живи без мене. Нека ме, на пример, испружи из уста, притисне зубима па нека покуша да говори. Те звуке нико не би могао разумети.

Изражавам и осећања

Истина, ја немам хитрину и способност језика неких животиња. Не умем да излетим из уста и хватам инсекте у лету као што то зна језик жабе нити, пак, могу да „осетим" пут кроз мрак као што то уме језик змије.

Па ипак, обављам ја доста послова: помажем у варењу на тај начин што преврћем храну по устима и омогућавам зубима да је што боље иситне тако да постане прихватљива за желудац. Служим и као нека врста чачкалице, волим да око мене све буде чисто, без остатака хране. Умем чак и да изражавам осећања — Јованова деца плазе језик када желе да изразе одвратност или презрење.

Један од мојих најважнијих и најсложенијих задатака јесте помоћ у гутању. Због тога мој предњи део притиска тврдо непце, а онда се подиже мој задњи део и убацује храну у пролаз који води ка једњаку. Мада то звучи веома једноставно, то је сложена радња којом управљају нерви, а изводе је мишићи. Јован је знао да гута још пре него што је изишао из мајчине утробе, што само показује колико је гутање важан животни рефлекс.

Говор је још један од мојих задужења. Дуго сам морао да се обучавам за овај изузетни подвиг нерва и мишића. Као беба, Јован је две године морао да експериментише са звуцима пре но што је почео да саставља једноставне реченице. Данас сам ја неуморни гимнастичар, способан да се извија у разне изразе и сложене реченице. Нека Јован, док говори, обрати мало више пажње на моје покрете. Изненадиће се колико их за кратко време изведем.

Као ружини пупољци

Или, нека помисли мало на мене и из овог угла: ја живим у непрекидној опасности од вечитих непријатеља — зуба. Они ме могу и те како озледити. Али, ја сам изузетно вешт и повучен сустанар, стално им се склањам с пута и ретко када ме угризу.

Ја сам мишићни орган — у мени има 17 мишића — и обавијен сам слузокожом. На мојој горњој површини налазе се квржице за укус, а у њима опет ћелије укуса. С моје доње стране налази се мала везица — френулум. Ако је везица сувише кратка, човек је буквално „завезаног" језика. Некада су људи с таквом маном пролазили кроз живот мумлајући. Данас се она лако отклања операцијом.

Моје квржице за укус изгледају, под микроскопом, као пупољци руже. Осећај укуса је хемијски процес, слично чулу мириса. Квржице за укус налазе се како на мојој горњој тако и на мојој доњој страни. Све донедавно научници су мислили да су их све открили: врхом језика осећамо слано, средњим — слатко, горко — задњим делом и кисело странама. (Постоје четири основна укуса. Као што основне боје — црвена, плава и жута — дају хиљаде комбинација, тако се и основни укуси мешају у хиљаде различитих нијанси укуса).

Али, научници нису били у праву. Квржице укуса налазе се свуда у Јовановој усној дупљи. Већина квржица за слатко и слано налази се на језику, али има их и на другим местима. Квржице за кисело и горко претежно се налазе тамо где се спајају тврдо и меко непце. И зато кад Јован остари и почне да носи вештачке вилице, оне ће покрити непца и његово осећање укуса неће више бити тако добро. Сок од лимуна ће изгубити нешто од своје киселине, а кафа и чај од свог специфичног укуса.

Храна прво мора да се натопи пљувачком и постане кашаста да би се осетио њен укус. Товажи чак и за сладолед, који је без укуса док се не отопи у устима. Тек тада се везује за „пријемнике" квржица: у том тренутку настаје електрохемијска струја која осећај укуса преноси преко нерава до центра за укус у мозгу. Као што се боје мешају на палети, тако се поруке мешају и мозак даје оцену: сладолед је изванредан.

Године не утичу на мене

Дуго се сматрало да иста храна за све људе има исти укус. Међутим, постоје огромне разлике у осећају укуса. Некоме спанаћ може бити дивног укуса, а другоме горак и ужасан. Тако је и са осталим намирницама. Претпоставља се да је осећај укуса у знатној мери наследан. Па ипак, језик има извесну моћ прилагођавања и Јован се научио на храну коју некада није подносио. Требало ми је времена да се научим на такве ствари као што су паприке, јаки сиреви и бибер. А када ја, његов језик, једном нешто научим то не заборављам. За разлику од већине осталих органа људског тела, године живота не утичу на мене. Јованов вид и слух ће попустити, али не и укус — супа од печурака има исти укус за онога који има 90 као и за оног који има 9 година.

Као што сам већ поменуо, Јован ме с времена на време погледа. Ако на мени има неких наслага, мисли да је то знак неког поремећаја варења. Не мора бити. То су честице хране и старе ћелије на мојој површини, нападнуте микробима (а све то може бити скинуто четкицом). Томе су нарочито изложени они који дишу на уста.

Па ипак, језик се често назива „огледалом болести", јер наговештава невољу на неком другом месту. Перниционозна анемија често ме чини црвеним и глатким, жутица ме прави жутим, а има гљивица које ми дају црну боју.

Једно од мојих најнепријатнијих обољења је дисгенсиа. То је поремећај у чулу укуса тако да шећер може постати одвратан, месо грозно, а чоколада слана. Овај чест поремећај изазива, изгледа, недостатак цинка у организму: или га нема у исхрани или се лоше апсорбује или се, пак, његов проценат знатно смањио после грипа или неке друге болести. Још једна од мојих бољки је смањена способност да се осети укус хране и пића. Храна постаје без укуса — бифтек као гума, а поморанџа као трава. Узроци могу бити разни. Само у ретким случајевима осећај укуса потпуно се губи и таквим људима је, разуме се, веома тешко. Они тек тада схватају нешто што би ви остали требало да имате на уму — укус је једно од „најпријатнијих" чула.

Заиста је изненађујуће да орган који људима чини толико услуга ужива тако мало пажње. У нормалним условима, Јован се о мени не брине ни колико о коси и ноктима, који нису од битног значаја за његов живот. Ја ту не могу много да учиним, сем да и даље неуморно обављам своје задатке: осећам разне укусе и говорим у току читавог свог живота.

Дан BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

TAXI

ЧУЛИ

СУЗИ! СПАЈК! ГДЕ СТЕ?

?!

ТИ

СВОЈИМ

ОВО ЈЕ

РАДИО-ПРЕВОДИЛАЦ

ЉУДИ!

СЛЕДЕЋЕГ ПЕТКА: ОПАСНОСТ НА ВЕНЕРИ!

МАЂИОНИЧАРСКЕ ВЕШТИНЕ

ЗЕЦ ИЗ БОЦЕ — Мађионичар сипа у чашу вино из боце, затвара је и обавија новином а затим „ломи" на два дела. Из боце искаче зец! Боца је састављена из два дела: у горњем, (од меког метала) је вино, а у доњем, картонском — зец. Горњи део је лабаво причвршћен за доњи. Када се раздвоје, зец је слободан.

ФИГУРА ФАРАОНА МЕЊА БОЈУ — Мала бела фигура фараона ставља се у црвену чашу, а чаша покрије хартијом. Када се хартија склони, фигура је црвена а чаша провидна! Трик је једноставан: у провидну чашу ставља се црвена фигура од свиле направљена од меканог материјала која у унутрашњости има опругу. Преко фигуре у чашу се ставља друга чаша обложена црвеним целулоидом која сабије фигуру. Најзад, се у црвену чашу ставља и бела фигура а преко свега картонски омотач. Кад се омотач подигне, истовремено се прстима подиже бела фигура и црвена чаша. Остаје провидна чаша и „ослобођена" црвена фигура

ЛОПТИЦА И КАРТА — Ободом раширених карата „шета" лоптица! У лоптицу је увучен један крај танке али чврсте жице а други обавијен око палца мађионичареве шаке. Покретањем палца и жице, покреће се и лоптица.

У КОЈОЈ РУЦИ ЈЕ НОВЧИЋ — Гледалац држи новчић од 10 пара у једној шаци а други новчић у другој, у висини очију, од 20 пара. После двадесетак секунди спушта руку и затвара шаку. Мађионичар погађа у којој је руци који новчић?! Лако: у подигнуту руку крв је спорије протицала и боја коже је светлија.

МОТОЦИКЛИ BMW серија/6

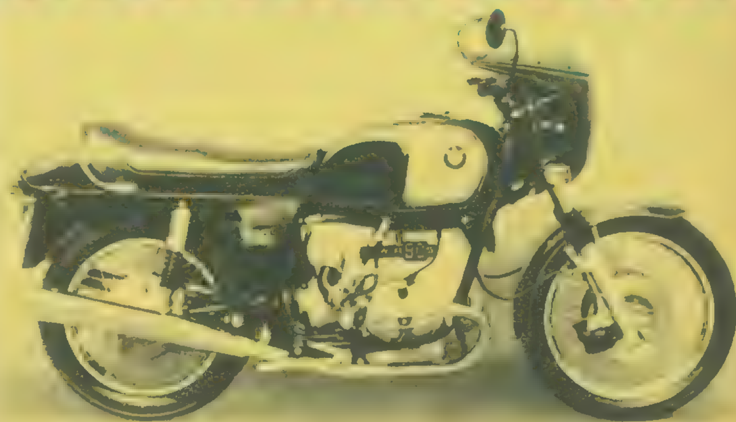
БР

BMW R 90/6 спада у сам врх светских мотоцикла. На 1 KS отпада само 3,5 кг. То је податак којим би могао да се похвали и неки мањи тркачки аутомобил. Мотор је спортски, не замара се ни дугим путовањима.

ЗИ И ПОУЗДАНИ

BMW R 90 S је најјачи од свих нових модела из серије 6. Убрзања су му скоро као код тркачких аутомобила.

ХИТ СТРАНА

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

COMME UN CORBEAU BLANC

(КАО БЕЛИ ГАВРАН)

Речи: Gilles Thibaut
Музика: Jean Renard
Изводи: Johnny Hallyday

Comme un corbeau blanc
L' amour
L' amour est rare
Comme un corbeau blanc
L' amour
L' amour m' est cher
Ton corps
Ton corps est chaud
Ton corps
Ton corps est chaud
Je l' aime
Comme un corbeau blanc
L' amour
L' amour descend
Comme un corbeau blanc
L' amour
L' amour nous prend
Nos corps
Nos corps sont fous
Nos corps
Nos corps sont fous
Ils s' aiment
Comme un corbeau blanc
Amours
Amours sont folles
Comme un corbeau blanc
Amours
Amours s' envolent
On jouit de la vie
On jouit de la vie
Je t' aime

ПЕСМУ НЕДЕЉЕ: COMME UN CORBEAU BLANC (КАО БЕЛИ ГАВРАН) можете чути у понедељак 9. септембра ове године у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО која се налази на I програму Радио-Београда од 20.00 до 22.00 часа.

ЏОНИ ХАЛИДЕЈ

Четрнаест година славе, 3000 концерата, више од 20 милиона плоча, многе успеле турнеје по свету, милиони обожавалаца — то би био кратак портрет „националног Џонија", највеће звезде која се икада појавила на француској забавно-музичкој сцени.

А ко је тај Џони Халидеј, човек који већ петнаесту годину са толико успеха држи публику у грозници?

Жан Смет, касније назван Џони Халидеј, рођен је 15. јуна 1943. године у Паризу, „на улици" како је касније певао у једној познатој песми. Џонијев отац Леон Смит био је алкохоличар и није водио рачуна о породици. Велики певач провео је детињство у крајњој немаштини. Несрећан, препуштен сам себи, без имало родитељске љубави, потуцао се од рођака до рођака.

Каријеру певача почео је у десетој години захваљујући тетки Дести и течи Лију Халидеју (по њему је и узео ново име) који су били артисти. Док би они између две тачке мењали костиме, Жан је забављао публику свирајући на гитари. Касније постаје члан програма Рејмона Давоса, али се није прославио. Тек кад се на светској сцени појавио рок-ен-рол и нова звезда Елвис Присли, Жан је схватио да та мода неће мимоићи ни његову земљу и први почиње у Француској да интерпретира изворни рок-ен-рол.

Изгледом почиње у свему да опонаша своје идоле Преслија и по-

којног Џемса Дина. Певао је ватрено и резултати нису изостали. Већ 1960. године он је идол број 1 француске омладине. Чувена париска „Олимпија" отвара му своја врата, његове ТВ ревије доживљавају незапамћену популарност, плоче постижу фантастичне тираже, турнеја долази за турнејом. Свуда где се он појављивао биле су неопходне најстроже мере предострожности јер његови обожаваоци у одушевљењу губе моћ самоконтроле: вриште, падају у несвест, певају, радују се и тугују са својим Џонијем. „Феномен Халидеј" заинтересовао је најзад и социологе.

Њихово објашњење његове популарности могло би се свести на: он је у суштини обичан, он је живо-тан, он је Француз! Веома је професионалан, увек спреман да прихвати нов правац у музици, да му се прилагоди и да га успешно наметне публици. Својевремено је био рок-ен-рол певач. Затим је права је-је звезда, интерпретирао је и англосаксонски бит, певао је ритам и блуз, имао на репертоару шансоне. Није се устезао ни да покуша прогресивну или „фанки" музику. И опет је дочекао повратак „свог рока".

Временом Џони је постао прва звезда европског спектакла. Од 1968. године организује супер-шоу програм. Сам Халидеј је душа свега: сценариста, режисер, финансијер, мецена, акробата, статиста, забављач и главна звезда. Кроз његове ревије прошли су готово сви млађи идоли француске омладине.

Певач, који хипнотише публику чудном снагом, стално налази нове моћи да остане најуспешнији певач Француске. До данас је снимио преко 35 ЛП плоча, а свака од неколико стотина његових малих плоча нашла се на листи најпопуларнијих. Рачуна се да је имао преко 60 правих хитова.

Такве резултате могу да остваре само изузетне звезде.

ЛИЧНА КАРТА ЏОНИЈА ХАЛИДЕЈА:

Име: Џони Халидеј (JOHNNY HALLYDAY)
Право име: Жан-Филип Смет (JEAN-PHILIPPE SMET)
Рођен: 15. јуна 1943. године у Паризу
Висина: 185
Тежина: 67 килограма
Коса: смеђа
Очи: плаве
Брачно стање: Ожењен певачицом Силви Вартан (SYLVIE VARTAN)
Деца: син Давид
Хоби: мотоцикли и аутомобили

НАЈПОЗНАТИЈЕ ПЕСМЕ ИЗ ЏОНИЈЕВОГ РЕПЕРТОАРА

WAP-DOU-WAP; HALLO, MARY LOU; RETIENS LA NUIT; L'IDOLE DE JEUNES; LES BRAS EN CROIX; LUCILLE; PAS CETTE CHANSON; OH, CETTE NUIT; ELLE EST TERRIBLE; QUE JE T'AIME; SAN FRANCISCO; DANS UN JARDIN D'AMOUR; RIEN N'A CHANGE; MAL; JEUNE HOMME; FUMEE; AMOUR D'ETE; MON FILS; FLAGRAN DELIT; OH, MA JOLIE SARAH; MA MAIN AU FEU; ESSAYES; VIENS; JE SUIS NE DANS LA RUE; TU PEUX PARTIER SI TU LE VEUX, COMME UN CORBEAU BLANC I FOU D'AMOUR.

Петком у Забавнику, а понедељком на Радио-Београду!, у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО, најбољи певачи, ансамбли и хитови!

ДИСКО КВИЗ

1. **Како се зове вођа групе „Мот Д Хупл" (MOTT THE HOOPLE)?**
   a) Рој Вуд (ROY WOOD)
   b) Род Арџент (ROD ARGENT)
   c) Јан Хантер (IAN HUNTER)

☆

2. **Наслов првог хита Елтона Џона је:**
   a) Моја генерација (MY GENERATION)
   b) Твоја песма (YOUR SONG)
   c) Мој разлог (MY REASON)

☆

3. **Корнелије Ковач рођен је:**
   a) 1. јануара 1942. год.
   b) 1. јануара 1941. год.
   c) 1. јануара 1943. год.

☆

4. **Чајковски је чувен по композицијама за:**
   a) обоу
   b) виолину
   c) клавир

☆

5. **Право име Нодн Холдера, вође групе „СЛЕИД" (SLADE)**
   a) Нортон (NORTON)
   b) Нодоланд (NODDOLAND)
   c) Невил (NEVILLE)

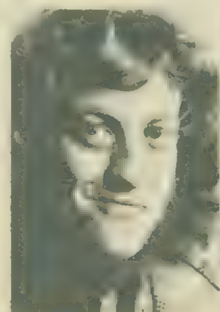
ОДГОВОРИ:

1. Јан Хантер
2. Твоја песма
3. 1. јануар 1942. године
4. клавир
5. Невил

АДРЕСА:
CLUB JOHNNY HALLYDAY, B. P. 271.09, PARIS, 9e, FRANCE

ДАНАС... И КРОЗ ТРИДЕСЕТ ГОДИНА

НОДИ ХОЛДЕР (гитариста и певач групе „Слејд" (SLADE)

ДОНИ ОСМОНД (DONNY OSMOND)

ПЕТАР
СВЕТ

Фантастична прича

КЛИФОРД СИМАК

У ПОСЕ БАКИ

Уморна од пута деца су спокојно спавала док се стара Елен, нагнута над њиховим постељама, питала чија су и одакле су.

Два детета уморно су се вукла узаном стазом поред воћњака. Кад их је угледала кроз кухињски прозор, помислила је да се враћају из школе, јер су носили торбе. Као Чарлс, Џемс, Алиса и Маги, помислила је, али то време припада далекој прошлости. Сада та некадашња деца имају своју децу која већ иду у школу.

Окренула се ка пећи и погледала јабуке које су се пекле, а затим се поново вратила прозору. Овога пута деца су била ближе кући, па је могла да види да дечак има око десет година, а девојчица нешто мање.

Питала се куд ли су се упутили, јер је стаза водила само до њене и Џексонове фарме.

Деца су се све више приближавала. Сад је било јасно куда су наумила.

Сачекала их је на улазним вратима. Дечак је први проговорио:

— Ти си наша бака. Тата нам је рекао да ти то одмах кажемо.

— Како... — почела је, а затим ућутала. Хтела је да им каже да је то немогуће, да она не може да буде њихова бака. Деца су јој била симпатична, па јој је било мило што ништа није рекла.

Елен и Пол

— Ја сам Елен — представила се девојчица пискавим гласићем.

— А ја сам Пол — рекао је дечак.

Широм је отворила врата и увела их у кућу. Они су ћутећи стајали и радознало гледали око себе.

— Баш као што нам је тата описиво — рекла је Елен. Тамо је пећ, а ено и канте за млеко...

Дечак ју је прекинуо:

— Презивамо се Форбс.

Овога пута није могла да се уздржи.

— Али, то је немогуће! И ми се тако презивамо! — казала је с неверицом.

Дечак је озбиљно климнуо главом.

— Да, знам.

—Хоћете ли колаче с млеком? — збуњено је скренула разговор.

— Диивно! Ја много волим колаче — одушевљено је повикала мала Елен.

— Не бисмо хтели да вам сметамо — рекао је дечак. — То смо обећали тати.

— Рекао нам је да морамо да будемо добри — додала је Елен.

— Ништа не брините, ви мени не сметате — рекла је жена. — Седите за сто, сад ћу донети колаче.

Све ће се ускоро разјаснити, помислила је.

Погледала је на сат: скоро четири часа. Сада ће људи почети да се враћају с поља. Џексон Форбс ће знати шта треба да се ради у оваквој ситуацији. Увек је могла да се ослони на њега.

Деца су седела и пажљиво посматрала све око себе. Торбе су спустили на под, и њој су се те торбе учиниле чудним. Биле су од канафаса или неке сличне тканине. На њима није било ни копче ни дугмета, а опет су стајале затворене.

— Имате ли можда неке марке? — питала је Елен.

— Не обраћајте на њу пажњу — љутито је рекао Пол. — Она то свакога пита, иако јој је мама забранила.

—Какве марке? — питала је жена.

—Она скупља поштанске марке. Само гледа где ће наћи неко писмо да би са њега скинула марке.

— Зашто да не? — осмехнула се госпођа Форбс. — Погледаћемо касније. Можда сам сачувала неко старо писмо.

Ту, у близини

Пошла је да им донесе послужење и кад се вратила нашла их је како и даље мирно седе и чекају колаче.

— Ми смо овде само на краћем излету — рекао је Пол. — Онда ће доћи по нас и вратити нас кући.

Елен је озбиљно климнула главом.

— Тако су нам рекли кад смо пошли. Ја сам се плашила и једва су ме натерали.

— Зашто си се плашила?

— Зато што ми је све изгледало чудно.

— Знате, имали смо врло мало времена да се спремимо. Морали смо одмах да кренемо — објаснио је Пол.

— А одакле сте, упитала је госпођа Форбс.

— Па, није далеко одавде. Нисмо много путовали. Наравно, имали смо мапу. Тата нам је све на њој детаљно објаснио...

— Јесте ли сигурни да се презивате Форбс?

— Наравно — љутнула се Елен.

— Чудно — промрмљала је госпођа Форбс. У суседству није било више ниједне породице која је носила то презиме, сем ње и Џексона, њихове деце и унучића. Ово двоје су у сваком случају били странци, закључила је.

Док су деца јела колаче, она се вратила својим пословима у кухињи.

— Где је деда? — тргао ју је Полов глас.

— У пољу. Биће ускоро овде... Јесте ли завршили с колачима?

— Све смо појели — рекла је Елен, задовољно мљацкајући.

— Сада ћемо да поставимо сто за вечеру. Хоћете ли ми помоћи?

— Хоћемо — повикали су углас и поскакали са столица.

— Ја ћу и дрва да унесем. Тата ми је рекао да треба да помогнем — додао је Пол.

— Поле, шта је твој тата? — искористила је прилику госпођа Форбс.

— Он је временски инжењер.

— Сигурно ништа слично ниси видео — рекла је госпођа Форбс мужу те вечери кад су деца отишла на спавање. — Затварач на торбама се састоји из два метална дела. Повучеш један, торба се отвори, повучеш други, она се затвори.

Деца су седела мирно и радознало посматрала све око себе

ЕТИ

— Нешто ново — рекао је Форбс. — Ко зна колико има нових ствари за које нисмо чули!

Неке ракеше

— И одела су им нешто друкчијег кроја него наша — рекла је госпођа Форбс.

— Мени је било чудно што су помињали нешто што су називали авионима. Помињали су и ракете. И код нас се испаљују ракете за Дан независности, али код њих је то, изгледа, нешто у чему људи путују.

— Од почетка ми је нешто код њих било чудно — рекла је жена. — Шта ти мислиш, Џексоне?

— Не знам. Збуњују ме, јер ми није познато да постоји још нека породица у околини са истим презименом. А они кажу да су само мало пешачили... Можда би требало да одем до шерифа. Деца су вероватно залутала. Неко их сада тражи.

— Не бих рекла. Они се понашају ка ода добро знају где су. Неко им је причао о нама... Једно ми никако није јасно: јеси ли икада чуо за временског инжењера? Пол каже да је то занимање његовог оца..

— То мора да је нека шала. Временски инжењер не значи баш ништа. Отац се сигурно шалио са њима, а они то озбиљно схватили.

— Уморан сам. Ујутру ћемо видети шта ћемо. Сад идем да погледам јесу ли заспали и да им угасим светло.

Дечак је спавао мирним сном. Одело му је било уредно сложено на столици. На поду је била његова торба, отворена. Сагла се да је подигне и стави на столицу, кад је из ње испала нека књига. Биле су то Лонгфелове песме, очигледно веома стара књига, у избледелом кожном повезу. Мало је оклевала, а затим, гоњена радозналошћу, отворила прву страницу. Ту је била посвета:

Драгој сестри Елени од Амелије 30. окт. 1896

Уз најлепше жеље за рођендан.

Писмо у шорби

Одједном је осетила малаксалост. Тридесети октобар је заиста њен рођендан. Али, он тек треба да дође. Сад је почетак септембра 1896.

Са запрепашћењем је гледала у књигу. Лонгфело је био Амелијин најмилији песник.

Покушала је да се прибере. Ово мора да је нека шала. Или невероватна случајност. Неко други се сигурно зове исто као она... Али, не! Ту је име њене сестре, датум...

Дрхтавим рукама вратила је књигу у торбу. Решила је да одмах све исприча Џексону. Он ће сигурно знати шта треба учинити.

У суседној соби мала Елен је чврсто спавала. Госпођа Форбс је несвесно погледом тражила њену торбу. Била је затворена и лежала је на столици. Одахнула је. Бар неће доћи у искушење да претура по њеним стварима као што је учинила са Половим.

Нагла се преко стола да угаси лампу, а онда спазила коверат с лепим маркама. Никад до тада није видела такве марке. На коверту је писало: Танзанија. Њој није било познато да постоји земља с таквим именом. Али, ако не постоји земља, одкуд онда марке?

Узела је коверат и загледала се у марке. Заиста веома лепе и живих боја. На коверту је стајао и печат с датумом, али није успела да га прочита. Са страхом у срцу, извадила је писмо и почела да чита последњу страну:

„... не верујем да је твој план изводљив. За то нема довољно времена. Непријатељ је већ ту. Чак и да је могуће, постоји питање етике које не смемо заборавити. Не можемо да побегнемо у прошлост и натоваримо своје проблеме људима који су живели читав век пре нас. Помисли само какав би хаос настао, каква економска и психолошка збрка!

Ако сматраш да би децу ипак могао да пошаљеш, још једном размисли какав ће то шок бити за оне добре људе кад схвате о чему је реч. То ће унети пометњу у њихов сигурни и мирни свет. Али, претпостављам да немам право да те одвраћам од твоје намере. Учинио сам оно што си тражио. Написао сам ти све што знам о нашим прецима са фарме у Вискосину. Мислим да су подаци тачни. Искористи их како најбоље можеш, а нама како буде. Воли те твој брат

Џексон.

П.С. Још један предлог. Ако решиш да вратиш децу у прошлост, могао би по њима да пошаљеш вакцину против рака. Пра-пра-прабаба Форбс умрла је 1904. од неке болести за коју претпостављам да је био рак. Ако јој се дају ове пилуле, могла би живети још десет-двадесет година..."

Сувише збуњена

Несвесно је вратила писмо у коверат. Затим је пришла прозору и загледала се у мрак.

„Доћи ће по нас", рекао је Пол. Да ли ће доћи? Да ли ће моћи да дођу? Одједном је осетила огромну жељу да дођу и да их види. Ти људи, и ова преплашена деца, тако далеко од свог времена.

Без обзира колико далеко, то је моја крв, мислила је. Не само ово двоје под њеним кровом, него сви они који јој вероватно неће доћи.

У писму се помињала 1904. година и рак. Значи, кроз шест година. А потписан је био Џексон — старо породично име преношено је из генерације у генерацију.

Била је сувише збуњена да би била уплашена. Ох, мора одмах све да исприча Џексону.

Из суседне собе зачуо се глас:

— Бако, јеси ли то ти?

— Да, Поле. Треба ли ти нешто?

Кроз отворена врата видела га је како се сагиње да узме торбу.

— Заборавио сам — рекао је. — Тата ми је казао да нешто морам одмах да ти дам. Неке пилуле...

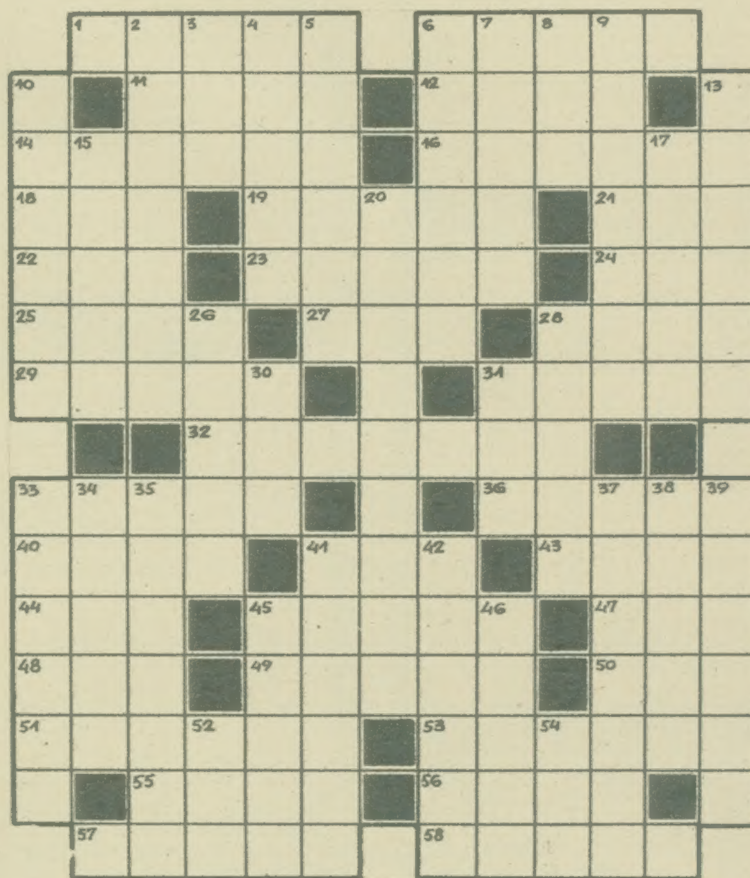
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) тропска биљка, 6) изгубљена битка, 11) део купатила, 12) посмртни лежај, 14) научник који проучава грађу тела, 16) врста ваге, 18) вожња аутомобила „на празно", 19) радиоактивни хемијски елемент, 21) врста врбе, 22) језеро у Северној Америци, 23) врста папагаја, 24) острво на Јадрану, 25) јапански новац (мн.), 27) богиња беса код старих Римљана, 28) речни рибар, 29) град у Турској, 31) карактеристично поднебље, 32) велики пароброд који је на свом првом путовању 1912. потонуо после судара с леденим брегом, 33) корпа (провинц.), 36) животиња са скупоценим крзном, 40) горњи слој ваздуха (грч.), 41) страно мушко име, 43) београдски позоришни глумац (Плаовић), 44) предање, 45) источњачки напитак, 47) водена животиња, 48) наша фабрика апарата за домаћинство, 49) плетено одело, 50) прави час (лат.), 51) сисар из рода делфина, 53) припадник једног индијанског племена, 55) боја у картама, 56) женско име, скраћено од: Илона, 57) речна риба, 58) средоземна биљка.

УСПРАВНО:

2) дувачки музички инструмент, 3) спрат, 4) свечана одећа, 5) дрвена седла, 6) покоравање, 7) верна, 8) превремен, 9) предмети у трговини, 10) стари брод на једра, 13) искуство, 15) нарушавање реда, 17) мушко народно име, 20) мореуз између Европе и Азије, 26) италијански фудбалски клуб, 28) учесник сињских игара, 30) планинска област у централној Сахари, 31) персијски цар баснословног богатства, 33) грађевински материјал, 34) наука о моралу, 35) јарбол, 37) шаховска одбрана, 38) врста сове (мн.), 39) руగоба, 41) познати филмски глумац (Брандо), 42) мексичко национално пиће, 45) времешна, 46) мана, недостатак, 52) војсковођа римског цара Августа Октавијана (Публије Квинтилије), 54) лична заменица.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) виолинисткиња, р, к, 10) масти, з, р, 11) ара, 13) Антон, 14) дуб, 16) Тара, 18) трг, 19) Бари, 20) идила, а, 22) Тиват, л, 23) наум, 25) Крка, е, 26) ода, 28) Титан, 29) чар, в, 31) тор, 32) зоб, л, 33) бас, 35) момак, 36) мис, а, 38) ткач, 40) нога, т, 42) старт, в, 45) паста, 47) тада, 48) или, 50) стар, 51) Ирн, 52) тракт, 54) иво, о, 55) рудар, л, с, 56) непакнадивост.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА" 11000 Београд, Македонска 29. Директор НИП „ПОЛИТИКЕ" Миромљуб Лазаревић.
Главни и одговорни уредник „Политикиног забавника" Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 176,00 дин, полугодишња 88,00 дин, тромесечна 44, дин. Претплата за иностранство: годишња 352,00 дин, полугодишња 176,00 дин, тромесечна 88,00 дин. Уплате на текући рачун број 60801-601-822. Годишња претплата у страној валути: ДМ 60.—, Долар 24.—, Фф. 112.—, Шфр. 70.—, Шкр. 102.—. Девизне уплате из иностранства слати преко Београдске банке — Београд на рачун 60811-620-292-32000-000-00054. Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/I, тел. 322-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

ЗАБАВНИКОВ ТВ РАСПОРЕД ЧАСОВА

1

СРЕДА
1. ЧАС
2. ЧАС
3. ЧАС
4. ЧАС
5. ЧАС
6. ЧАС

УТОРАК
1. ЧАС
2. ЧАС
3. ЧАС
4. ЧАС
5. ЧАС
6. ЧАС

ПОНЕДЕЉАК
1. ЧАС
2. ЧАС
3. ЧАС
4. ЧАС
5. ЧАС
6. ЧАС

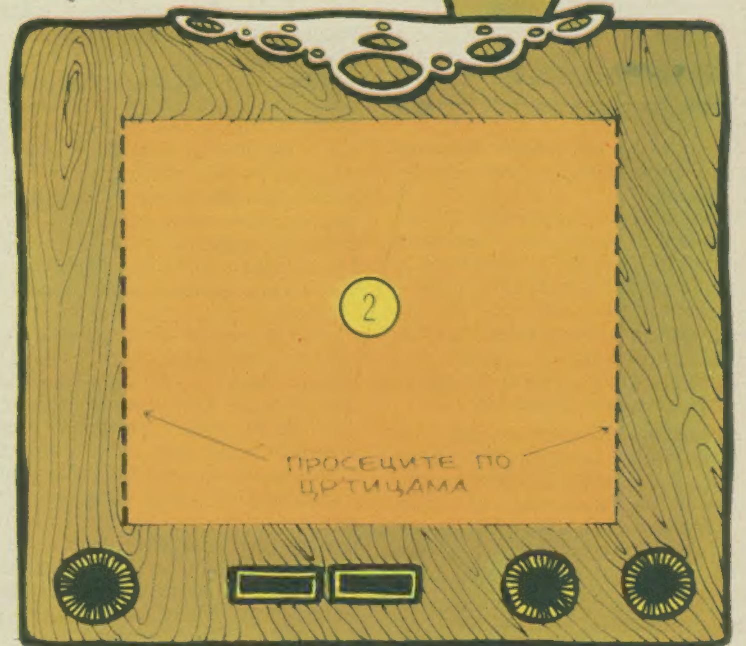
СУБОТА
1. ЧАС
2. ЧАС
3. ЧАС
4. ЧАС
5. ЧАС
6. ЧАС

ПЕТАК
1. ЧАС
2. ЧАС
3. ЧАС
4. ЧАС
5. ЧАС
6. ЧАС

ЧЕТВРТАК
1. ЧАС
2. ЧАС
3. ЧАС
4. ЧАС
5. ЧАС
6. ЧАС

ЗАЛЕПИТЕ НА ЧВРСТ КАРТОН И ИСЕЦИТЕ

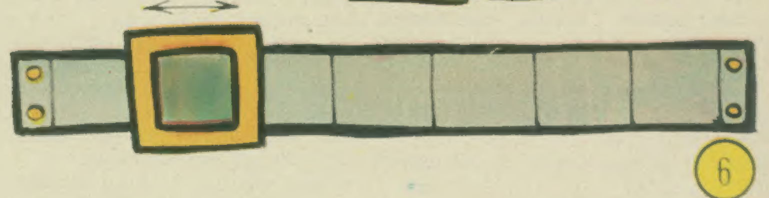

3

4

5

6

На цртежу 1 дат је наш тв-распоред часова. Овај распорет и тв-апарат (црт. 2) залепите на чврст картон димензија 51 x 566 мм. Распоред залепите тако што ћете иза „среде" залепити „четвртак" (црт. 3). ТВ-апарат (црт. 2) просеците по цртицама и навуците на распоред као што видите на цртежима 4 и 5. Распоред закуцајте на зид па телевизор померајте сваки дан да бисте знали које часове имате тог дана. Ако имате петодневну радну недељу, уместо понедељак, уторак, среда итд. упишите 1. радни дан, 2. радни дан, 3. радни дан . . .

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

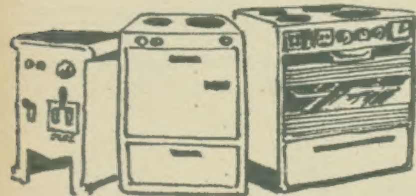
Драги Забавниче,

62 ГОДИНЕ ЕЛЕКТРИЧНОГ ШТЕДЊАКА

Интересује ме кад се и где први пут појавио електрични штедњак.

Слободанка Поповић, Сента

У другој деценији овог века, тачније 1912. године у Европи је први пут у већем обиму употребљена хром-никл жица за израду електричних апарата за кување и загревање. Већ годину дана касније у Берлин-Сименсштаду прорадила је потпуно електрифицирана кухи-

ња, у то време највећа на свету, у којој су спремани оброци за 3000 особа.

Двадесетих година овог века почела је производња електричних штедњака са две, а десет година касније са три и четири плоче и одговарајућом пећницом. Отада су електрични штедњаци стално усавршавани. Године 1937. појавили су се први модели на којима се температура могла регулисати и који су имали сигналне лампице а 1951. потпуно аутоматизовани штедњаци који се сами искључују кад обаве свој „задатак".

НАЈПЛОДНИЈИ ПИСЦИ

Вољела бих да знам који су писци написали највише дјела.

Суада Ганић, Чапљина

Међу писцима који нису створили дела веће вредности није мали број оних који су написали преко 200 романа и других већих радова. Али, и међу најистакнутијим писцима има необично плодних уметника који су створили огроман број књижевних дела.

Један од најплоднијих био је француски књижевник Оноре де Балзак, чија целокупна дела обухватају око 120 књига. Дела филозофа Волтера скупљена су у сто књига, а Александар Дима-отац објавио је преко 300 дела, мада има још доста његових необјављених романа и драма. Леонардо да Винчи, који се може сматрати за човека чији је геније обухватио највећи број научних и уметничких области, написао је 120 књижевних дела, мада је у књижевности најмање познат. Осим тога, оставио је за собом стотине мемоара, пројеката и рачуна који представљају неколико хиљада штампаних стра-

ница. Али, пре свега, он је творац многих изванредних уметничких слика.

Међу савременим писцима најплоднији је Француз Жил Ромен, чије дело „Људи добре воље" обухвата 27 књига. Међу писцима детективских романа најплоднији је чувени Жорж Сименон, који од 1931. године пише просечно десет романа годишње.

ЧУДНА ПТИЦА КРОКОДИЛСКА

На фотографијама сам често виђао како мале птице слободно стоје, кљуцају или се крећу по леђима и чељустима крокодила. Молим те да напишеш нешто више о овој птици.

Стојан Павловић, Бар

Мале египатске крокодилске птице (pluvianus aegypticus) познате су због свог чудног „орталука" с крокодилима, од кога и оне и ови велики гмизавци имају користи: чистећи крокодилима кожу и зубе од прљавштине и паразита, птица се истовремено храни. Међутим, крокодилска птица занимљива је због још једне своје особине којом се разликује од свих других птица. Наиме, док све птице седе на јајима да би их загрејале и тиме омогућиле да се из њих излегу млади, она лежи на јајима да би их охладила.

Крокодилска птица полаже два до три јајета у рупу коју је ископала у песку, па их затим покрије песком. Преко ноћи, у раним јутарњим и касним вечерњим часовима она о јајима уопште не води бригу. Али, чим изиђе сунце и ње-

гове зраци почну да греју песак, птица се враћа свом гнезду и леже на закопана јаја, да би их својим телом заштитила од врућине. Јер, ако би гнездо читав дан било изложено врелом афричком сунцу, млади се никад не би излегли, пошто би се јаја једноставно скувала. С времена на време птица одлеће до воде, покваси груди и одмах се враћа да би својим мокрим телом спречила претерано загревање јаја. Догађа се чак да том приликом узме у кљун мало воде и њоме влажи песак којим су јаја покривена.

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ...

решење загонетке: **ПОКИДАНА ОГРЛИЦА**

Кривац је Бареф. Он је лагао кад је тврдио да је дошао код Алија у 2,55, то јест **пре** Бернара. У ствари он је стигао **после** њега. Бареф је, такође тврдио да је видео како је Али почео писмо слева надесно. Као што је познато, арапско писмо се пише, супротно нашем, сдесна налево. У ствари, Бареф је стигао кад је Али, пишући сдесна налево већ завршавао први ред.

WALT DISNEY
МИКИ

'КУ НОЋ, ПЛУТОНЕ!
ЦМОК!

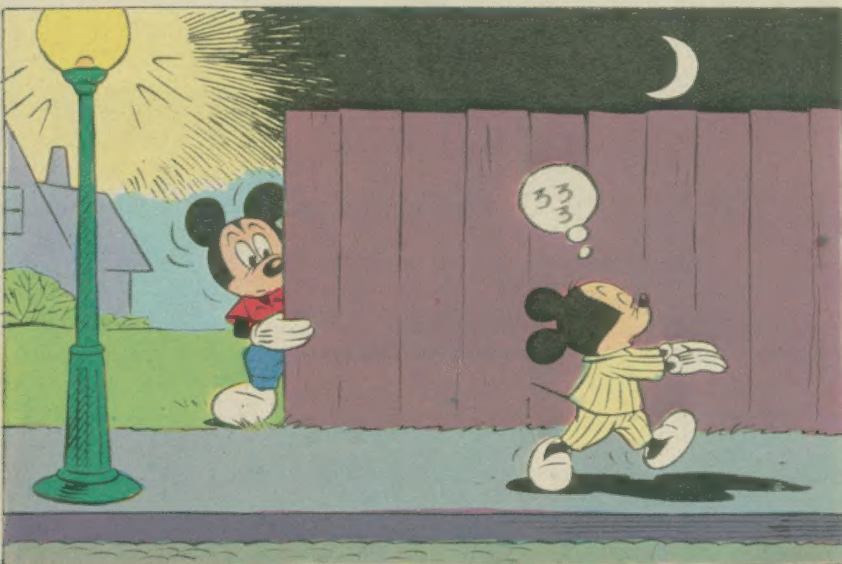

'КУ НОЋ, УЈКА МИКИ!
'КУ НОЋ!

БАШ ЈЕ МОГ'О **ПРВО МЕНЕ** ДА ПОЉУБИ!

ЗЗЗ

?
ЗЗЗ
Distributed by King Features Syndicate

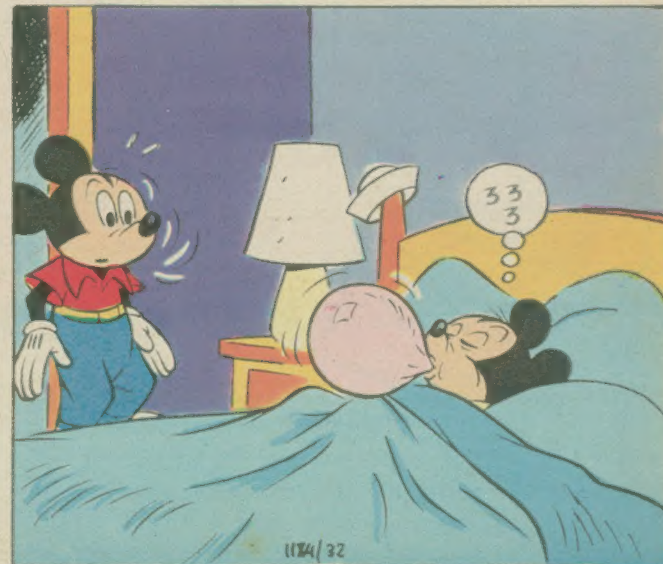

ЗЗ

ЗЗЗ

САМОПОСЛУГА
ЗЗЗ
ПОШТА

З

З

ЗЗЗ
1174/32